„Lebilincselő és emlékezetes regény."
San Francisco Chronicle

LAWRENCE

BLOCK

Ha a szent kocsma is bezár

agave

LAWRENCE BLOCK

HA A SZENT KOCSMA IS BEZÁR

Lawrence Block: When the Sacred Ginmill Closes
Copyright © Lawrence Block 1986
Hungarian translation © Varga Bálint, 2008
A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Lawrence Block: When the Sacred Ginmill Closes Jove Book, New York, 1990
Fordította: Varga Bálint

ISBN: 978 963 711 898 2

Műfaj: Krimi

Ha a szent kocsma is bezár

Címoldal
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25

Kenneth Reichelnek

A versek és a pózok után
Az éj már a végére jár,
És mindenki magára marad,
Ha a szent kocsma is bezár.

Dave Van Ronk

1

A Morrissey ablakait feketére festették. A robbanás elég erős és elég közeli volt ahhoz, hogy megrázza az üvegeket. A beszélgetést mondat közben szakította félbe, a pincér mozdulatlanná dermedt, és szinte szoborrá vált: egyik lába a levegőben, a kezében tartott tálca vállmagasságban. A robbanás hangja elhalt, akár a felkavart homok a sivatagban, a helyiségben egy hosszú pillanatig hirtelen nagy csend lett, mintha mindenki és minden megilletődött volna.

Valaki megszólalt: – Jézusom. – Sokan végre mertek levegőt venni. Az asztalunknál Bobby Ruslander kivett egy cigarettát a dobozból: – Olyan volt a hangja, mint egy bombának.

– Egy kis titánbombának – mondta Skip Devoe.

– Micsoda?

– Éppen elég az – felelte Skip. – A kis titánbomba a neve ellenére nagyot robban. Ha papír helyett fémből lenne a külseje, akkor nem játéknak, hanem fegyvernek lehetne használni. Namost, ha meggyújtasz egy ilyen kis rohadékot, és elfelejted eldobni, akkor fel kell készülnöd arra, hogy életed hátralévő részében mindent bal kézzel kell csinálnod.

– A hangja olyan volt, mint egy igazi bombának – erősködött Bobby. – Gránát vagy dinamit, vagy valami hasonló. Mintha a harmadik világháború tört volna ki, olyan volt ez a robbanás.

– A színész már csak tudja – jegyezte meg Skip. – Nem imádnivaló a fickó? Ott harcol a lövészárkokban, megrohamozza az ellenség állásait a hegyen, a sárban menetel. Bobby Ruslander, ezernyi csata harcedzett veteránja.

– Piaedzett, nem? – szólt közbe valaki.

– Kibaszott ripacs – borzolt bele Skip Bobby hajába. – „Hah! Hallom az ágyúk dörgését!” Ismeritek a viccet?

– Én mondtam neked.

– „Hah! Hallom az ágyúk dörgését!” Mikor hallottál utoljára dühből elsütött fegyvert? Az utolsó háború alatt – mesélte Skip – Bobby hozott egy papírt a diligyógyászától. „Kedves Amerikai Hadsereg, kérem, tekintsenek el Bobby behívásától, mert a golyóktól teljesen begolyózik.”

– Az apám ötlete volt – közölte Bobby.

– De te meg le akartad beszélni róla. „Adjatok már egy puskát!” Ezt mondtad. „A hazámat akarom szolgálni!”

Bobby felnevetett. Egyik karjával a csaját ölelte át, a másikkal a szájához emelte a poharát. – Én csak annyit mondtam, hogy szerintem olyan volt a hangja, mint a dinamitnak.

Skip megrázta a fejét. – A dinamité nem ilyen. Mindegyik robbanóanyagnak más a hangja. A dinamit nagyot durran, hangosabbat és laposabbat a titánbombánál. Mindegyiknek más a hangja. A gránáté például olyan, mint egy akkord.

– Az elveszett akkord – mondta valaki, majd megint más folytatta: – Hallgassátok csak, tiszta költészet.

– A kocsmámat Lópatkó & Kézigránátnak akartam nevezni – jegyezte meg Skip. – Tudjátok, mit mondanak. Lópatkó és kézigránát esetében nincs olyan, hogy tisztes távolság.

– Szerintem jó név – bólintott Billie Keegan.

– A társam utálta – folytatta Skip. – Az a kurva Kasabian azt mondta, ez nem egy kocsma neve, hanem valami puccos bolté, ami magániskolákba járó gyerekeknek árul játékokat a SoHóban. Nekem azért még mindig tetszik. Lópatkó & Kézigránát.

– Lófasz és Szopás – szólt közbe valaki.

– Lehet, hogy Kasabiannek igaza volt. Talán mindenki így hívta volna. – Bobbyhoz fordult: – Ha arról akarsz beszélni, milyen a robbanás hangja, akkor beszéljünk az aknavetőről. Talán Kasabian egy napon majd mesélni fog az aknavetőkről. Átkozott egy történet.

– Okés, majd megkérem, mesélje el.

– Lópatkó & Kézigránát – mondta Skip. – Így kellett volna elneveznünk a krimót.

Ehelyett Miss Kittynek nevezték el. A legtöbben azt hitték, hogy a Gunsmoke című rádiósorozat egyik szereplője alapján, pedig egy saigoni bordélyház adta az ötletet. Én jobbára Jimmy Armstrongnál piáltam a Kilencedik sugárúton, az Ötvenhetedik és az Ötvennyolcadik utca között. A Miss Kitty a Kilencediken volt, az Ötvenhatodik alatt. Én nem nagyon szerettem az ilyen nagy és hangos helyeket. Hétvégén soha nem mentem oda, de hét közben, miután a tömeg levonult és így a zajszint is csökkent, nem is volt olyan rossz hely.

Aznap éjjel már jártam ott korábban is. Az Armstrongnál kezdtem, és ott is fejeztem be a körutamat. Fél három körül már csak négyen maradtunk: Billie

Keegan a bárpult mögött, én előtte, meg még két nővér, akik jelentős mennyiségű Fekete Oroszt döntöttek magukba. Billie becsukta a boltot, a két ápolónő eltántorgott az éjszakába, mi ketten meg elindultunk a Miss Kittybe, amit négy után Skip bezárt, így végül mindannyian a Morrissey-ben kötöttünk ki.

A Morrissey soha nem zárt be reggel kilenc vagy tíz előtt. New Yorkban a bároknak hajnali négykor le kell húzniuk a rolót, szombatonként egy órával korábban, de a Morrissey illegálisan működött, ezért az ilyen előírások sem vonatkoztak rá. A Tizenegyedik és a Tizenkettedik sugárút között, az Ötvenegyediken volt, egy négyemeletes ház első emeletén. Az utcában az épületek harmada elhagyatottan állt, ablakaik betörve vagy bedeszkázva, némelyik bejáratát befalazták.

Az épület a Morrissey testvéreké volt. Nem fizethettek túl sokat érte. A legfelső két emeleten éltek, a földszintet kiadták egy amatőr ír színtársulatnak, az elsőn meg engedély nélkül mérték a sört és a whiskyt. Az első emeleten az összes közfalat kibontották, hogy egy nagy belső teret hozzanak létre. A falakat a tégláig lepucolták, aztán drótkefével megtisztították, a fenyőfapadlót felcsiszolták, diszkrét lámpákat szereltek fel, az egyik falra egy hatalmas Aer Lingus-posztert tettek, a másikra meg Pearse beszédét, amit az Ír Köztársaság kikiáltásakor mondott („Írország fiai és lányai! Isten és a letűnt generációk nevében…”). Az egyik falnál egy kis bárpult állt, előtte meg húsz-harminc egyszerű asztal.

Kettőt összetoltunk, oda ültünk le. Skip Devoe volt ott, meg Billie Keegan, az Armstrong pultosa. No meg Bobby Ruslander, és a csaja, egy bávatag tekintetű, vörös hajú nő, aki Helen névre hallgatott. Meg egy Eddie Grillo nevű srác, aki egy olasz étteremben dolgozott pultosként a Negyvenedik utca környékén, és egy Vince nevű alak, aki hangtechnikus vagy mifene volt a CBS-nél.

Én bourbont ittam, vagy Jack Danielst, vagy Early Timest, mivel Morrissey-nél nincs más bourbon. Whiskyből sem volt sok, talán három vagy négy, Canadian Club, egyfajta vodka és gin. Kétféle sör: Bud és Heineken. Talán még konyak és néhány lötty. Kahlúa biztosan, mert abban az évben szinte mindenki Fekete Oroszt ivott. Háromféle ír whisky, Bushmill’s, Jameson meg Power’s. Ez utóbbit soha senki nem rendelte, de a Morrissey testvérek azért nem vették le a polcról. Az hitte volna az ember, hogy sör is csak ír van, mondjuk minimum Guinness, de Tim Pat Morrissey egyszer elmagyarázta nekem, hogy nem szereti az üveges Guinnesst, mert borzalmas

az íze, így a maga részéről marad a csapolt változatnál, de azt meg az óceán túlsó partján lehet csak kapni.

Nagydarab fickók voltak ezek a Morrissey testvérek, magas homlokkal és kócos, sűrű vörös hajjal. Fekete nadrágot viseltek, fényesre pucolt cipőt, fehér inget, aminek felgyűrték az ujját, és bokáig érő henteskötényt. A fiatal, vékony, simára borotvált arcú pincérgyerek is ugyanezt viselte, de rajta úgy állt, mint valami jelmez. Szerintem valami unokatestvér lehetett. Biztosan vér szerinti rokona volt a testvérpárnak, mert azok idegent nem vettek volna fel.

Heti hét napon tartottak nyitva, délután kettőtől másnap reggel kilencig, tízig. Egy pia három dollárba került, többe, mint a környékbeli bárokban, viszont nem pancsolták, és reggelig lehetett inni. A sört két dollárért mérték. A legtöbb italt szívesen keverték, de itt nem lehetett kapni puccos divatkoktélt.

Nem hiszem, hogy a rendőrség valaha is komolyan baszogatta volna őket. Ugyan nem lógott a bejárat fölött neonfény, azért a legtöbben tudták, mi működik ott. A zsaruk tudtak róla, azon az éjjelen is megpillantottam a kocsmában két járőrt a Midtown Northból, meg egy detektívet, akit még Brooklynból ismertem. A helyiségben ült még két fekete férfi, őket is felismertem: az egyiket gyakran láttam bokszmeccseken a ring mellett, a másik meg szenátor volt az állami törvényhozásban. Biztos vagyok benne, hogy a Morrissey testvérek fizettek azért, hogy ne zárják be a kocsmájukat, ugyanakkor abban is biztos vagyok, hogy a pénzen túl még kiváló kapcsolatokkal is rendelkeztek a helyi politikusok között.

A piát nem vizezték, jóféle italt szolgáltak fel. Kell ennél többet tudni két emberről?

Az épület előtt egy újabb titánbomba robbant. Nem közvetlenül előtte, hanem egy vagy két sarokkal odébb, így mi csak beszéltünk tovább. A CBS hangtechnikusa amiatt panaszkodott, hogy már megint korábban kezdtek el ünnepelni. – Negyedike pénteken van, igaz? Ma meg elseje?

– Két órája már második.

– Akkor is van még két nap. Hova sietnek?

– Megveszik azokat a kibaszott tűzijátékokat, és nem bírnak magukkal – jegyezte meg Bobby Ruslander. – Tudjátok, kik a legrosszabbak? Azok a kurva kínaiak. Egy ideig jártam ezzel a lánnyal, a Chinatown mellett élt. Ezek megállás nélkül gyertyákat égetnek, petárdáznak, titánbombát robbantanak. És nemcsak júliusban, hanem egész évben. Kurvára imádják a tűzijátékot.

– A társam Kis Saigonnak akarta hívni a krimót – szólt közbe Skip. – Mondtam neki, John, az isten szerelmére, az emberek azt hiszik majd, kínai éttermet nyitottunk, elözönlenek minket a családok a Rego parkból, és édes-savanyú levest rendelnek, meg sült tésztát. Mire ő: Mi a francot tudnak a kínaiak Saigonról? Mondom neki, John, ezt te is tudod, meg én is, de a családok a Rego parkban mi a szart tudnak? Édes-savanyú levest akarnak majd enni, meg tojásos rizst.

Eddie megszólalt: – Mi van az emberekkel Park Slope-ban?

– Mi van az emberekkel Park Slope-ban? – ismételte Skip, aztán átgondolta. – Az emberekkel Park Slope-ban. Basszanak egyedül az emberek Park Slope-ban.

Bobby Ruslander csaja, Helen, nagyon komoly arccal közölte, hogy az egyik nagynénje Park Slope-ban él. Skip rámeredt. Felemeltem a poharamat. Üres volt, körbenéztem, hogy szóljak a simára borotvált pincérnek vagy valamelyik rokonának.

Szóval éppen az ajtó felé néztem, amikor az kicsapódott. A lenti bejáratnál kidobóemberként dolgozó testvér tántorgott be rajta, és az egyik asztalra zuhant. Az italok felborultak, egy szék feldőlt.

Két férfi lépett be mögötte. Az egyik egynyolcvan magas lehetett, a másik egy kicsit alacsonyabb. A magasabb baseballdzsekit viselt, az alacsonyabbik királykék nejlon szélkabátot. Mindketten baseballsapkát nyomtak a fejükbe, arcukra meg vérvörös zsebkendőt kötöttek, a vörös háromszög eltakarta szájukat és orrukat.

Mindketten fegyvert tartottak a kezükben. Az egyik egy rövid csövű revolver volt, a másik egy hosszúcsövű automata. A férfi, aki az automatát fogta, felemelte a fegyvert, és kétszer a plafonba lőtt. A lövésnek nem olyan volt a hangja, mint a titánbombának vagy a kézigránátnak.

Gyorsan jöttek, és gyorsan is távoztak. Az egyik bement a bárpult mögé, és kihozta a Garcia y Vega szivarosdobozt, amiben Tim Pat a pénzt tartotta. A pulton állt egy üvegedény, rajta egy kézírásos cetli kért segítséget az Észak-Írországban bebörtönzött IRA-tagok családtagjai számára. A férfi abból is kiszedte a pénzt.

Miközben az alacsonyabbik ezeket szedte össze, a magasabbik a Morrissey testvérekre fogta a fegyverét, és kipakoltatta a zsebeiket. A pénztárcájukból kiszedte a pénzt, Tim Pattől meg elvett egy rolni bankót. Az alacsonyabbik egy pillanatra letette a szivarosdobozt, majd odament a falhoz, leemelte az Aer Lingus-posztert, ami mögött egy csukott szekrény bújt

meg. Szétlőtte a zárat, kivett egy fém pénzesdobozt, a hóna alá vágta, odament a szivarosdobozért, az ajtóhoz sietett, majd eltűnt.

Eközben a társa végig fegyvert fogott a Morrissey testvérekre. Egészen pontosan Tim Pat mellkasára célzott, és egy pillanatig azt hittem, le fogja lőni. A fegyvere hosszú csövű automata volt, ő lőtt kétszer a plafonba, így aztán nem kételkedtem benne, ha Tim Patre lő, nem fog célt téveszteni.

És én semmit sem tehettem.

A pillanat elmúlt. A férfi kifújta a levegőt a száján keresztül, a vörös zsebkendő háromszöge egy kicsit felemelkedett. Kihátrált az ajtón, és követte a társát.

Senki sem mozdult.

Aztán Tim Pat odament a testvéréhez, aki a lenti ajtót vigyázta, halkan beszélgettek. Tim Pat testvére végül bólintott, és odament a nyitott szekrényhez, becsukta, és visszaakasztotta elé az Aer Lingus-posztert.

Tim Pat megint váltott pár szót a testvérével, majd megköszörülte a torkát. – Uraim – kezdte, és megsimította szakállát jobb kezével. – Uraim, hadd raboljam egy percüket azért, hogy elmagyarázzam, pontosan minek voltak szemtanúi. Két barátunk ugrott be, hogy kölcsönkérjenek pár dollárt, és mi örömmel álltunk a rendelkezésükre. Egyikünk sem ismerte fel őket, a kinézetük sem tűnt fel nekünk, és biztos vagyok benne, hogy a jelenlévők sem ismernék fel őket, ha valami csoda folytán ismét találkoznának velük. – Megvakarta a homlokát, majd az ajtó felé indult, hogy lenn őrizze a bejáratot. – Uraim – mondta megtisztelnének minket, ha meginnának velünk egy italt.

A Morrissey testvérek szépen felszolgálták az italt. Nekem bourbont, Billie Keegannek Jamesont, Skipnek whiskyt, Bobbynak brandyt, a bávatag csajának meg szintén whiskyt. A fickó a CBS-től sört ivott, Eddie, a pultos brandyt. És a többiek is ittak: a zsaruk, a fekete politikusok, a pincérek, a pultosok, mindenki. Senki sem kelt fel, hogy elmenjen, hiszen a testvérek fizették az italt, és az utcán két fegyveres menekült, arca előtt vérvörös zsebkendővel.

A sima arcú kuzin és a két testvér hordták körbe az italokat. Tim Pat félreállt, karját összefonta fehér köténye előtt, arca kifejezéstelen. Miután mindenki megkapta az italát, az egyik testvér súgott valamit Tim Patnek, megmutatta neki az üres üvegedényt, aminek az alján csak pár aprópénz maradt. Tim Pat arca elsötétült.

– Uraim – szólalt meg, mindenki elhallgatott. – Uraim, a kavarodásban véletlenül elvitték a pénzt is, amit a Noradnak gyűjtöttünk. Mint tudják, ez a

szervezet támogatja az Észak-Írországban bebörtönzött politikai foglyok szerencsétlen sorsú feleségeit és gyerekeit. A veszteség természetesen a sajátunk, és többet nem is akarok beszélni róla, de ott Északon nincs mit enniük a családtagoknak… – Megállt, hogy levegőt vegyen, majd mélyebb hangon folytatta. – Az üvegperselyt körbeadjuk – mondta –, és ha valamelyikük adakozni akar, akkor biztosan számíthat Isten áldására.

Talán egy félórát maradtam utána, aligha többet. Megittam az italt, amit Tim Pat hozott, meg még egyet kísérőnek, és ez elég is volt. Billie és Skip velem együtt jöttek el. Bobby meg a csaja maradtak még egy ideig, Eddie átült egy másik asztalhoz, és egy lánnyal kezdett beszélgetni, aki az O'Neal-nél volt pincérnő.

Az ég már világosodott, az utcák még üresek voltak, a hajnal csendje töltötte meg őket csupán. Skip szólalt meg: – Nos, a Norad azért nem járt rosszul. Frank és Jesse alig találtak valami pénzt abban az üvegurnában, mi meg azért elég szépen megtöltöttük.

– Frank és Jesse?

– Az isten szerelmére, vörös zsebkendők! Tudod, Frank és Jesse James. Egy- meg ötdollárosokat vettek ki az üvegből, mi meg tízeseket és húszasokat tettünk bele, szóval a szegény északír feleségek és gyerekek nem jártak rosszul.

– Szerinted mennyit vittek el Morrissey-éktől? – kérdezte Billie.

– Nem tudom. Lehet, hogy a pénzesdobozban iratok voltak meg szentképek, de azért nem valószínű, igaz? Lefogadok, hogy a pénzből egy rakás fegyvert tudnak majd küldeni Derrybe és Belfastba.

– Szerinted az IRA emberei rabolták ki őket?

– Ki más? – felelte, aztán a cigarettáját a csatornába dobta. – Szerintem Morrissey-ék is azok. Oda megy a pénzük. Szerintem…

– Várjatok!

Megfordultunk. Egy Tommy Tillary nevű férfi integetett felénk Morrissey-ék háza elől. Nagydarab fickó volt, széles állkapoccsal, hordónyi mellkassal, és hasonló méretű hassal. Könnyű nyári kabátot viselt, meg nyakkendőt. Majdnem mindig nyakkendőt viselt.

A társaságában lévő nő alacsony volt, vékony, világosbarna hajjal, benne pár vörös csíkkal. Szoros, fakó farmert viselt, rózsaszín inget, aminek feltűrte az ujját. Fáradtnak látszott, és egy kicsit részegnek.

– Ismeritek Carolynt? – kérdezte Tillary. – Hát persze hogy ismeritek. –

Mindannyian üdvözöltük a nőt. – A sarkon parkolok, mindenki elfér a kocsimban. Hazaviszlek titeket.

– Szép a hajnal – mondta Billie. – Én inkább sétálok, Tommy.

– Tényleg?

Skip és én is csatlakoztunk Billie-hez. – A sétától egy kicsit kimegy az ital – felelte Skip. – Meg közben leengedünk. Lefekvés előtt nem árt.

– Biztos? Mert szívesen elviszlek titeket. – Megköszöntük, és a fejünket ráztuk.

– A kocsihoz azért elkísértek? Egy kicsit ideges vagyok. Tudjátok, ami a bárban történt.

– Hogyne, Tom.

– Szép reggel van, mi? Meleg lesz ma, de most nagyon szép. Esküszöm, azt hittem, hogy le fogja lőni mianevét, Tim Patet. Láttátok az arcát?

– Volt egy pillanat – bólintott Billie –, amikor én is ettől tartottam.

– Azt hittem, lövöldözés lesz. Azt néztem, melyik asztal alá bújjak. De olyan kicsik az asztalok, hogy kurvára nem mentem volna semmire velük.

– Igaz.

– És kicsi célpont sem vagyok, mi? Mit szívsz, Skip? Camelt? Adj már egyet, ha nem bánod. Én füstszűrőset szívok, és hajnalban már semmi íze sincs. Kösz. Csak én képzeltem, vagy tényleg volt pár zsaru a kocsmában?

– Volt pár.

– Szolgálaton kívül is viselik a fegyverüket, igaz?

Ezt tőlem kérdezte, én meg bólintottam, hogy így igaz.

– Azt hittem, valamelyik csak csinál valamit.

– Előhúzza a fegyverét, és a rablókra fogja?

– Valami hasonló.

– Így lehet remekül embereket ölni – feleltem. – Összevissza lövöldözni egy tömött kocsmában.

– Ja, meg hát ott a geller veszélye is.

– Ezt miért mondtad?

Rám nézett, a hangomnak valóban volt éle.

– Hát a téglafalak miatt, asszem – válaszolta. – Még akkor is gellert kaphat egy golyó, ha a plafonba lőnek, nem?

– Gondolom – feleltem. Egy taxi gurult el mellettünk. A tetején nem égett a lámpa, nem volt szolgálatban, a sofőr mellett ült valaki. – Egy ilyen helyzetben egy rendőr akár szolgálatban van, akár nincs, csak akkor lő, ha valaki már tüzet nyitott. Igen, volt a kocsmában pár zsaru, akik a fegyverükön

tartották a kezüket. Ha a fickó lelőtte volna Tim Patet, akkor a zsaruk is tüzelni kezdenek. Feltéve, hogy valamelyikük tisztán látja.

– És ha elég józanok – szúrta közbe Skip.

– Jogos – bólintott Tommy. – Matt, nem léptél közbe pár éve, amikor ki akartak rabolni egy kocsmát? Valaki említette.

– Az egy kicsit más volt – válaszoltam. – Már agyonlőtték a csapost, amikor én előkaptam a fegyverem. És a kocsmában nem lövöldöztem. Hanem követtem őket az utcára.

Ez járt a fejemben, így lemaradtam pár mondatról. Amikor észbe kaptam, Tommy éppen nagyban magyarázott. Hogy arra számított, a rablók mindenkinek elszedik a pénzét.

– Sokan voltak ma a Morrissey-nél – folytatta. – Éjszakai melósok, többen az aznapi bevétellel a zsebükben ültek ott. Azért az meglepő, hogy minket nem raboltak ki, nem?

– Gondolom, siettek.

– Nálam csak pár száz dollár van, amit nem szívesen adtam volna oda egy alaknak, aki zsebkendőt kötött az arca elé. Kifejezetten megkönnyebbültem, hogy nem raboltak ki. Aztán amikor az izé, a Norad üvegedényét körbeadták, na, akkor meg nagylelkű voltam. Húsz dollárt adtam az özvegyeknek meg az árváknak, minden gondolkodás nélkül.

– Az egész csak színjáték volt – jegyezte meg Billie Keegan. – Azok a rablók családtagok voltak, és pár hetente eljátsszák ezt a rablósdit, hogy pénzt gyűjtsenek a Noradnak.

– Jézusom – nevetett Tommy az ötleten. – Az nem lenne semmi, mi? Ott a kocsim. Szép nagy csatahajó, mindenkit haza tudok dobni vele, ha meggondolnátok magatokat.

Maradtunk a sétánál. Tommy kocsija egy Buick Riviera volt, fehér bőrülésekkel. Kinyitotta az ajtót Carolynnak, aztán megkerülte a kocsit, bedugta a kulcsot a zárba, és fintorogva fordította el, mert a nő nem hajolt oda, hogy belülről kinyissa neki.

Miután elmentek, Billie szólalt meg: – Egy, fél kettőig az Armstrongban voltak. Nem hittem volna, hogy itt látom őket ma éjjel. Remélem, nem Brooklynba mennek.

– Ott élnek?

– Tommy él ott – mondta Billie Skipnek. – Carolyn itt lakik a környéken. Ráadásul Tommy nős. Asszem, gyűrű is van az ujján.

– Én soha nem vettem észre.

– Láttátok, hogy a nő mennyire be volt seggelve? Amikor elmentek az Armstrongból, azt hittem, hogy Tommy hazaviszi. Most, hogy belegondolok, szerintem haza is vitte. Korábban kosztüm volt rajta, nem, Matt?

– Nem emlékszem.

– Meg mernék esküdni, hogy az Armstrongban még kosztüm volt rajta. Valami hivatali ruha, nem pedig az ing meg farmer, amit most viselt. Tommy hazavitte, megdöntötte, aztán megszomjaztak, de akkor már minden be volt zárva, ezért jöttek el T. P. Morrissey-hez. Szerinted, Matt? Jó detektív lennék?

– Nem csinálod rosszul.

– Tommy nem öltözött át, de a nő igen. Most meg az a kérdés, hogy Tommy hazamegy-e a feleségéhez, vagy Carolynnél alszik. Namost, az az én kérdésem, hogy ki nem szarja le.

– Éppen ezt akartam kérdezni én is – felelte Skip.

– Aha. Viszont Tommy mondott egy okosat. A rablók miért nem szedték el a vendégek pénzét ma éjjel? Biztos vagyok benne, hogy többeknél jó pár száz dollár volt, vagy még annál is több.

– Nem érte meg.

– Több ezer dollárról beszélünk.

– Tudom – felelte Skip. – Csak éppen legalább húsz perc, mire elszedik mindenki pénzét. A kocsma meg tele volt részegekkel, akik közül csak az isten tudja, mennyinek volt fegyvere. Szerintem volt vagy másfél tucat pisztoly ott.

– Komolyan?

– Komolyan. Szerintem még keveset is mondtam. Először is ott van a három zsaru. Aztán Eddie Grillo az asztalunknál.

– Eddie-nek fegyvere van?

– Eddie pár komoly ember körül zizeg, és arról a helyről nem is beszéltem, ahol dolgozik. Ott volt a fickó, Chuck a neve, nem igazán ismerem, a Polly's Cage-ben dolgozik…

– Tudom, kire gondolsz. Fegyverrel a zsebében járkál?

– Vagy állandóan áll a farka. Higgyetek nekem, rengeteg embernek van fegyvere. Ha a rablók el akarták volna szedni a vendégek pénzét, sokan a fegyverüket vették volna elő a pénztárcájuk helyett. Mennyi idő alatt csinálták meg a balhét? Öt perc? Szerintem még annyi sem volt. Berúgták az ajtót, belelőttek a plafonba, és már ott sem voltak, Tim Pat meg csak ott állt végig karbatett kézzel, savanyú arccal.

– Jogos.

– És akármit is vettek volna el a vendégektől, az csak aprópénz lett volna.

– Szerinted a pénzesdoboz tele volt? Mennyi lehetett benne?

Skip megvonta a vállát. – Húsz lepedő.

– Komolyan?

– Húszezer, ötvenezer, találgass.

– Azt mondtad korábban, hogy az IRA pénze volt.

– Miért, szerinted mi másra költenék a pénzüket, Bill? Nem tudom, mekkora a forgalma a kocsmának, de heti hét napot tartanak nyitva, és költségük se nagyon van. Az épületet bagóért vehették, benne élnek, így aztán bérletet sem kell fizetniük, és ugye alkalmazottból sincs sok. Biztos vagyok benne, hogy nem fizetnek sem társasági, sem jövedelemadót, hacsak azok a bohócok a földszinten a színházukkal nem termelnek nyereséget, ami után csengetnek valami sarcot. Szerintem legalább heti tíz- vagy húszezret rántanak be a kocsmából, és szerinted mire költik a pénzt?

– Azért kell ide meg oda tejelniük, hogy ne zárják be a kocsmát.

– Hogyne, zsaruknak meg politikusoknak perkálnak, de nem heti tízezer dollárt. Aztán nagy kocsijuk sincs, nem járnak sehova, nem költenek semmire. Tim Pat meg nem az a figura, aki egy kiscsajnak gyémántokat vesz, és a tesói sem tolják ész nélkül az ír orrukba a kokaint.

– A te ír orrodba – mondta Billie Keegan.

– Nekem tetszett Pat kis beszéde, meg hogy mindenkinek fizetett egy kört. Ha jól tudom, ez volt az első alkalom, hogy a Morrissey testvérek meghívtak mindenkit.

– Kurva írek – mondta Billie.

– Jesszusom, Keegan, te megint részeg vagy.

– Adjunk hálát az istennek. Az vagyok, neked meg igazad van.

– És te mit gondolsz, Matt? Szerinted Tim Pat felismerte Franket és Jesse-t?

Elgondolkodtam. – Nem tudom. Tim Pat lényegében azt mondta, hogy ne ártsuk bele magunkat, ők majd mindent elintéznek. Talán politika volt mögötte.

– Kibaszottul igazad van – helyeselt Billie. – A reformdemokraták álltak mögötte.

– Vagy a protestánsok – mondta Skip.

– Vagy valami IRA-frakció. Mert több van belőlük, nem?

– Azért az ember nem mindennap lát protestánsokat az arcuk elé kötött zsebkendővel – jelentette ki Billie. – Mert vagy a mellényzsebükbe dugják a zsebkendőt, vagy a farzsebükbe…

– Jézusom, Keegan, te nagyon berúgtál.

– Kibaszott Billie Keegan – ingatta a fejét Skip. – Haza kellene kísérnünk ezt a seggfejet.

– Kurva fegyverek – szaladt ki Billie-ből. – Az ember elmegy inni egyet lefekvés előtt, és fegyvert fognak rá. Neked van, Matt?

– Nekem nincs, Billie.

– Tényleg? – A vállamra támaszkodott, hogy ne essen el. – De te zsaru vagy.

– Voltam.

– Jó, akkor magánzsaru vagy. Még a biztonsági őröknek is van fegyverük a könyvesboltokban. Tudod, aki befelé menet megnézi az aktatáskádat.

– Csak a forma kedvéért van nekik.

– Úgy érted, hogy nem lőnek agyon, ha ki akarok sétálni a boltból *A skarlát betű* egy példányával? Ezt korábban is mondhattad volna, mert akkor nem fizetek érte. Neked tényleg nincs fegyvered?

– Egy újabb összeomlott illúzió – jegyezte meg Skip.

– És mi van a haveroddal, a színésszel? – kérdezte tőle Billie. – Bobbynak is van stukkere?

– Ha van is neki, színházi kellék – felelte Skip. – És még vaktöltény sincs benne.

– Honnét tudod? – erősködött Billie. – Lehet, hogy ő az izé, Bobby, a kölyök.

– Nem Billy, a kölyökre gondoltál?

– Mi közöd hozzá, mire gondoltam? Meg akarod mondani nekem, hogy mire gondoljak? Van neki?

– Kinek van mije?

– Fegyvere Bobbynak, az isten áldjon meg! Nem erről beszélünk?

– Jesszusom, Keegan, engem aztán ne kérdezz, mi a szarról beszélünk.

– Azt akarod mondani, hogy nem figyeltél? Bazdmeg.

Billie Keegan egy elegáns épületben élt az Ötvenhatodik utcában, a Nyolcadik sugárút közelében. Az épülethez közeledve összeszedte magát, és egészen józannak látszott, amikor elbúcsúzott tőlünk.

– Matt, Skip – nézett ránk. – Majd találkozunk.

– Keegan jó srác – mondta egy sarokkal odébb Skip.

– Az.

– És annyira nem is részeg, amennyire mutatta. Csak élvezte a helyzetet.

–Tudom.

– Nálunk, a Miss Kittyben van egy fegyverünk a pult mögött. Egyszer ki-

raboltak, még a régi helyemen, ahol Johnnal dolgoztam, A Második sugárúton volt, a Nyolcvanadik utcában, a pasi besétált, fehér férfi, odatolta a pisztolyát az arcomba, és a bevételt kérte. A vendégeket is kirabolta. Csak öten vagy hatan voltak, de elszedte az összes pénztárcáját. Azt hiszem, még a karóráikat is. Alapos volt.

– Az.

– Amíg Vietnamban a Különleges Egységnél szolgáltam, egyszer sem fogtak rám fegyvert. Szóval rablás közben nem éreztem semmit, de utána mérges voltam, érted? Iszonyú dühös. Fogtam magam, vettem egy fegyvert, ami azóta velem van, amikor dolgozom. Most is, a Miss Kittyben. Még mindig azt gondolom, hogy Lópatkó & Kézigránátnak kellett volna elneveznünk.

– És van engedélyed?

– A fegyverre? – Megrázta a fejét. – Nincs. Ha az ember kocsmákban dolgozik, nem olyan bonyolult fegyvert venni. Két napig kérdezősködtem, a harmadikon meg száz dollárral kevesebb volt a tárcámban. Amióta megnyitottunk, egyszer raboltak ki minket. John melózott, nem nyúlt a fegyverhez, átadta a rablónak a pénzt a kasszából. De az, mondjuk, a vendégeket nem rabolta ki. John szerint drogos volt, és csak akkor jutott eszébe a fegyver, amikor a srác már eltűnt. De az is lehet, hogy eszébe jutott, csak éppen nem akarta használni. Én is ugyanezt tettem volna. Vagy nem. Csak akkor tudja meg az ember, amikor benne van a helyzetben, nem igaz?

– De.

– Azóta tényleg nincs fegyvered, hogy otthagytad a rendőrséget? Azt mondják, a leszerelt zsaruk meztelennek érzik magukat fegyvertelenül.

– Én nem. Mintha egy nagy tehertől szabadultam volna meg.

– Tehertől. És megkönnyebbültél?

– Mondjuk.

– Aha. Nem gondolta ám komolyan. Amit a gellerről mondott.

– Kicsoda? Ja, Tommy.

– Kemény Tommy Tillary. Seggfej, de nem rossz ember. Kemény Tommy. Olyan, mintha egy dagadt embert Kicsinek hívnának. Nem akart semmi rosszat.

– Biztosan igazad van.

– Kemény Tommy. Van még egy másik beceneve is.

– Telefonos Tommy.

– Az az, Telefonos Tommy. Telefonon keresztül árul valamit. Azt hittem, felnőtt férfiak nem csinálnak ilyet. Hanem csak háziasszonyok. Óránként harmincöt centért.

– Úgy hallottam, jó pénzt lehet vele keresni.

– A jelek szerint igen. Láttad a kocsiját. Mind láttuk a kocsiját. A nő ugyan nem nyitotta ki neki az ajtót, de a kocsit láttuk. Matt, nem akarsz feljönni még egy italra? Van whiskym, van bourbon-öm. Talán még valami kaját is találok a hűtőben.

– Kösz, Skip, de azt hiszem, hazamegyek.

– Semmi gond. – Beleszívott a cigarettájába. A Parc Vendome-ban élt az utca túloldalán, az én hotelomtól egy kicsit nyugatra. Eldobta a csikket, kezet fogtunk, és ekkor öt vagy hat pisztolylövést hallottunk úgy egy sarokra tőlünk.

– Jézusom – mondta Skip. – Ez pisztolylövés volt, vagy fél tucat petárda? Szerinted?

– Nem tudom.

– Én sem. Gondolom, inkább petárda, elvégre mindjárt itt van negyedike. Vagy a Morrissey testvérek elkapták Franket és Jesse-t. Vagy mittudomén. Ma második van, igaz? Július második?

– Azt hiszem.

– Nem akármilyen nyarunk lesz – szögezte le.

2

Mindez nagyon régen történt.

’75 nyarát írtuk, és most már úgy emlékszem, hogy nem sok minden történt akkor. Nixon egy évvel korábban már lemondott, egy évvel később voltak esedékesek a választások, az olimpia, és az Egyesült Államok függetlensége kikiáltásának kétszáz éves évfordulója.

Ford volt a Fehér Ház lakója, a jelenléte, különös módon, mindenkit megnyugtatott, még ha elnökként nem is nyújtott meggyőző teljesítményt. A Gracie Mansionben egy Abe Beame nevű férfi lakott, és volt egy olyan érzésem, hogy körülbelül ugyanannyira hitte el, hogy ő New York polgármestere, mint Ford azt, hogy ő az Egyesült Államok elnöke.

Ford megtagadta, hogy segítsen a városnak a pénzügyi krízisben, mire a News másnapi kiadásában ezt üvöltötték a szalagcímek: *„Ford New Yorknak: Dögölj meg!”*

Emlékszem a szalagcímre, de arra már nem, hogy azon a nyáron olvastam, vagy tavasszal, esetleg ősszel. A címlapot láttam. A Newst rendszeresen olvastam, éjjel hazafelé menet mindig a hónom alá vágtam a hajnali kiadást, vagy reggeli közben olvastam a későbbit. Néha a Timest is megvettem, ha érdekelt egy sztori, délután meg majdnem mindig kiolvastam a Postot. A nemzetközi hírek és a politikai események soha nem érdekeltek, pontosabban a sport- és bűnügyi híreken kívül szinte semmi, ennek ellenére valamilyen szinten tisztában voltam azzal, mi történt a világban, és most meg az a furcsa, hogy mindebből semmi sem maradt meg bennem.

Akkor mire emlékszem? Nos, három hónappal a Morrissey-ben történt rablást követően Cincinnatti legyőzte a Red Soxot. Erre emlékszem, Pete Rose úgy játszott végig, mintha az emberiség sorsa múlna minden egyes dobásán. A döntőbe egyik New York-i csapat sem került be, azt azonban nem tudom felidézni, meddig jutottak, pedig vagy fél tucat meccsre is elmentem. Kétszer a fiaimat is elvittem a Shea-be, párszor meg barátokkal voltam. A Stadiumot abban az évben felújították, így a Mets és a Yanks is a Shea-ben játszott. Emlékszem, hogy Billie Keegannel kinn voltunk a Yanks egyik meccsén, amit félbeszakítottak, mert valami barom szemetes- kukát dobott a pályára.

Reggie Jackson a Yansknél játszott abban az évben? ’73-ban még az

Oakland tagja volt, emlékszem, gyalázatosan megverték a Metst. De mikor vette meg őt Steinbrunner a Yansknek?

Mi van még? Boksz.

Ringbe lépett Ali azon a nyáron? A második, Norton elleni meccsét tévén néztem, amikor Ali törött állkapoccsal jött ki a szorítóból, de ez legalább egy évvel korábban történt, nem? Aztán láttam Alit közvetlen közelről a ring mellett, a Gardenben. Ernie Shavers Jimmy Ellisszel bokszolt, az első menetben kiütötte őt. Az isten szerelmére, emlékszem Shavers végzetes balegyenesére, emlékszem Ellis feleségének arckifejezésére, aki két sorral mögöttem ült, de mikor volt ez?

Nem ’75-ben, ebben biztos vagyok. Pedig akkor is jártam bokszmeccsekre. Csak éppen nem emlékszem, kit láttam bokszolni.

Számít ez valamit? Gondolom, nem sokat. Mert ha számítana, elmehetnék a könyvtárba, és megnézhetném a *Times*t vagy a ’75-ös *World Almanac*ot. Amire viszont kell, arra élénken emlékszem.

Skip Devoe és Tommy Tillary. Az ő arcukat látom, amikor ’75 nyarára gondolok.

A barátaim voltak?

Igen, de némi pontosítással. Kocsmabarátok voltak. Ritkán találkoztam velük – és nem csak velük – akkoriban, és akkor is egy helyiségben, ahol idegenek gyűltek össze inni. Persze már akkor is piáltam. Az ital többet tett értem, mint amennyit ártott nekem. Legalábbis így tűnt.

Pár évvel korábban a világ mintegy szabad akaratából leszűkült egészen addig, hogy nem volt több pár utcánál a Columbus Circle-től délre és nyugatra. Tizenkét év után otthagytam a házasságomat és két gyerekemet, elköltöztem Syossetből – ami Long Islanden van – egy hotelbe a nyugati Ötvenhetedik utcán a Nyolcadik és a Kilencedik sugárút között. Nagyjából akkor hagytam ott a New York-i rendőrséget is, ahol szintén tizenkét évet húztam le, és nagyjából annyi eredményt tudtam felmutatni, mint a házasságomban. Eltartottam magam abból, hogy embereknek tettem szívességeket, és rend- szertelenül ugyan, de küldtem pénzt Syossetbe. Nem voltam magándetektív, mert azoknak engedélyre van szükségük, formanyomtatványokat töltenek ki és adót fizetnek. Így aztán szívességeket tettem embereknek, ők adtak cserébe pénzt, a lakbéremet valahogy mindig kifizettem, akadt pénz piára, és kisebb-nagyobb rendszerességgel küldtem pénzt Anitának és a srácoknak.

A világom, ahogy mondtam, összement, és nem is terjedt ki másra, mint

egy szobára, ahol aludtam, meg kocsmákra és bárokra, ahol ébren töltött óráim java részét múlattam. Ott volt a Morrissey, de nem túl gyakran jártam oda. Többször kerültem ágyba egy vagy kettő előtt, mint utána, ám nemegyszer ott ültem a bárokban záróráig, és csak elvétve ugrottam be záróra után is nyitva tartó kocsmákba.

Ott volt a Miss Kitty, Skip Devoe krimója. A hotelomtól nem messze ott volt a Polly's Cage a vörös tapétával, amit bordélyházakban lát az ember, a kuncsaftok meló után ugrottak be piálni, és tizenegyre szinte kiürült. Aztán a McGovern, egy sötét, hosszú hely, a plafonon goromba neonfényekkel, és vendégekkel, akik soha nem szóltak egy szót sem. Néha, a karcosabb reggeleken megálltam egy italra, a csapos pedig ilyenkor szinte mindig remegő kézzel öntötte az italt.

Ugyanabban az utcában volt két francia étterem közvetlenül egymás mellett. Az egyik, a Mont-St.-Michel kongott az ürességtől. Az évek során többször vittem oda nőket vacsorázni, és néhányszor beültem egyedül inni a bárpulthoz. A másik francia étteremnek jobban ment és a híre is jobb volt, de szerintem soha nem voltam ott.

A Tizedik sugárúton volt egy kocsma, a Slate. A Midtown Northból és a John Jay College-ból jártak oda rendőrök, és ha ilyesfajta társaságot igényeltem, csak oda mentem. Jó steaket sütöttek, minden kellemes volt és kényelmes. A Broadway és a Hatvanadik utca sarkán állt egy Martini's Bar alacsony árakkal és finom marhahússal, a bárpult fölött egy nagy tévé lógott a falon, és ennél rosszabb helyeken is néztem már meccset a tévében.

A Lincoln Centerrel szemben volt az O'Neal's Baloon. A tulajok csak akkor szereztek tudomást egy régi rendelkezésről – miszerint egy kocsmát nem lehet saloonnak hívni –, amikor már megrendelték a cégért, így egyszerűen átfestették az első betűt. Délutánonként meg-megálltam egy italra, de esténként soha, túl zajos volt, túl divatos. Aztán ott volt az Antares and Spiro, egy görög kocsma a Kilencedik és az Ötvenhetedik sarkán. Nem mondhatnám, hogy szerettem, egy rakás nagy bajszú ember ivott állandóan ouzót, de éjjelente hazafelé menet gyakran elmentem előtte, és néha megálltam egy gyors italra.

Az Ötvenhetedik és Nyolcadik sarkán állt egy éjjel is nyitva tartó újságos. Ott szoktam megvenni az újságomat, hacsak korábban már nem szántam meg a 400 Deli előtt kurjongató alkalmi rikkancsot. A nő az újságot huszonöt centért vette meg a szemközti újságosnál – azt hiszem, huszonöt centbe került aztán ugyanannyiért adta tovább, amiből nehéz megélni. Néha adtam neki egy

dollárt, és mondtam, hogy tartsa meg a visszajárót. Mary Alice Redfieldnek hívták, de ezt csak évekkel később tudtam meg, amikor valaki megkéselte, és meghalt.

Volt egy kávézó, a Red Flame, meg persze ott volt a 400 Deli. Néhány helyen elfogadható pizzát adtak, egy helyen meg olyan steakszendvicset, hogy ember nem evett náluk kétszer.

A Ralphban jó spagettit főztek, meg pár elfogadható kínai étterem is működött a környéken. Volt egy thai étterem, amiért Skip Devoe megőrült. Aztán Joey Farrell krimója az Ötvennyolcadik utcában, az előző télen nyitottak. A pokolba is, rengeteg kocsma volt a környéken.

De leginkább az Armstrong.

Tulajdonképpen ott éltem. Volt szobám, ahol alhattam, jártam más kocsmákba, bárokba és éttermekbe, de néhány évig Jimmy Armstrong kocsmája volt az otthonom. Akik beszélni akartak velem, tudták, hogy ott találnak meg, és néha előbb kerestek az Armstrongban telefonon, mint a hotelban. A kocsma tizenegy körül nyitott, és egy Dennis nevű filippínó gyerek állt a pult mögött. Hétkor átvette tőle a műszakot Billie Keegan, és hajnali háromnégy körül zárt be, attól függően, hányan voltak, és milyen volt a kedve. (Billie hét közben dolgozott, hétvégén más csaposok álltak a pult mögött, és egyikük sem bírta sokáig.)

A pincérnők jöttek és mentek. Vagy kaptak szerepet egy ócska darabban, vagy szakítottak a barátjukkal, vagy új barátra tettek szert, vagy elköltöztek Los Angelesbe, vagy hazamentek Sioux Falsba, vagy összevesztek a dominikai sráccal a konyhában, vagy kirúgták őket, mert loptak, vagy teherbe estek. Jimmy azon a nyáron ritkán volt a kocsmájában. Ha jól emlékszem, éppen Észak-Karolinában keresett telket.

Mit mondhatnék az Armstrongról? Ahogy belépünk, jobb kéz felől egy hosszú helyiség, az asztalok a bal oldalon állnak, rajtuk kék kockás abrosz. A falakat sötét lambéria takarja. A falakon képek, meg hirdetések régi magazinokból. A hátsó falon egy oda nem illő kitömött szarvasfej lógott, és mivel a törzsasztalom pont alatta állt, nem sokat kellett nézegetnem.

A vendégsereg vegyes volt. Orvosok és ápolónők a Roosevelt Kórházból az utca túloldalán. Professzorok és diákok a Fordhamről. A tévétársaságok alkalmazottai: a CBS a sarkon állt, az ABC is csak egy köpésre. És környékbeli lakók vagy bolttulajdonosok. Pár zenész. Egy író. Egy libanoni testvérpár, akik akkor nyitottak a közelben cipőboltot.

Nem sok fiatal. Amikor odaköltöztem a hotelba, az Armstrongban állt egy

zenegép, kellemes dzsesszt, countryt és bluest lehetett hallgatni, de Jimmy lecserélte egy hifitoronyra, és klasszikus zenét játszott. Így a fiatalok elmaradtak – a pincérnők nagy örömére, akik utálták a hajnalig piáló suhancokat, mert keveset fogyasztottak, és alig adtak borravalót. A kocsma halkabb lett, és összességében sokkal alkalmasabb hely a hosszú távú, komoly piálásra.

Én is ezért jártam oda. Komolyan piálni. Nem akartam berúgni, csak szinten tartani az alkoholt. Persze néha leittam magam. A legtöbbször kávét töltöttem a bourbonömbe, az éjszaka előrehaladtával azonban elhagytam a kávét. Tudtam újságot olvasni, és csak akkor kellett beszélgetnem, ha kedvem tartotta. Nem töltöttem ott minden éjszakát és nappalt, de ritka volt a nap, amikor legalább egyszer nem léptem át a kocsma küszöbét, és nemegyszer előfordult, hogy Dennis velem nyitott délelőtt, és Billie velem zárt éjjel. Mindenkinek lennie kell valahol.

Kocsmabarátok.

Tommy Tillaryvel az Armstrongban ismerkedtem össze. Törzsvendég volt, hetente három-négy alkalommal megjelent este. Nem emlékszem, mikor láttam először, pedig nehéz egy helyiségben lenni vele, és nem észrevenni őt. Nagydarab férfi volt, hangja öblös. Nem kiabált, de pár ital után a hangja betöltötte a helyiséget.

Sok marhahúst evett, sok Chivas Regalt ivott, és mindkettő alaposan meglátszott a képén. Közel járhatott a negyvenöthöz. Tokát eresztett, arca vörös volt a megpattant hajszálerektől.

Nem tudom, miért hívták Kemény Tommynak. Talán Skipnek volt igaza, és ez inkább volt gúnynév, mint becenév. A munkája miatt Telefonos Tommynak is nevezték. Telefonon árult különböző befektetéseket egy parányi irodából a Wall Street környékén. Tudom, hogy a szakmájában dolgozók gyakran váltanak munkahelyet. Különös tehetség kell ahhoz, hogy idegenektől szedjen ki az ember pénzt telefonon, így a profik gyorsan találnak munkát, vagy találja meg őket gyorsan egy új munka.

Azon a nyáron Tommy egy Tannahill & Company nevű cégnek dolgozott, tulajdonrészt árult ingatlanszindikátusokban. Amennyire emlékszem, egy részét a befektetésnek le lehetett írni az adóból, plusz a tőke is folyamatosan növekedett. Ezt teljesen véletlenül tudtam meg, mert Tommy soha senkinek nem próbált meg semmit eladni a bárban. Se nekem, se senki másnak. Egyszer, amikor a Roosevelt egyik szemészorvosa meg akarta tudni, éppen

mit ajánl, Tommy egy viccel hárította el az érdeklődést.

– De engem komolyan érdekel – erősködött az orvos. – Végre csinálok egy kis pénzt, és nem árt elgondolkodnom rajta, hogy mihez kezdjek vele.

Tommy megvonta a vállát. – Van névjegykártyája? – A dokinak nem volt. – Akkor írja le a számát, meg hogy mikor hívhatom. Ha hallani akarja az ajánlatot, akkor felhívom, és mindent elmondok. De figyelmeztetem: telefonon ellenállhatatlan vagyok.

Pár héttel később megint összefutottak, és a doki panaszkodott, hogy Tommy nem hívta fel.

– Jaj, kiment a fejemből – sajnálkozott Tommy. – Keresni fogom, ígérem.

Nem volt kellemetlen társaság. Szeretett vicceket mesélni, egész elfogadhatóan csinálta, gyakran nevettem rajtuk. Néhányon akár meg is lehetett volna sértődni, de Tommy nem akart megbántani senkit sem. Ha éppen olyanom volt, és a rendőrségen eltöltött éveimről akartam beszélni, Tommy mindig meghallgatott, és ha vicces történetet meséltem, az elsők között nevetett.

Összességében véve Tommy kicsit túl hangos és túl vidám volt. Sokat beszélt, és az ember idegeire ment vele. Ahogy mondtam, hetente három-négy alkalommal ugrott be az Armstrongba, a legtöbbször Carolyn társaságában. Carolyn Cheetham kedves nő volt puha déli akcentusával, ami az alkoholtól csak kiteljesedett, erősebb lett. Néha Tommy karján érkezett. Máskor Tommy jött először, Carolyn csak később csatlakozott hozzá. A nő a környéken lakott, egy irodában dolgozott Tommyval, és úgy gondoltam – igaz, nem sokat töprengtem ezen –, hogy ez a munkahelyi románc hozta Tommyt az Armstrongba.

Szerette a sportot. Volt külön bukmékere – főleg kosárlabdára, baseballra és jégkorongra fogadott, alkalmanként lovakra –, és soha nem tartotta titokban, amikor nyert. Túl barátságos volt, túl barátságos mindenkivel, válogatás nélkül, és néha olyan hideg fény ült a szemében, ami alaposan meghazudtolta barátságos hangját. Szeme hideg volt, kicsi, a szája körül meg talán gyengeséget láttam, de ez a hangjában soha nem érződött.

Pontosan láttam, hogy miért olyan sikeres a telefonos munkájában.

Skip Devoe keresztneve Arthur volt, de csak Bobby Ruslander hívta így, rajta kívül senki más. Skip még ezt is elnézte Bobbynak. Általános iskola negyedik osztálya óta voltak barátok, együtt nőttek fel Jackson Heightsban. Skip az Arthur Junior nevet kapta a keresztségben, és már korán ráaggatták a

becenevét. – Azért, mert rendszeresen lógott az iskolából – mondta Bobby, de Skip mással magyarázta.

– Volt egy nagybátyám, a haditengerészetnél szolgált, és soha nem heverte ki, hogy leszerelt – mesélte nekem egyszer. – Az anyám bátyja volt, és tengerészruhát és játékhajókat vett nekem. Egész flottám volt, és Skippernek hívott. Hamarosan mindenki más is. Rosszabb is lehetett volna. Az egyik srácot az osztályban Féregnek hívták. Ne kérdezd, miért. Semmi féregszerű vonás nem volt benne. Képzeld csak el, milyen lehet, ha még ma is ez a beceneve. A feleség így szól hozzá az ágyban: „Kicsi Férgem, dugd szépen vissza."

Harmincnégy, harmincöt éves lehetett, velem egymagas, de vékony és izmos. A vénák kidudorodtak a karján és a kézfején. Az arcán nem volt egy gramm felesleges hús sem, a bőr követte a csont ívét, így olyan volt a feje, akár egy szoboré. Orra hosszú és egyenes, szeme metsző kék, ám a megfelelő fényben inkább látszott zöldnek. Mindehhez önbizalom és kellemes modor párosult, amit a nők vonzónak találtak, és soha nem volt gondja találni egy lányt, ha nem akart egyedül aludni. De egyedül élt, nem volt állandó társa, és úgy láttam, kedveli a férfiak társaságát. Vagy együtt élt valakivel régebben, vagy felesége is volt, ám a kapcsolat évekkel ezelőtt véget ért, és úgy láttam, nem sok kedve volt megint kapcsolatba bonyolódni valakivel.

Tommy Tillaryt Kemény Tommynak hívták, és volt valami keményfickós a fellépésében. Skip Devoe azonban *valóban* kemény fickó volt, de ez a felszín alatt bújt meg. Skip nem hirdette.

Szolgált is, de nem a haditengerészetnél, amire a nagybátyja készítette fel, hanem a Különleges Egységnél, azaz a zöldsapkásoknál. Érettségi után azonnal jelentkezett a hadseregbe, és Kennedy elnöksége alatt Délkelet-Ázsiába küldték. A hatvanas évek végén szerelt le, beiratkozott az egyetemre, de otthagyta, aztán beállt egy kocsma pultja mögé a felső East Side-on. Pár év múlva John Kasabiannel együtt fogták a megtakarított pénzüket, aláírták egy csődbe ment háztartási bolt helyiségének hosszú távú bérleti szerződését, a maradékból felújították és berendezték, majd megnyitották a Miss Kittyt.

Néha beugrottam hozzá a kocsmájába, de a legtöbbször az Armstrongban találkoztunk, ahol ő is gyakran megfordult, amikor nem dolgozott. Kellemes társaság volt, szinte alig lehetett kihozni a sodrából.

Volt benne valami, amit nehezen tudok megfogalmazni. Ha mégis meg kellene, akkor azt mondanám, hogy Skipből áradt a nyugodt hozzáértés. Érezni lehetett rajta, hogy bármit képes volt megoldani vagy megcsinálni, ami az

útjába került, és még csak meg sem izzadt. Olyan ember benyomását keltette, aki magabiztosan teszi a dolgát, legyen az bármi; egy olyan emberét, aki bármikor képes gyors döntést hozni. Lehet, hogy ezt a képességét Vietnamban szedte fel, vagy csak én gondoltam így, mert tudtam, hogy ott szolgált.

Ezzel a tulajdonsággal főleg bűnözőkben találkoztam. Ismertem számos férfit, akiben megvolt ez, férfiakat, akik bankot és páncélkocsikat raboltak ki. Megismerkedtem egyszer egy kamionsofőrrel, aki egy költöztetőcégnek dolgozott. Akkor találkoztam vele, amikor határidő előtt jött meg a nyugati partról, a feleségét a szeretője társaságában találta az ágyban, és mindkettőt puszta kézzel ölte meg.

3

A lapok egy sort sem írtak a rablásról a Morrissey-ben, ennek ellenére pár napig sokat beszéltek róla a környéken. Tim Pat és testvérei vesztesége a pletyka terjedésével egyenes arányban nőtt. Hallottam tízezret meg százezret is. A pontos összeget csak a Morrissey testvérek és a rablók ismerték, és nem látszott túl valószínűnek, hogy bármelyik is elárulná.

– Szerintem ötvenezer környékén szakíthattak – mondta nekem Billie Keegan július negyedikén este. – Állandóan ezt az összeget hallom. Mert tudod, mindenki ott volt, és látta a rablást.

– Ezt hogy érted?

– Úgy, hogy eddig hárman esküdtek, hogy a kocsmában voltak, amikor a rablás történt. Én azonban tényleg ott voltam, és megesküszöm, hogy nem voltak ott. És olyan részletekkel szolgálnak, amikről én nem is tudok. Hallottad, hogy rablás közben megütöttek egy nőt?

– Nocsak.

– Ezt mondják. Ja igen, az egyik Morrissey-t lelőtték, de csak horzsolta a golyó. Azt hittem, hogy elég izgalmas volt átélni, de a jelek szerint úgy még drámaibb, ha az ember nem volt jelen. Nos, tíz évvel az 1916-os felkelés után Dublinban nem lehetett olyan embert találni, aki nem vett benne részt. Az a csodálatos hétfő reggel, amikor harminc bátor ember ment be a postára, és tízezer hős jött ki. Szerinted, Matt? Ötvenezer dollár hogy hangzik neked?

Tommy Tillary is ott volt a rablásnál, és nem lettem volna meglepve, ha nyakra-főre meséli, mi történt. Talán pontosan ezt tette. Néhány napig nem láttam, és amikor találkoztunk, még csak szóba sem hozta a rablást. Rájött a titokra, hogyan lehet tutira fogadni baseballmeccseken, újságolta mindenkinek. Az ember a Mets és a Yanks ellen is fogad, és olyan nincs, hogy ne nyerjen így vagy úgy.

A következő hét elején egy délután Skip bejött az Armstrongba, és leült az asztalomhoz. A bárnál vett egy pohár barna sört, és magával hozta. Letette a sörét, és mondta, hogy az éjjel a Morrissey-nél járt.

– A rablás óta nem voltam ott – mondtam neki.

– Nos, én sem. A plafont megcsináltatták. Tim Pat téged keresett.

– Engem?

– Igen. – Rágyújtott. – Megköszönné, ha beugranál hozzá.

– Miért?

– Azt nem mondta. Detektív vagy, ugye? Lehet, hogy meg akar bízni valamivel. Szerinted mivel?

– Nem akarok belekeveredni.

– Nekem mondod?

– Pont arra van szükségem, hogy belelépjek egy ír belháború kellős közepébe.

Megvonta a vállát. – Nem kell találkoznod vele. Engem csak arra kért meg, hogy ha tudsz, akkor este nyolc után valamikor ugorj be hozzá.

– Gondolom, addig alszanak.

– Ha egyáltalán alszanak.

Ivott a söréből, kézfejével megtörölte az ajkát. – Tegnap este náluk voltál – mondtam. – Milyen volt?

– Mint mindig. A plafont, ahogy már említettem, megcsinálták. Tim Pat és a testvérei ugyanolyan sármosak voltak, mint mindig. Mondtam neki, hogy szólok neked, amikor találkozunk. Elmész vagy sem, a te dolgod.

– Nem hiszem, hogy elmegyek – feleltem.

De másnap este olyan tíz, fél tizenegy körül azt gondoltam, miért ne, és beugrottam hozzájuk. A földszinten a színitársulat Brendan Behan The Quare Fellow című darabját próbálta. Csütörtök estére tűzték ki a bemutatót. Becsengettem az emeletre, és vártam, hogy az egyik Morrissey lejöjjön ajtót nyitni. Közölte, hogy zárva vannak, és csak kettőkor nyitnak ki. Mondtam neki, hogy Matthew Scudder vagyok, és Tim Pat kért meg, hogy jöjjek el.

– Persze, nem láttalak ebben a gyenge fényben – lépett félre az ajtóból. – Gyere be, szólok neki, hogy megjöttél.

Az első emeleten a nagy helyiségben vártam. Éppen a plafonon kerestem a golyónyomokat, amikor Tim Pat bejött, és felgyújtotta a többi villanyt is. A szokásos ruháját viselte a kötény kivételével.

– Örülök, hogy eljöttél – mondta. – Iszol velem egyet? Bourbon az italod, igaz?

Töltött mindkettőnknek, és leültünk egy asztalhoz. Lehet, hogy pont ahhoz, amelyikre a testvére esett rá a rablás éjszakáján. Tim Pat a fény felé emelte a poharát, a szájához emelte, és ledöntötte a tartalmát.

– Te itt voltál, amikor történt.

– Igen.

– A két remek fiatalember egyike véletlenül itt felejtette a sapkáját, viszont

az édesanyja nem varrta bele, hogy kié, így bajos visszajuttatni hozzá.

– Értem.

– Ha tudnám, hogy ki ő, és hol találom meg, gondoskodnék róla, hogy megkapja jogos tulajdonát.

Ebben biztos vagyok, gondoltam.

– Te rendőr voltál.

– Voltam.

– Te mindenfelé jársz. Az emberek beszélnek, ugyebár, és ha valaki nyitva tartja a szemét meg a fülét, akár még jól is járhat.

Nem feleltem semmit.

Beletúrt a szakállába. – A testvéreim és én – kezdte, miközben szemét a vállam mögött egy pontra szegezte – örömmel fizetnénk tízezer dollárt azért, hogy megtudjuk, kik voltak a múltkori látogatóink, és hol találjuk meg őket.

– Hogy visszaadjátok a sapkát.

– Ez kötelességünk – felelte Tim Pat. – Nem a ti George Washingtonotok volt az, aki mérföldeket gyalogolt a hóban, hogy visszaadjon valakinek egy pennyt?

– Abraham Lincoln volt az, azt hiszem.

– Hogyne, hát persze. George Washington a cseresznyefás volt. „Apám, nem tudok hazudni.” Ennek a nemzetnek a hősei híresek az őszinteségükről.

– Híresek voltak.

– És akkor a másik meg odaállt a kamerák elé, és bejelentette, hogy ő nem csaló. Jézusom. – Megrázta a nagy fejét. – Nos, akkor – folytatta – mit gondolsz, tudsz nekünk segíteni?

– Nem látom, hogyan segíthetnék.

– Itt voltál, és láttad őket.

– Az arcuk elé zsebkendőt kötöttek, a fejükön baseballsapka volt. És arra is meg mernék esküdni, hogy mindkettő fején ott volt a baseballsapka, amikor távoztak. Nem lehet, hogy másvalakiét találtad meg?

– Lehet, hogy a lépcsőn ejtette el. Ha hallasz valamit, Matt, akkor szólj nekünk, jó?

– Miért ne?

– Magad is ír vagy, Matt?

– Nem.

– Azt hittem, valamelyik ősöd Kerryből származik. A környékbeliek híresek arról, hogy kérdésre kérdéssel válaszolnak.

– Nem tudom, kik voltak az őseim, Tim Pat.

– Ha megtudsz valamit…
– Ha megtudok valamit.
– Az árral nincs problémád? Megfelelő?
– Igen – feleltem. – Ez egy korrekt ár.

Jó ár volt, több mint megfelelő. Ezt Skipnek is elmondtam, amikor találkoztunk.

– Nem akart megbízni semmivel – meséltem neki. – Csak jutalmat ajánlott fel. Tízezer dollár annak, aki megmondja neki, kik jártak akkor éjjel nála, és hol lehet megtalálni őket.

– Ki tudod deríteni?

– Álljak neki keresni őket? Mondtam már neked, hogy nem érdekel.

Skip megrázta a fejét. – Tegyük fel, hogy egyszerűen csak megtudod. Nem is dolgozol rajta. Lementéi újságot venni a sarokra, és ott állt a két rabló.

– És honnét ismerem fel őket?

– Milyen gyakran látsz valakit, aki vörös zsebkendőt köt az arca elé? Oké, komolyra fordítva. Tegyük fel, hogy tényleg felismered őket. Vagy csak híre kel, hogy keresed őket, mire az egyik téglád a múltadból megjelenik, és a füledbe súgja az infót. Téglák, ugye? Az a nevük?

– Téglák – bólintottam. – Minden zsarunak vannak informátorai, nélkülük semmire sem jut az ember. Mégis, én…

– Oké. Mondjuk azt, nem érdekes, hogy hogyan tudtad meg, kik ők – mondta. – Tegyük fel, hogy megtudod. Megtennéd?

– Mit tennék meg?

– Kiadnád őket Morrissey-éknek? És bezsebeled a tízezer dollárt?

– Semmit sem tudok róluk.

– Rendben. Tegyük fel, hogy nem tudod, seggfejek-e vagy ministránsok. Mi a különbség? Vér tapad a pénzhez, nem? Ha Morrissey-ék megtalálják őket, végeznek velük, nem?

– Kétlem, hogy Tim Pat családi keresztelőre akarná hívni őket.

– Vagy hogy együtt látogassák meg a beteg papokat az otthonban.

Megráztam a fejem. – Erre nem tudok válaszolni – feleltem. – Attól függ az egész, hogy kik voltak a rablók, és nekem mennyire van szükségem a pénzre.

– Szerintem nem fogod megtenni.

– Szerintem sem.

– Én kurvára nem tenném meg – jelentette ki, majd leverte a hamut a cigarettájáról. – De sokan igen.

– Vannak, akik ennél kevesebbért akár ölni is hajlandóak.

– Én is pont erre gondoltam.

– Volt a kocsmában akkor éjjel pár zsaru is – mondtam. – Akarsz fogadni, hogy tudnak-e a jutalomról?

– Nem.

– Tegyük fel, hogy egy zsaru tudja meg, kik voltak a rablók. Nem tehet semmit. Hiszen nem követtek el bűncselekményt. Senki sem jelentette a kapitányságon, nincsenek tanúk, semmi sincs. De azt a két marhát nyugodtan kiadhatja Tim Patnek, és cserébe kap annyit, amennyit egy fél év alatt keres meg.

– Tudván, hogy bűnrészes volt gyilkosságban.

– Nem állítom, hogy mindenki feldobná őket. De azt mondod magadnak, hogy azok a srácok mocskos bűnözők, hogy talán már embert is öltek, és előbb vagy utóbb megint ölni fognak, meg persze könnyen lehet, hogy Morrissey-ék nem akarnak végezni velük. Talán csak eltörik a csontjaikat pár helyen, kicsit megijesztik őket. Megpróbálják visszaszerezni a pénzüket. Ezt nyugodtan mondhatod magadnak.

– És el is hiszed?

– A legtöbben azt hisznek el, amit csak akarnak.

– Aha – bólintott. – Ezzel nehéz lenne vitatkozni.

Van olyan, hogy az ember elhatároz valamit a fejében, a teste meg másvalamit. Nem akartam, hogy bármi közöm legyen Tim Pat problémájához, aztán arra lettem figyelmes, hogy úgy szaglászok, mint egy kutya a lámpaoszlop körül. Aznap éjjel úgy gondoltam, hogy Skip nem jön el az Armstrongba, így aztán a Poogan's Pub nevű kocsmában kötöttem ki a Hetvenkettedik utcában, a sarokban ültem, és jegelt Stolichnayát rendeltem egy Danny Boy Bell nevű albínó fekete fickónak. Danny Boy mindig érdekes társaság volt, elsőrangú tégla, egy elsőrangú információkereskedő, aki mindent tudott és mindenkit ismert.

Persze hogy hallott a rablásról. Neki is számtalan összeg jutott a fülébe, hogy mennyit vittek el a rablók. Szerinte valahol ötven- és százezer dollár között lehetett a zsákmány.

– Akárki is rabolta ki őket – mondta –, nem kocsmákban költik el a pénzt. Azt gyanítom, hogy ez valami ír dolog, Matthew. Ráadásul írországi ír dolog, nem a helyiek ügye. Tudod, valahogy kétlem, hogy a helyi írek bármelyikének is lett volna mersze kirabolni a Morrissey-ket. A kocsmájuk a Nyugat

közepén van, a Nyugatiak meg nem ennyire tökösek.

A Nyugatiak egy lazán szervezett bűnbanda, tagjaik keményfiúk és gyilkosok, a legtöbbjük ír, és a századforduló óta a Pokol Konyhája a felségterületük.

– Nem tudom – feleltem. – Nem kevés pénzről van szó…

– Ha a Nyugatiak voltak, ha valaki a környékről, akkor körülbelül nyolc óráig tudták volna titokban tartani. Mindenki tudna róla a Tizedik sugárúton.

– Igazad van.

– Mondom neked, valami ír dolog. Te ott voltál, igaz? Vörös maszkot viseltek?

– Vörös zsebkendőt.

– Milyen kár. Ha zöld lett volna vagy narancssárga, akkor egyértelmű a politikai állásfoglalás. Úgy tudom, hogy a Morrissey testvérek komoly jutalmat ajánlottak fel. Emiatt vagy itt, Matthew?

– Dehogyis – feleltem.

– Szóval akkor nem szaglászol, még csak puszta kíváncsiságból sem?

– Egyáltalán nem.

Péntek délután az Armstrongban ittam, és beszélgetni kezdtem két ápolónővel a Rooseveltből. Volt pár jegyük egy off-off Broadway-előadásra aznap estére. Dolores nem tudott elmenni, Fran meg nagyon akart, de egyedül nem volt kedve, és még volt egy extra jegyük is.

Az előadás nem más volt, mint a *The Quare Fellow*. Semmi köze nem volt a rabláshoz Morrissey-éknál, tökéletes véletlen, hogy a színház egy zugivó földszintjén kapott helyet, és különben sem az én ötletem volt, hogy idejöjjek, de mégis, mi a fenét kerestem ott? Egy ócska faszéken ültem, és néztem Behan darabját néhány bűnözőről egy dublini börtönben, és végig azon tűnődtem, mi a fenét keresek ott.

Az előadás után Frannel a Miss Kittyben kötöttünk ki egy kisebb társasággal, akik közt volt két színész is a darabból. Az egyikük, egy vékony, vörös hajú lány hatalmas zöld szemekkel Fran barátnője volt, Mary Margaretnek hívták, és Fran miatta akarta annyira megnézni az előadást.

Az asztal mellett szóba került a rablás is. Nem én hoztam szóba, és nem szóltam közbe, mégsem tudtam teljesen kimaradni belőle, mert Fran elmondta a többieknek, hogy korábban detektív voltam, mire megkérdezték, mi egy profi véleménye az ügyről. Igyekeztem kitérő választ adni, és még azt is elhallgattam, hogy a rablás szemtanúja voltam.

Skip is itt volt, de annyira el volt havazva a péntek esti tömegben, hogy üdvözlésképpen csak intettem neki. A kocsmában a tömeg nagy zajt csapott, ahogy az hétvégenként lenni szokott. Tudtam előre, hogy ez lesz, de a többiek oda akartak menni, így velük tartottam.

Fran a Hatvannyolcadik utcában lakott, a Columbus és az Amsterdam sugárút között. Hazakísértem, és az ajtaja előtt így szólt hozzám: – Matt, nagyon drága vagy, hogy ma este elkísértél. És a darab sem volt rossz, igaz?

– Igaz.

– Szerintem Mary Margaret is jó volt benne. Matt, nagyon utálnál, ha nem hívnálak fel magamhoz? Fáradt vagyok, és holnap korán kell kelnem.

– Semmi gond – feleltem. – Most, hogy mondod, nekem is korán kell kelnem.

– Hogy nyomozz?

– Nem – ráztam meg a fejem. – Hogy apa legyek.

Másnap reggel Anita a srácokat felrakta a Long Island-i vonatra, én meg kimentem eléjük az állomásra a Coronán, aztán elvittem őket a Shea-be. ahol megnéztük, miként veri tönkre a Metst az Astros. A srácok egy hónapra táborba készültek augusztusban, és nagyon izgatottak voltak. Hot dogot ettünk, mogyorót és pattogatott kukoricát. Ők kólát ittak, én sört. Aznap ráadásul valami promóciós kampányt tartottak a stadionban, és a srácok kaptak pólót vagy baseballsapkát. Nem emlékszem, melyiket.

Utána visszavittem őket a városba, felültünk a metróra, és megnéztünk egy filmet a Loew-ban a Nyolcvanharmadik utcában. Mozi után pizzát ettünk a Broadwayn, aztán taxival elmentünk a hotelomba, ahol a felettem lévő emeleten kivettem nekik egy szobát. Ők lefeküdtek, én lesétáltam a szobámba. Egy óra elteltével benéztem hozzájuk. Mélyen aludtak. Bezártam a szobám ajtaját, és leballagtam az Armstronghoz. Nem maradtam sokat, talán egy órát. Aztán vissza a hotelba, megint megnéztem a srácokat, és lefeküdtem.

Reggel alaposan bereggeliztünk: palacsinta, bacon, kolbász. Elvittem őket az Amerikai Indián Múzeumába Washington Heightsban. New Yorkban van pár tucat múzeum, amiket az ember – miután elhagyta a feleségét – szép lassan felfedez.

Furcsa volt Washington Heightsban lennem. Pár évvel azelőtt ezen a környéken ittam szolgálaton kívül, amikor két hülyegyerek kirabolta a kocsmát, kifelé menet meg agyonlőtték a csapost.

Követtem őket az utcára. Washington Heightsban sok a domb, az emelkedő.

Éppen lefelé futottak, így nekem is így kellett céloznom. Mindkettőt eltaláltam, de az egyik golyó eltévedt, gellert kapott, és megölt egy Estrellita Rivera nevű kislányt.

Előfordul az ilyesmi. A kapitányságon meghallgattak, ahogy mindig, amikor az ember megöl valakit, a végén megállapították, hogy semmiféle hibát nem követtem el, jogosan használtam a fegyverem.

Ezt követően nem sokkal beadtam a leszerelési papírjaimat, és kiléptem a rendőrségtől.

Nem mondhatom, hogy az egyik eseményt a másik okozta. Csak annyit, hogy az egyik vezetett a másikhoz. Akaratlan eszköz voltam egy kislány halálában, és ez mindent megváltoztatott. Az élet, amit addig panasz nélkül éltem, többé már nem volt az enyém. Gondolom, már jóval régebben megszűnt az enyém lenni. Azt hiszem, a gyerek halála egy már rég esedékes változást indított el az életemben. De ebben sem vagyok biztos. Csak abban, hogy az egyik dolog a másikhoz vezetett.

Metróval mentünk a Penn pályaudvarra. Mondtam a srácoknak, hogy milyen jó volt velük lenni, mire azt felelték, hogy ők is jól érezték magukat. Felraktam őket a vonatra, aztán megtelefonáltam az anyjuknak, hogy melyik vonattal érkeznek. Megnyugtatott, hogy kimegy eléjük, aztán vonakodva megemlítette, hogy nem ártana, ha küldenék egy kis pénzt. Hamarosan, feleltem.

Letettem a kagylót, és arra a tízezer dollárra gondoltam, amit Tim Pat ajánlott fel. Aztán megráztam a fejem.

Ám aznap éjjel nyugtalan voltam, és a Village-ben kötöttem ki, sorra jártam a bárokat, mindenhol ittam egyet, aztán az A metróval elmentem a nyugati Negyvenedik utcához, és a McBelltől lassan nyugat felé sétáltam. A Jimmy Day, az 55, a Lion's Head, a George Hertz, a Corner Bistro. Azt mondtam magamnak, csak iszom egy-egy pohárral, levezetem a srácokkal töltött hétvége feszültségét, és megpróbálom elaltatni azokat a kellemetlen emlékeket, amiket a Washington Heightsban tett látogatás ébresztett fel bennem.

De tudtam, hogy nem erről van szó. Elkezdtem egy ostoba, értelmetlen nyomozást, megpróbáltam kideríteni, ki volt az a két férfi, akik kirabolták a Morrissey-t.

Egy Sinthia nevű melegbárban kötöttem ki. Kenny, a tulajdonos állt a pult mögött, sorra szolgálta fel az italokat a farmert és fodros blúzt viselő

férfiaknak. Kenny vékony volt, magas, festett szőke hajjal, és egy olyan arccal, amit már annyiszor varrtak fel, hogy nem látszott többnek huszonnyolcnál, pedig legalább kétszer annyi idős volt.

– Matthew! – kiáltott, amikor meglátott. – Megnyugodhattok, lányok. A rend és a törvény megérkezett a Grove utcába.

Nyilván semmit sem tudott a rablásról. Eleve nem hallott a Morrissey-ről, hiszen egyetlen meleg férfinak sem kellett kitennie a lábát a Village-ből, ha záróra után akart inni egyet. A rablók akár melegek is lehettek, és a rablásból szerzett pénzt ennyi erővel akár a Christopher utca környékén is elkölthették, és különben is, az ember így nyomoz, mindenhol szaglászik, mindenhova bemegy, mindenkinek szól, aztán vár, hogy történik-e valami.

De miért nyomoztam? Miért vesztegettem az időmet?

Nem tudom, mi lett volna a vége. Talán nyomoztam volna tovább, talán feladom. Talán eljutottam volna valahova, talán elegem lesz a kihűlt nyomokból. Úgy éreztem, sehova nem jutok, ami ismerős érzés, az ember csak teszi a dolgát, még csak nem is reménykedik a sikerben, aztán szerencséje lesz, és történik valami. Valószínűleg ez lett volna a vége. Vagy nem.

Ehelyett más dolgok történtek, amik miatt nem foglalkoztam Tim Pattel és a bosszúszomjával.

Először is, valaki megölte Tommy Tillary feleségét.

4

Kedd este elvittem Frant vacsorázni Skip Devoe kedvenc thai éttermébe. Utána hazakísértem, de útközben megálltunk egy italra Joey Farrellnél. Fran a háza előtt megint fáradtságra és korán kelésre hivatkozott, elbúcsúztam tőle, és pár kitérő után eljutottam az Armstrongba. Keserű hangulatban voltam, amin a szokatlan étellel teli gyomrom sem sokat segített. Talán a kelleténél több bourbont ittam, aztán egy vagy kettő körül eljöttem. Hazafelé menet megvettem a *Daily News*t, aztán alsónadrágban és zokniban leültem az ágyam szélére, hogy elolvassam a híreket.

Az egyik belső oldalon egy brooklyni nőről írtak, akit betörés közben öltek meg. Fáradt voltam, sokat ittam, így a névre nem figyeltem.

De reggel félálomban valami nem hagyott nyugodni. Felültem az ágyban, fogtam az újságot, és fellapoztam a sztorit.

A negyvenhét éves Margaret Tillaryt halálra szúrták az otthonában a Colonial utcában, Brooklyn Bay Ridge nevű részében. A jelek szerint a házába betörő rablók végeztek vele. Férje, a befektetésekre szakosodott Thomas J. Tillary akkor kezdett el aggódni, amikor a felesége nem vette fel a telefont kedd délután. Felhívta az egyik közelben élő rokonát, aki bement a házba. Mindenhol felfordulást talált, valamint az asszonyt holtan.

– Ez egy jó környék – idézte a cikk az egyik szomszédot. – Ilyesmi nem történik itt. – De egy rendőrségi forrás szerint a környéken jelentősen emelkedett a betörések száma az elmúlt hónapokban, egy másik szomszéd pedig „nemkívánatos elemekről” beszélt az újságírónak.

A Tillary nem gyakori név. Brooklynban van egy Tillary utca, nem messze a Brooklyn hídtól, de nem tudom, háborús hősről vagy kuruzslóról nevezték-e el. A manhattani telefonkönyvben van pár Tillery, a második szótagban „e”-vel. Így a brooklyni, befektetésekre szakosodott Thomas Tillary csak Telefonos Tommy lehetett.

Lezuhanyoztam, és elmentem reggelizni. Azon tűnődtem, amit olvastam, és megpróbáltam eldönteni, mit érzek. Olyan valószerűtlennek éreztem az egészet. Tommyt alig ismertem, a feleségét egyáltalán nem, még azt sem tudtam, mi a neve, mindössze annyit, hogy Brooklynban élt.

Ránéztem a bal kezemre, a gyűrűsujjamra. Se gyűrű, se a jele. Évekig hordtam a karikagyűrűmet, aztán levettem, amikor Syossetből Manhattanbe

költöztem. Hónapokig ott volt a nyoma az ujjamon, aztán egy napon azt vettem észre, hogy eltűnt.

Tommy hordta a karikagyűrűjét. Aranyból készült, fél centi széles sem lehetett. A jobb keze kisujján középiskolai pecsétgyűrűt viselt. Úgy emlékszem, az lehetett. Emlékeztem rá, ahogy a Red Flame-ben kávéztunk. Egy érettségi gyűrű kék kővel, a kisujján. A bal gyűrűsujján meg az arany karikagyűrű.

Nem tudom megmondani, mit éreztem.

***

Aznap délután elmentem a St. Paulba, és gyertyát gyújtottam Margaret Tillaryért. Akkor fedeztem fel a templomokat, amikor Manhattanbe költöztem, és ugyan nem imádkoztam vagy jártam misére, rendszeresen beültem egy sötétebb sarokba. Néha gyertyát gyújtottam azokért, akik nemrég haltak meg, máskor meg azokért, akik régebben, de valamiért eszembe jutottak. Nem tudom, miért csináltam, ahogy azt sem, hogy miért éreztem szükségét annak, hogy a pénzem tíz százalékát bedugjam egy perselybe valamelyik templomban.

Az egyik hátsó padban ültem, és a hirtelen halálon gondolkodtam. Amikor eljöttem, esett az eső. Átmentem a Kilencedik sugárút másik oldalára, be az Armstrongba. Dennis állt a pult mögött. Bourbont rendeltem tisztán, azonnal megittam, intettem, hogy kérek még egyet, de azt már egy kávé kíséretében.

Éppen öntöttem a kávét a bourbonbe, amikor Dennis megkérdezte, hogy hallottam-e, mi történt Tillaryvel. Azt feleltem, hogy olvastam róla a Newsban.

– A ma délutáni Rostban is írnak róla. Nagyjából ugyanazt. Úgy sejtik, hogy tegnapelőtt éjjel történt. Tommy nem aludt otthon aznap éjjel, reggel egyből az irodájába ment, aztán többször hazatelefonált, hogy kiengesztelje a feleségét, és amikor az asszony nem vette fel, elkezdett aggódni.

– Ez benne volt az újságban?

– Benne. Tegnapelőtt éjjel történt. Amíg én dolgoztam, nem láttam itt. És te, Matt?

Próbáltam felidézni. – Azt hiszem. Tegnapelőtt? Igen, azt hiszem, Carolynnal volt itt.

– A Dixie Bell-lel.

– Azzal.

– Kíváncsi vagyok, Carolyn most mit érez. – Hüvelyk- és mutatóujjával megsimította bajuszát. – Gondolom lelkifurdalása van, hogy valóra vált, amit kívánt.

– Szerinted azt akarta, hogy a felesége haljon meg?

– Nem tudom. Nem erről szoktak fantáziáim azok a nők, akik házasemberekkel hetyegnek? Nézd, nekem nincs feleségem. Mit tudok én erről?

A sztori gyorsan elhalt a lapokban. Csütörtökön megjelent egy gyászjelentés a *News*ban. Margaret Wyland Tillaryt, Thomas szeretett feleségét, a néhai James Alan Tillary anyját és Mrs. Richard Paulsen nagynénjét másnap délután búcsúztatják Walter B. Cooke-nál Brooklynban, a Negyedik és a Bay Ridge sugarút sarkán.

Aznap éjjel Billie Keegan így szólt: – Azóta nem láttam Tillaryt, hogy megölték a feleségét. Lehet, hogy soha többet nem látjuk. – Töltött magának egy pohár JJ&S-t, a Jameson tizenkét éves változatát, amit rajta kívül senki sem ivott. – Fogadok, hogyha be is jön ide, hát nem Carolynnal.

– Miért?

– Mert mindketten azon agyainak, hogy együtt voltak, amikor a feleségét megkéselték Brooklynban. És ha Tommy otthon lett volna, akkor… Bla-bla-bla-bla. Az ember egy kicsit félrekefél, jól akarja érezni magát, és közben mindenre van szüksége, csak arra nem, hogy az járjon az eszében: a feleségét éppen akkor ölték meg, amikor félrekefélt.

Ezen elgondolkodtam, majd bólintottam. – Ma éjjel volt a virrasztás.

– Igen? – kérdezte. – És elmentél? – Megráztam a fejem. – Ha jól tudom, senki sem ment el.

Zárás előtt eljöttem. Pollynál ittam egyet, aztán még egyet Miss Kittynél. Skip feszült volt, a gondolatai máshol jártak. A bárpultnál ültem, és azon voltam, hogy ne vegyek tudomást a mellettem álló férfiról, anélkül hogy ellenséges legyek. Azt magyarázta nekem, hogy a város összes bajának okozója az előző polgármester. Nem mondhatnám, hogy nem értettem vele egyet, de nem akartam erről beszélni, és hallani sem.

Megittam az italom, és az ajtó felé indultam. Már éppen kiléptem, amikor Skip utánam szólt. Megfordultam, felém intett.

Visszamentem a pulthoz. – Ez nem a legjobb időpont, de beszélni szeretnék veled.

– Igen?

– Kikérni a tanácsod, talán még munkám is lenne a számodra. Holnap délután ott leszel az Armstrongban?

– Valószínűleg – feleltem. – Hacsak nem megyek el a temetésre.

– Ki halt meg?

– Tillary felesége.

– Holnap van a temetés? És el akarsz menni? Nem tudtam, hogy ilyen közeli kapcsolatban vagytok.

– Nem vagyunk.

– Akkor meg miért akarsz elmenni? Hagyd csak, semmi közöm hozzá. Holnap olyan kettő, fél három körül kereslek az Armstrongban. Ha nem vagy ott, majd legközelebb dumálunk.

Ott ültem, amikor Skip másnap fél három körül megjött. Éppen végeztem az ebéddel, és kávét ittam, Skip belépett, és körbenézett a helyiségben. Meglátott, odajött, és leült.

– Nem mentél el – állapította meg. – Nem jó a mai nap a temetésre. Elmentem az edzőterembe, utána meg beültem a szaunába, és hülyén éreztem magam. Az egész város egy szauna. Mit iszol? A híres Kentucky-kávédat?

– Csak kávé.

– Az nem jó semmire sem – felelte, megfordult, és intett a pincérnőnek. – Hozz nekem egy Prior Darkot – mondta neki –, meg az apámnak valamit, ami jó lesz a kávéjába.

A nő hozott egy bourbont nekem, Skipnek meg egy sört. Skip lassan öntötte ki a sört a pohár oldalára, megnézte a másfél centis habot, belekortyolt, letette a poharat.

– Lehet, hogy van egy kis gondom – kezdte.

Nem mondtam semmit.

– Ez kettőnk közt marad, igaz?

– Hogyne.

– Mennyit tudsz a kocsmabizniszről?

– Amennyit egy vendég tudhat.

– Ez tetszik. Tudod, szinte csak készpénz forog ebben az üzletben.

– Tudom.

– Sok helyen elfogadnak hitelkártyát, de mi nem. Csak készpénzt. Persze attól csekket is elfogadunk, akit ismerünk, meg hitelbe is lehet inni, de keveseknek. Ez egy készpénzes üzlet. A forgalmunk kilencvenöt százaléka kápé. Sőt, lehet, hogy még ennél is több.

– És?

Kivett egy cigarettát a dobozából, megforgatta az ujjai közt. – Utálok erről beszélni – sóhajtotta.

– Akkor ne beszélj.

Rágyújtott. – Mindenki csal – kezdte. – A bevétel egy bizonyos százaléka nem kerül bele a könyvekbe. Sem a bankba, sehova, mert nem is létezik hivatalosan. Egy be nem vallott dollár kettőt ér, mert nem kell utána adót fizetni. Tudsz követni?

– Annyira nem komplikált, amit mondasz, Skip.

– Mindenki ezt csinálja, Matt. A cukrászda, az újságos, mindenki, aki készpénzzel dolgozik. Az isten szerelmére, ez egy amerikai specialitás. Még az elnök is adót csal, ha megússza.

– A legutolsó megúszta.

– Ne is mondd. Az a barom szégyent hozott az adócsalókra. – Szívott egy mélyet a cigarettájából. – Két éve nyitottunk. John intézte a pénzügyeket, én meg kiabáltam az emberekkel, felvettem, kirúgtam őket. Ő intézi a beszerzést, és csinálja a könyvelést. Jól működik.

– És?

– Mindjárt eljutok a lényeghez, oké? Bassza meg. Kezdettől fogva két főkönyvet vezettünk. Egyet magunknak, egyet meg az adóhivatalnak. – Tekintete elkomorult, megrázta a fejét. – Én soha nem értettem. Úgy gondoltam, éppen elég egy főkönyv, és kész, de John azt mondta, hogy kell egy az adóhivatalnak is, nem csak nekünk. Szerinted ennek van értelme? Megszámolod a pénzed, látod, mennyit kerestél, nem kell ehhez két főkönyv, de Johnnak üzleti a gondolkodása, tudja, hogy megy ez. Így van két főkönyvünk.

Felemelte a poharát, ivott a söréből. – Az egyik főkönyv eltűnt – mondta végül.

– A főkönyv.

– John minden szombat reggel megcsinálja a hét könyvelését. Múlt szombatig minden rendben volt. Tegnapelőtt valamit meg akart nézni, keresi a főkönyveket, csak éppen az egyik nincs meg.

– Melyik?

– Az, amit magunknak vezettünk – felelte, megint ivott egy kortyot, száját megtörölte kézfejével. – John egész nap nyugtatót szedett, majdnem megőrült, aztán tegnap elmondta, mi történt. Azóta én akarok megőrülni.

– Mennyire rossz a helyzet, Skip?

– Bassza meg. Elég szar. Akár be is varrhatnak minket érte.

– Tényleg?

Bólintott. – Már az első héten nyereségesek voltunk. Nem tudom miért, csak egy kocsma vagyunk a sok közül, de jól megy a bolt. És lopunk, mint akinek nincs esze. Ha az adóhivatal megkaparintja a főkönyvet, akkor nekünk végünk, tudod? Nem mondhatjuk, hogy bocs, hibáztunk, mert ott van feketén-fehéren. Ami a saját főkönyvünkben szerepel, kurvára semmi köze sincs az adóbevallásunkhoz. Ezt nem lehet kimagyarázni. Csak annyit kérdezhetünk, hogy hol fogunk ülni. Atlantában vagy Leavenworthben.

Egy ideig csendben ültünk. Ittam egy kis kávét. Skip rágyújtott, fújta a füstöt a plafon felé. A hangszórókból zene szólt, valami kontrapunktos fúvósokkal.

– Mit akarsz, mit tegyek? – kérdeztem végül.

– Találd ki, ki lopta el. És szerezd vissza.

– Nem lehet, hogy John rakta el véletlenül valahova? Lehet, hogy…

Skip a fejét rázta. – Tegnap délután fenekestül felforgattam az irodát. Kibaszottul nincs meg.

– Egyszerűen eltűnt? Erőszakos behatolásnak semmi nyoma? Hol tartottátok a könyveket?

– Elvileg el vannak zárva, de John néha elfelejtette eltenni őket, csak otthagyta az íróasztal fiókjában. Nem figyelt oda, mit tudom én. Soha nem volt semmi gond, nem is vigyázott annyira, meg ha sietni kell valami miatt, akkor az ember nem rak mindent el. Azt mondta, hogy szombaton elzárta a könyveket, de aztán elismerte, hogy mégsem. Minden szombat egyforma, nem emlékezett. Mit számít? A főkönyv nyomtalanul eltűnt.

– Valaki elvitte.

– El.

– Ha elmennek vele az adóhivatalhoz…

– Akkor végünk. Ennyi. Halottak vagyunk. Nyugodtan oda temethetnek minket mianeve, Tillary felesége mellé. Megértem, ha nem jössz el a temetésünkre.

– Más is eltűnt, Skip?

– Nem láttam.

– Szóval akkor csak ezt akarták ellopni. Valaki besétált, fogta a főkönyvet, és kisétált.

– Bingó.

Átgondoltam. – Ha olyasvalaki volt, aki berágott rátok, akit kirúgtatok…

– Erre én is gondoltam.

– Ha a szövetségiekhez mennek a főkönyvvel, akkor egy nap szépen kopogtat az FBI, kezükben a jelvényükkel. Elviszik a könyveléseteket, befagyasztják a bankszámláitokat, meg ilyenek.

– Folytasd csak, Matt. Öröm hallgatni téged.

– Ha viszont a tolvaj nem rágott be rátok, akkor pénzt akar keresni.

– Azzal, hogy eladja a főkönyvet.

– Azzal.

– Nekünk.

– Ti vagytok az ideális vevők.

– Ez nekem is eszembe jutott, meg Kasabiannek is. Semmit se csináljunk, mondja nekem. Várjunk, és a tolvaj majd kapcsolatba lép velünk, és akkor majd ráérünk aggódni. Na de hát ez a várakozás… Ez nem megy nekem. Akkor is szabadlábra engednek óvadék ellenében, ha adót csaltunk?

– Persze.

– Oké, akkor én jól el fogok tűnni. Letelepedek Nepálban, és hasist árulok a hippiknek.

– Ez azért még odébb van.

– Talán – felelte. Elgondolkodva nézte a cigarettáját, aztán beledobta a sörébe. – Hogy ezt mennyire gyűlölöm – mondta. – Amikor beledobják a csikket a pohárba. Gusztustalan. – Rám nézett, tekintetét mélyre fúrta az enyémbe. – Tudsz tenni értem valamit? Elvállalod?

– Nem látom, mit tehetnék. Most nem.

– Szóval csak várunk. Ez nehezen megy nekem, mindig is nehezen ment. Középiskolában futottam. Négyszáz métert. Akkor könnyebb voltam. Keményen bagóztam, tizenhárom éves korom óta, de abban a korban bármit megtehetsz. A gyerekek azt hiszik, bármit megtehetnek, mert örökké fognak élni. – Félig kihúzott egy cigarettát a dobozból, aztán visszatolta. – Imádtam versenyezni, de várni nem. Várni a startra. Azt nagyon utáltam. Soha nem hánytam, de akkor mindig hányhatnékom volt. Elmentem pisálni, öt perc múlva megint kellett mennem. – Megrázta a fejét. – Ugyanez a seregben is. Amikor vártam a bevetésre. Semmi bajom nem volt a bevetésekkel, pedig lehetett volna. Illetve most már van. De akkor és ott nem volt. Mindegy, ez egy másik történet.

– Értem.

– A várakozás. Az volt a halálom. – Felállt. – Mennyivel tartozom neked, Matt?

– Miért? Semmit sem tettem.

– A tanácsért.

Legyintettem. – Meghívhatsz erre az italra – mondtam. – És akkor kvittek vagyunk.

– Rendben. – Rám nézett. – Lehet, hogy szükségem lesz a segítségedre.

– Persze – feleltem.

Kifelé menet megállt, hogy beszéljen Dennisszel. Kortyoltam a kávémat. Mire végeztem vele, a nő két asztallal odébb fizetett, elment, de az újságját az asztalon hagyta. Elolvastam, rendeltem még egy kávét, meg mellé ízesítőnek egy bourbont.

A kocsmát lassan megtöltötték a délutáni vendégek. Intettem a pincérnőnek. Adtam neki egy dollárt, majd mondtam neki, hogy a többit írja a számlámhoz.

– Nincs mihez – felelte. – Az úr már kifizette.

A nő új volt, nem ismerte Skipet. – Ezt nem kellett volna tennie – mondtam. – Mindegy, rendeltem azóta még egy bourbont, akkor írja azt a számlámhoz.

– Beszéljen Dennisszel – közölte.

Elment felvenni valaki más rendelését, mielőtt felelni tudtam volna. Odamentem a pulthoz. – A pincérnő azt mondja, hogy nincs számlám.

– Igazat beszél. – Elmosolyodott. Gyakran mosolygott, mintha minden, amit látott, szórakoztatná. – Devoe kifizette.

– Ezt nem kellett volna tennie. Mindegy, azóta rendeltem egy bourbont, és mondtam a pincérnőnek, hogy írja a számlámhoz. Erre azt mondta, beszéljek veled. Ez valami új módi? Nincs számlám?

Mosolya még szélesebb lett. – Dehogyisnem, amikor csak akarod. De most nincs. Mr. Devoe kifizette. Az egészet.

– Mennyi volt a vége?

– Nyolcvanvalahány dollár. Ha akarod, megnézhetem, pontosan mennyi.

– Nem kell.

– Adott száz dollárt a számládra, a mai fogyasztásotokra, Lyddie-nek borravalóra, meg nekem is egy keveset, hogy enyhítse lelkem fáradtságát. Ha nagyon akarnám, mondhatnám, hogy az utolsó italod nincs kifizetve, de erőteljes igazságérzetem azt mondatja velem, hogy mégis ki van. – Egy újabb széles mosoly. – Szóval nem tartozol nekünk semmivel.

Nem vitatkoztam. Ha mást nem is, azt megtanultam a New York-i rendőrségnél, hogy fogadjam el, amit adnak.

5

Visszamentem a hotelomba. Sem üzenet, sem levél nem várt. A recepciást, egy laza járású, antiguai férfit a hőség nem zavarta, de hiányzott neki az óceán szele.

A szobámban lezuhanyoztam. Meleg volt. Ugyan az ablakban állt egy légkondicionáló, de valami nem működött a hűtőrendszerében. Mozgatta a meleg levegőt, és vegyszerszagot árasztott, de sem a hőség, sem a magas páratartalom ellen nem tett semmit. Kikapcsolhattam volna, hogy megpróbálkozzak a nyitott ablakkal, de odakint még rosszabb volt a helyzet. Ledőltem az ágyra, talán egy órát aludtam, és amikor felkeltem, megint le kellett zuhanyoznom.

Aztán felhívtam Frant. A szobatársa vette fel. Bemutatkoztam, és úgy éreztem, nem keveset várok, mire Fran odajött a telefonhoz.

Vacsorát javasoltam, utána meg mozit, ha van kedve. – Ó, azt hiszem, ma este nem fog menni, Matt – mondta. – Már van programom estére. Talán majd máskor.

Letettem a kagylót, és megbántam, hogy egyáltalán felhívtam. Belenéztem a tükörbe, úgy döntöttem, nem kell borotválkoznom, majd elmentem otthonról.

Az utcán is meleg volt nagyon, de tudtam, hogy pár óra múlva lehűl a levegő. Addig meg ott voltak a bárok szinte minden sarkon, amikben a légkondi jobban működött, mint az enyém.

Különös módon nem rúgtam be. Ócska, rosszkedvű hangulatban voltam, ami rendszerint ahhoz vezet, hogy gyorsan iszom. De a nyugtalanságom miatt nem bírtam egy helyen megmaradni, jöttem-mentem. Néhány kocsmába csak besétáltam, de semmit sem rendeltem.

Egyszer majdnem ökölharcba bonyolódtam. Egy kocsmában a Tizedik sugárúton egy nagyarcú, hiányos fogsorú részeg belém ütközött, és rám öntötte az italát, majd rossz néven vette a módot, ahogy elfogadtam a bocsánatkérését. Semmiség volt az egész – de ő verekedni akart, és én közel jártam ahhoz, hogy belemenjek. Ekkor az egyik haverja hátulról megfogta a karját, egy másik közénk lépett, én észbe kaptam, és eljöttem.

Keletre sétáltam az Ötvenhetediken. A Holiday Inn előtt két fekete kurva cirkált. Valami oknál fogva felfigyeltem rájuk. Az egyiknek olyan volt az arca,

akár egy ébenfa maszk, és kihívóan nézett rám. Hirtelen dühös lettem, hogy kire vagy mire, azt már nem tudtam.

Átsétáltam a Kilencedikre, egészen az Armstrongig. Nem lepett meg, hogy Frant ott találtam. Mintha csak számítottam volna rá. Ott ült az egyik asztalnál az északi falnál. Mivel nekem háttal ült, nem látott meg, amikor beléptem.

A partnerével – akit nem ismertem – egy kétszemélyes asztalt foglaltak el. A fiatal arcú férfi haja szőke volt, szemöldöke is, és nyitott, palakék rövidujjú inget viselt. Azt hiszem, szafariingnek hívják. Pipázott, sört ivott. Fran előtt egy magas pohár állt, benne piros ital.

Talán Tequila Sunset. Abban az évben nagyon ment a Tequila Sunset.

A bár felé fordultam, és megláttam Carolynt. Minden asztalnál ült valaki, a bárnál azonban csak páran, ami péntek este nem meglepő. A jobb oldalán, az ajtó felé két férfi állt, sört ittak, és a baseballról beszélgettek. A bal oldalán meg három üres szék.

Leültem a középsőre, bourbont rendeltem, duplát, mellé vizet. Billie szolgálta fel, közben mondott valamit az időről. Belekortyoltam az italomba, és gyorsan Carolynra pillantottam.

Nem úgy tűnt, hogy Tommyra – vagy valaki másra – várt, de nem is keltette azt a benyomást, mintha csak pár perce érkezett volna. Sárga, felhajtott szárú nadrágot viselt, és ujjatlan lime-zöld blúzt. Világosbarna haját úgy fésülte, hogy bekeretezze apró, rókaszerű arcát. Valami barna italt ivott egy öblös pohárból.

Egy biztos: nem Tequila Sunset volt.

Belekortyoltam a bourbonömbe, és akaratom ellenére Franre pillantottam. Bosszús voltam, amiért egyáltalán foglalkoztam vele. Kétszer találkoztunk, kölcsönös vonzalomról nem lehetett beszélni, nem izzott körülöttünk a levegő. Mind a két alkalommal a bejárati ajtó előtt búcsúztunk el. Aztán ma éjjel felhívtam őt, eleve későn, azt mondta, már van programja, és tessék, itt ült, Tequila Sunsetet ivott a másik programjával.

Miért is rágtam be ezen?

Lefogadom, gondoltam, hogy neki nem mondja: reggel korán kell kelnie. Lefogadom, hogy a Szőke Vadásznak nem kell a bejárati ajtónál elköszönnie.

A jobbomon puha, finom hangon megszólalt Carolyn. – Elfelejtettem a nevét.

Felpillantottam.

– Azt hiszem, bemutattak minket egymásnak – folytatta –, de nem emlékszem a nevére.

– Matthew Scudder – feleltem. – És igen, igaza van, Tommy mutatott be minket egymásnak. Maga Carolyn.

– Carolyn Cheetham. Találkozott Tommyval?

– Tommyval? Azóta nem.

– Én sem. Elment a temetésre?

– Nem. El akartam, de végül nem jött össze.

– Miért akart elmenni? Soha nem találkozott a feleségével, igaz?

– Nem.

– Én sem. – Felnevetett. Nem volt sok vidámság benne. – Nagy meglepetés, mi? Hogy soha nem találkoztam a feleségével. Ma délután el akartam menni én is, de nem tettem. – Alsó ajkát beharapta. – Matt. Miért nem hívsz meg egy italra? Vagy én hívlak meg. Csak ülj ide mellém, hogy ne kelljen kiabálnom. Kérlek.

Amarettót ivott, édes, mandulaízű likőrt, jéggel. Olyan az íze, mint egy süteménynek, de majdnem olyan erős, akár a whisky.

– Tommy kért, hogy ne menjek el – mesélte. – A temetésre. Valahol Brooklynban volt, ami nekem külföld. Brooklyn. De az irodából sokan elmentek. Azt sem tudtam volna, hogy hogyan kell odajutni. Persze elmehettem volna a többiekkel, hogy részvétet nyilvánítsak. De azt mondta, ne menjek, mert nem vette volna ki jól magát.

Meztelen karját aranyszínű pihék borították. Parfümje virágillatú volt, egy kis pézsmát is éreztem benne.

– Azt mondta, nem nézett volna ki jól – folytatta. – Azt mondta, ez tiszteletlen lett volna a halottal szemben. – Felemelte a poharát, és az italt bámulta. – Tisztelet – mondta. – Mit érdekli őt a tisztelet? Mi a fenét tud a tiszteletről akár az élők, akár a holtak iránt? Csak egy lettem volna az irodából érkezett csoportból. Mind a ketten a Tannahillnél dolgozunk, és mindenki úgy tudja, barátok vagyunk csak. Az isten szerelmére, csak barátok voltunk.

– Értem.

– Bassza meeeg – nyújtotta el a magánhangzókat. – Nem mondom, hogy nem dugtunk. Mert dugtunk. De közben nevettünk, és jól éreztük magunkat. Tommy házas volt, és minden este hazament az asszonyhoz… – ledöntött egy nagy korty Amarettót -…és ezzel nem is volt semmi baj, mert ki az a barom, aki Tommy Tillaryt akarná a hajnal első sugaránál megpillantani? Jézus a kereszten, Matthew, ezt én kilögyböltem, vagy megittam?

Megegyeztünk, hogy kicsivel gyorsabban iszik a kelleténél. Egyetértettünk,

hogy az édes italok alattomosak. Ez a New York-i Amaretto is olyan. Pedig ő bourbonön nőtt fel, jelentette ki. Mert azzal az ember pontosan tudja, hányadán áll.

Emlékeztettem, hogy én magam is bourbont iszom, és ezt örömmel konstatálta. Ennél kisebb közös nevezők is biztosítottak már alapot két ember jó kapcsolatának kialakulásához, és ő ennek örömére belekortyolt az italomba. Én nyújtottam oda neki a poharat, ő pedig apró kis kezét az enyémre rakva itta boldogan a bourbont.

– A bourbon aljas egy ital – mondta. – Tudod, mire gondolok?

– Én meg azt hittem, az az úriemberek itala.

– Egy olyan úriemberé, aki mocskosul le akar részegedni. A whisky a mellény és nyakkendő itala. A bourbon meg olyan öregfiúké, akik ki akarják engedni magukból a vadállatot, megmutatni mindenkinek. Bourbon egy forró éjszaka, és nem bánja, ha izzadsz.

Senki sem izzadt. A lakásában voltunk, egy kanapén ültünk a nappaliban, aminek a padlószintje jó harminc centivel a konyháé alatt volt. Carolyn az Ötvenhetedik utcában lakott egy art deco stílusú házban, majdnem a Kilencedik sarkán. A kovácsoltvasból és üvegből készült dohányzóasztalán a sarkon vett Maker's Mark állt. A légkondit bekapcsolta, ami csendesebb volt az enyémnél, és még működött is. Tisztán ittuk a bourbont, nem vacakoltunk a jéggel.

– Te zsaru voltál – szögezte le. – Ezt Tommy mondta nekem?

– Könnyen lehet.

– Most meg magándetektív vagy, igaz?

– Bizonyos értelemben.

– Egy biztos, nem betörő. Az nem lenne semmi, ha ma éjjel engem is agyonszúrna egy betörő, nem? Tommy velem van, a feleségét megölik, aztán a feleségével van, és engem ölnek meg. Jó, gondolom, most éppen nincs vele. Mert a nőt már eltemették.

A lakása kicsi volt, de kényelmes. A bútorokon tiszta huzat, a téglafalon op-art nyomatok alumíniumkeretben. Az ablakból látni lehetett a Parc Vendome zöld füvét.

– Ha hozzám jönne egy betörő – folytatta –, több esélyem lenne, mint Tommy feleségének volt.

– Mert én itt vagyok veled?

– Bezony – bólintott. – Hős férfi.

Ekkor csókolóztunk. Ujjammal magam felé fordítottam az állát, megcsókoltam, aztán folytattuk. Belélegeztem a parfümjét, éreztem teste melegét. Egy idő után kibontakozott az ölelésből, és egyszerre nyúltunk az italunkért.

– Még ha egyedül is lennék – folytatta a megkezdett gondolatot, mintha nem is szakítottuk volna félbe –, akkor is meg tudnám védeni magamat.

– Mert fekete öves karatés vagy.

– Fekete övem van, meg hozzá passzoló retikülöm is, de nem erre gondoltam. Egy perc, és megmutatom.

A kanapé két oldalán két egyszerű, matt fekete asztal állt. Carolyn áthajolt rajtam, hogy valamit kivegyen az én oldalamon lévő asztal fiókjából. Teljes egészében elnyúlt az ölemben. Bőre kivillant a sárga nadrág és a zöld blúz között. Oda tettem a kezem.

– Hagyd abba, Matt! Elfelejtem, mit is keresek.

– Semmi gond. Felejtsd csak.

– De meg akarom mutatni. Tessék. Látod?

Felült, fegyver a kezében. Színe ugyanolyan matt fekete volt, mint az asztalé. Úgy néztem, hogy egy.32-es revolver az. Kis fegyver, színfekete, csöve alig három centi.

– Visszatehetnéd a helyére – mondtam.

– Ismerem a fegyvereket – felelte. – Egy olyan házban nőttem fel, ami tele volt velük. Vadászpuskák, ismétlőfegyverek, maroklőfegyverek. Az apám meg a bátyám vadásztak. Fürjre, fácánra. Néha kacsára. Ismerem a fegyvereket.

– És ez töltve van?

– Nem sokra mennék vele, ha nem lenne, ugye? Nem foghatom rá a betörőre, hogy *bumm*. Megtöltve adta oda nekem.

– Tommy?

– Aha. – A fegyvert célzásra emelte, mintha keresné a képzeletbeli betörőt. – Bumm – mondta. – Tölténye nem volt, csak ami a fegyverben van. Szóval ha lelőnék egy betörőt, akkor előtte kémem kellene tőle még töltényt, hogy a következő betörőt is le tudjam lőni.

– Miért adta neked?

– Nem kacsavadászatra – nevetett. – Védelem – folytatta. – Mondtam neki, hogy néha félek. Egy magányos lány a nagyvárosban. Erre elhozta nekem ezt. Azt mondta, a feleségének vette, de a nő nem tűrte meg a házban. Még csak a kezébe sem volt hajlandó venni… – megállt, és kuncogni kezdett.

– Mi olyan vicces?

– Mindig ezt mondják. „A feleségem még csak a kezébe sem hajlandó venni.” Mocskos a fantáziám, Matthew.

– Nincs azzal semmi baj.

– Mondtam neked, hogy a bourbon egy aljas ital. Kihozza a vadállatot az emberből. Megcsókolhatnál.

– Eltehetnéd a fegyvert.

– Van valami kifogásod az ellen, hogy egy olyan nőt csókolj meg, akinek fegyver van a kezében? – A bal oldalára fordult, és visszatette a revolvert a fiókba. – Az ágy mellett szeretem tartani – magyarázta –, hogy kéznél legyen, amikor szükségem van rá. Mert ez a kanapé egyben az ágyam is.

– Nem hiszek neked.

– Nem? Azt akarod, hogy mutassam meg?

– De azt ám.

Szóval azt tettük, amit két felnőtt ember, amikor egyedül vannak. A kanapét ággyá lehetett kinyitni, lefeküdtünk rá, a villanyt lekapcsoltuk, mindössze pár gyertya égett szalmafonatos borosüvegekben. A rádióból zene szólt. Teste édes volt, szája mohó, bőre tökéletes. Közben sok, lelkes hangot adott ki, mozgása komoly tapasztalatról tanúskodott, utána meg sírt egy kicsit.

Aztán beszélgettünk, még több bourbont ittunk, majd elaludt. Ráterítettem egy gyapjútakarót. Akár ott is alhattam volna, inkább azonban felöltöztem, és eljöttem. Mert ki az a barom, aki Matt Scuddert akarná a hajnal első sugaránál megpillantani?

Hazafelé megálltam egy kis szír boltnál, és megkértem az eladót, lazítsa meg a kupakot két üveg Molson Ale-en. Felmentem a szobámba, felraktam a lábam az ablakpárkányra, és ittam az egyik üvegből.

Tillaryn tűnődtem. Hol lehet most? A házban, amiben a felesége meghalt? Vagy barátoknál, esetleg rokonoknál?

A kocsmákban is eszembe jutott, meg Carolyn ágyában is. Ő is ott volt, miközben a feleségét megölték. Kíváncsi voltam, mit gondol erről. Ha egyáltalán gondol róla valamit.

A gondolataim hirtelen visszatértek Anitához Syossetben a srácokkal. Egy pillanatra félelem tört rám, féltem, hogy valami baja esik, féltettem valami láthatatlan veszélytől. Tudtam, hogy félelmem irracionális, és pár perc múlva már azt is tudtam, hogy honnét jön. Carolyntól hoztam haza, úgy tapadt hozzám, ahogy a parfümje ivódott be a zakómba. Tommy Tillary bűntudatát éreztem.

A pokolba Tommy Tillary bűntudatával. Nincs rá szükségem. Sok minden van, amiért bűntudatot érezhetek saját magamtól is.

6

A hétvége csendes volt. Beszéltem a fiaimmal, de nem látogattak meg. Szombat délután kerestem száz dollárt. A közeli régiségkereskedés egyik társtulajdonosát kísértem el az Armstrongból. Taxival mentünk a keleti Hetvennegyedik utcára, ahol összeszedte a ruháit meg az egyéb dolgait a volt szeretője lakásában. Az exszerető harminc vagy negyven kilóval volt több a kelleténél, keserű és dühös.

– Ezt nem hiszem el, Gerald – mondta. – Tényleg testőrt hoztál magaddal, vagy ez már az új fiúd? Nem tudom eldönteni, hogy ez most hízelgő rám nézve, vagy inkább mérgesnek kellene-e lennem.

– Biztos vagyok benne, hogy ki tudod találni – felelte Gerald.

A taxiban a West Side felé Gerald így szólt: – Igazán szerettem azt a köcsögöt, Matthew, de dögöljek meg, ha tudom, hogy miért. Köszönöm, hogy elkísértél. Felfogadhattam volna egy izomagyút óránként öt dollárért, de veled jártam a legjobban. Emlékszel, milyen erősen bizonygatta, hogy a Händel-lámpa az övé? Lófaszt. Amikor találkoztunk, azt sem tudta, mi vagy ki az a Händel. Sem a lámpát nem ismerte, sem a zeneszerzőt. Egyvalamit tudott csak. Alkudni. De azt is olyan ócskán. Mi most megállapodtunk száz dollárban, de ő le akarta volna alkudni ötvenre. Ne aggódj, nem tanultam el tőle. Kifizetem a száz dollárt, mert minden egyes centjét megérte.

Vasárnap éjjel Bobby Ruslander az Armstrongban talált meg. Skip keres, mondta. A Miss Kittyben van, és ha nem gond, odaugranék? Időmből kitelt, így Bobbyval elsétáltunk Skip kocsmájába.

A hőség alábbhagyott, a hőhullám szombaton csillapodott, és még egy kis eső is esett, ami lehűtötte az aszfaltot. Ahogy vártunk a zebránál, egy tűzoltóautó húzott el előttünk. Amikor elhalt a sziréna hangja, Bobby megszólalt: – Őrült egy dolog ez.

– Micsoda?

– Majd Skip elmondja.

A zebrán így folytatta: – Soha nem láttam még ilyennek. Arthur mindig olyan nyugodt.

– Senki sem hívja Arthurnak.

– Már gyerekkorában sem. Skip volt már akkor is a beceneve, mindenki

így hívta, csak én nem. Mivel én vagyok a legjobb barátja, én Arthurnak hívom.

Amikor odaértünk, Skip odadobott egy konyharuhát Bobbynak, és megkérte, hogy álljon be helyette a pult mögé. – Csapnivaló pultos – mondta Skip hangosan. – De legalább keveset lop.

– Azt te csak hiszed – felelte Bobby.

Bementünk az irodába, Skip becsukta az ajtót. Két régi asztal állt a helyiségben, két forgószék, egy hagyományos, egy fogas, egy iratszekrény meg egy nagy Mosler-széf, ami még nálam is magasabb volt. – Itt kellett volna tartanunk a főkönyvet – mutatott Skip a széfre. – Csakhogy nekünk ennél több az eszünk. Ha jönnek az adóellenőrök, azonnal ott keresik, nem igaz? Szóval a széfben csak egy ezres van kápában, meg mindenféle papírok, a bérleti szerződésünk, a cég alapító okirata, John válási papírjai meg ilyenek. Namost, a főkönyvet nem raktuk be a széfbe, valaki meg kisétált vele. – Rágyújtott. – A széf már akkor is itt volt, amikor kibéreltük a kocsmát – magyarázta. – Az előző bérlő hagyta itt. Többe került volna elszállíttatni, mint amennyit ér, szóval megörököltük. Masszív egy darab, mi? Még egy holttestet is bele lehetne tenni, ha arról van szó. Na szóval, a rohadék telefonált.

– Igen?

Skip bólintott. – Pénzt kér. „Van valamim, ami a magáé, és visszakaphatják.”

– Mondta, hogy mennyiért?

– Nem. Majd megint keresni fog.

– Felismerted a hangját?

– Nem. Mintha eltorzította volna.

– Hogy érted?

– Mintha nem a saját hangja lett volna. Nem ismertem fel. – Kinyújtotta a kezét, összekulcsolta, majd megropogtatta az ujjait. – Vámom kell addig, amíg telefonál.

– Mikor hívott?

– Úgy két órája. Éppen melóztam. Mondhatom, remekül kezdődött az estém.

– De legalább téged keresett meg ahelyett, hogy az adóhivatalnak küldte volna el a főkönyvet.

– Erre én is gondoltam. Mert így legalább tehetünk valamit. Ha az adóhivatalnál nyom fel minket, akkor csak állunk felemelt kézzel.

– Beszéltél Johnnal?

– Még nem. Hívtam otthon, de nem vette fel.

– Szóval vársz.

– Aha. Csak szépen várok, és közben nyugodtan malmozok. – Az asztalon állt egy üvegkancsó, harmadig barna folyadékkel. Skip szívott egy utolsót a cigarettájából, és beledobta a csikket. – Undorító – mondta. – Ezt soha ne tedd, Matt. Te nem dohányzol, igaz?

– Nagy néha egy szálat.

– Tényleg? Néha rágyújtasz, és nem szoksz rá? Ismerek egy srácot, ő a heroinnal van így. Ami azt illeti, te is ismered. De ezek a szarok – ütögette meg a cigarettásdobozt –, ezekre még a kábszernél is jobban rá lehet szokni, Rágyújtasz?

– Kösz, nem.

Felállt. – Arra nem szoktam rá – jelentette ki –, amit nem szeretek. Kösz, hogy eljöttél. Nem tudok mást tenni, mint várni, de gondoltam, tájékoztatlak a fejleményekről.

– Kösz – feleltem. – De tudnod kell, hogy semmivel sem tartozol.

– Ezt miért mondod?

– Azért, mert kifizetted a számlámat.

– Megsértődtél?

– Nem.

– Úgy éreztem, ez a legkevesebb, amit megtehetek.

– Értékelem, de nem volt rá szükség.

– Oké – vont vállat. – Ha az ember adót csal, rengeteg a készpénze. Olyasmire költi, aminek nincs látszatja. A francba az egésszel. De egy italra meghívhatlak, nem? A saját kocsmámban.

– Ott igen.

– Akkor gyere – hívott –, mielőtt az a barom Ruslander az egész boltot eladja.

Valahányszor elmentem az Armstrongba, azon tűnődtem, vajon ott találom-e Carolynt, és mindig inkább megkönnyebbült voltam, mint csalódott, amikor nem volt ott. Felhívhattam volna, de úgy éreztem, semmi szükség nincs rá. Péntek éjjel az történt, amit mindketten akartunk, és úgy láttam, ennyi mindkettőnknek elég is volt. És ennek örültem. Még egyéb haszna is akadt: Fran már egyáltalán nem érdekelt, és lassan rájöttem, nem volt másról szó, mint hogy kanos voltam. Azt hiszem, bármelyik kurva tudott volna ezen segíteni, igaz, ennyire nem örömtelien.

Tommyval sem találkoztam, aminek szintén örültem.

Aztán hétfő reggel azt olvastam a *News*ban, hogy elkaptak két latin gyereket a Sunset Parkból a Tillary-féle betörés és gyilkosság miatt. A lap közölte a szokásos fotót: két csontos gyerek, hajuk kócos, az egyik takarja az arcát a fényképező elől, a másik meg gúnyosan belemosolyog, kezükön bilincs, mögöttük egy komor ír rendőr, öltönyben. A fotó alatt egy sor azonosította a jó- és a rosszfiúkat, de erre semmi szükség nem volt.

Aznap délután az Armstrongban ültem, amikor megszólalt a telefon. Dennis letette a poharat, amit törölgetett, és felvette. – Egy perce még itt volt – mondta a kagylóba. – Megnézem, nem ment-e el azóta. – A kagylóra tette a kezét, és kérdőn rám nézett. – Még mindig itt vagy? – kérdezte. – Vagy elmentél, és én nem vettem észre, mert annyi dolgom van?

– Ki keres?

– Tommy Tillary.

Az ember soha nem tudhatja, egy nő mit mond el egy férfinak, és azt sem, hogy a férfi miként fog reagálni erre. Nem is szerettem volna megtudni, de ha már nem tudtam elkerülni, akkor inkább telefonon, és nem személyesen akartam hallani. Bólintottam Dennisnek, és odamentem a pulthoz.

– Helló, Tommy – szóltam bele a kagylóba. – Sajnálom, ami a feleségeddel történt.

– Kösz, Matt. Jézusom, olyan, mintha egy éve történt volna. Pedig csak egy hete, azt hiszem.

– Legalább elkapták a rohadékokat.

Tommy nem felelt. Végül megszólalt: – Nem olvastad az újságot?

– Dehogynem. Két latin gyerek, a képüket is lehozták.

– A reggeli *News*t olvastad.

– Mindig azt olvasom. Miért?

– A délutáni *Post*ot még nem láttad?

– Nem. Miért, mi történt? Kiderült, hogy nem ők voltak? Tiszták?

– Tiszták – felelte. – Azt hittem, tudod. Ma reggel megjelentek a zsaruk, mielőtt még olvastam a Newst, így nem is tudtam a letartóztatásról. Könnyebb lenne, ha tudnád.

– Miről beszélsz, Tommy?

– A két latin gyerek. Hogy tiszták lennének? A férfivécé tisztább náluk a Times Square metróállomáson. A zsaruk a lakásukban csupa olyan cuccot találtak, amit tőlem loptak el. Ékszereket, lemezjátszót, annak még a sorozatszámát is bediktáltam a zsaruknak. Mindent. Ruhákat a

monogramommal. Ennyire tiszták. Ennyire, bassza meg.

– És?

– A betörést elismerték, de a gyilkosságot nem.

– A bűnözők mindig ezt csinálják, Tommy.

– Hadd fejezzem be, oké? A betörést elismerték, de azt állítják, nem is betörés volt, mert a cuccot én adtam nekik.

– Ők meg az éjszaka közepén azért jöttek, hogy elvigyék.

– Aha. Az a meséjük, hogy én béreltem fel őket a betörésre, mert így fel tudom venni a biztosítótól a pénzt. Többet jelentek be, mint amennyit elvittek, így mindenki jól jár.

– Mennyi volt a teljes károd?

– Nem tudom, Matt! A lakásukban kétszer annyi cuccot találtak, mint amennyit bejelentettem a biztosítónak. Jó pár dologról elfelejtkeztem, egy rakásról meg csak akkor derült ki, hogy eltűnt, amikor a zsaruk megtalálták. És olyasmit is elvittek, ami nem volt biztosítva. Pegnek egy szőrméje, amire kötni akartunk biztosítást, de soha nem jutottunk el odáig. Ugyanez pár ékszerrel is. Általános lakásbiztosításom van, még csak a felét sem fizeti ki annak, amit elvittek. A lakásukon találtak egy ezüst étkészletet is. Peg a nagynénjétől kapta, és esküszöm neked, el is feledkeztünk róla. Így aztán az sem volt biztosítva.

– Erre nehéz ráfogni, hogy biztosítási csalás lenne.

– Hát persze. Hogy is lehetett volna az? De nem is ez az érdekes. Azt állítják, hogy a ház üres volt, amikor betörtek. Peg nem volt otthon.

– És?

– Az a meséjük, hogy én bíztam meg őket a betöréssel. Szépen kipakoltak mindent, aztán amikor hazajöttem, Pegbe hatszor vagy nyolcszor beledöftem a kést, aztán hagytam, hadd haljon meg. Mintha a betörők ölték volna meg.

– Hogyan tanúsíthatják a betörők, hogy te ölted meg a feleségedet?

– Nem tudják. Csak annyit mondtak, hogy nem ők ölték meg, Peg nem volt otthon, amikor betörtek, és én bíztam meg őket a betöréssel.

– Mit csináltak? Letartóztattak?

– Nem. A rendőrök eljöttek a hotelba, ahol most lakom. Korán érkeztek, a zuhany alól léptem ki. Akkor még azt sem tudtam, hogy letartóztatták ezeket a latin faszokat, azt meg végképp nem, hogy rám akarják kenni. A zsaruk csak beszélni akartak velem, válaszoltam nekik, aztán leesett, hogy mire akarnak kilyukadni. Szóval mondtam nekik, hogy az ügyvédem nélkül nem válaszolok egyetlen kérdésre sem. Fel is hívtam, félbehagyta a reggelijét, úgy sietett, és

nem engedte, hogy akár egy szót is szóljak.

– Nem vittek be? Nem tartóztattak le?

– Nem.

– De nem is hittek neked, igaz?

– De nem ám. Kaplan megtiltotta, hogy beszéljek velük. Nem vittek be a kapitányságra, mert nem volt miért. Egyelőre. De Kaplan szerint ezzel nem ért véget a dolog. Azt mondták, hogy ne hagyjam el a várost. Elhiszed ezt? A feleségem halott, a *Post* meg ezt hozza a címlapon: „A férjet hallgatták ki a halott felesége ügyében.” Mit gondolnak, mi a szart csinálok? Elmegyek pisztrángfogásra Montanába? „Ne hagyja el a várost.” A tévében már láttam százszor, de nem hittem volna, hogy az életben is így beszélnek. Lehet, hogy a tévéből szedték.

Vártam, hogy végre elmondja, amit el akart mondani. Nem kellett sokáig várnom.

– Azért hívtalak – folytatta Tommy –, mert Kaplan szerint fel kéne bérelnünk egy nyomozót. Úgy gondolja, hogy ezek a latin faszok pofáztak a környéken, talán dicsekedtek a barátaiknak, és valahogy be lehet bizonyítani, hogy ők ölték meg Peget. Kaplan azt mondja, a zsaruk most már ezzel nem fognak foglalkozni, mert minden erejükkel azon vannak, hogy rám bizonyítsák a gyilkosságot.

Elmagyaráztam neki, hogy nem vagyok magándetektív, nincs engedélyem, és nem írok jelentést.

– Tudom, semmi gond – felelte. – Mondtam Kaplannek, hogy olyan embert akarok, akiben megbízom, aki elvégzi nekem ezt a munkát. Nem hiszem, hogy a rendőrök bármire is jutnának, Matt, mert azon az éjszakán el tudok számolni minden egyes perccel. Nem lehettem otthon, nem ölhettem meg Peget, mert máshol voltam. De minél tovább tart ez a szar, nekem annál rosszabb. Azt akarom, hogy kiderüljön az igazság, azt akarom, hogy az újságok megírják, azok a latin faszok a gyilkosok, és nekem semmi közöm az egészhez. Nemcsak magam, hanem a kollégáim és az üzletfeleim miatt is ezt akarom, meg a rokonaim és Peg rokonai miatt is, meg mindenki miatt, aki rám szavazott. Emlékszel a régi Ki mi tud?-ra? „Meg akarom köszönni anyának és apának, Edith nénikémnek, a zongoratanárnőmnek, Mrs. Peltonnak, és mindenkinek, aki rám szavazott.” Szóval találkozzunk Kaplan irodájában, hallgasd meg, aztán tégy nekem egy baromi nagy szívességet, és hagyd, hadd fizessek neked egy rakás pénzt. Mit szólsz, Matt?

Olyasvalakit akart, akiben bízik. Vajon Carolyn mondta neki, hogy milyen

megbízható vagyok?

Mit feleltem? Igent.

7

Metróval elmentem Brooklynba, és találkoztam Tommy Tillaryvel Drew Kaplan irodájában, a Court utcában, pár sarokra a brooklyni kerületi városházától. Az iroda mellett egy libanoni étterem volt, a sarkon meg egy élelmiszerbolt, ami közel-keleti specialitásokra szakosodott, a mellett pedig egy régiségkereskedés rengeteg tölgyfa bútorral, rézlámpával és ágykerettel. Kaplan irodájának bejárata előtt egy levágott lábú fekete férfi ült egy kerekekkel ellátott deszkalapon. Egyik oldalán egy szivarosdoboz pár bankjeggyel és sok aprópénzzel. Szarukeretes napszemüveget viselt, előtte egy kézzel írott tábla: „Ne Dőljön Be A Napszemüvegnek. Nem Vagyok Vak, Csak Lábam Nincs."

Kaplan irodájában a falakat lambéria borította, bőrfotelekkel és tölgy irat-szekrényekkel volt berendezve, amiket akár a sarkon is vehetett. A bejárati ajtó tejüvegén az ő és két társa neve állt fekete betűkkel. Az irodában a falon bekeretezett képesítések: az első, bölcsészdiplomáját Adelphiben szerezte, a jogit meg a Brooklyni Jogi Egyetemen. A viktoriánus íróasztalon egy fényképtartóban felesége és kisgyerekei képe. Papírnehezékként egy irdatlan bronzcsavar szolgált. Az asztal melletti falon egy ingaóra ütötte lassan el a délutánt.

Kaplan egyszerre öltözködött konzervatívan és modemül: trópusi szürke, csíkos öltönyt viselt, sárga pöttyös nyakkendővel. A harmincas évei elején járhatott, és ez passzolt a falon lógó diplomákhoz. Alacsonyabb volt nálam, és persze sokkal alacsonyabb Tommynál, testalkata átlagos, arca frissen borotvált, haja és szeme sötét, mosolya kicsit csonka. Kézfogása nem volt sem puha, sem erős, tekintete közvetlen, ahogy mindent felmért és számba vett.

Tommy bordó zakót viselt, szürke szövetnadrágot és fehér papucscipőt. Kék szeme meggyötört volt. Bőrszíne is megváltozott, mintha a stressz és az izgalom kiszívta volna a vért belőle.

– Azt akarjuk – kezdte Drew Kaplan –, hogy találjon meg egy kulcsot Herrera vagy Cruz zsebében, egy kulcsot, ami egy csomagmegőrzőt nyit a Penn pályaudvaron, benne pedig egy harminccentis kés, rajta a két srác ujjlenyomatával és Peg vérével.

– Ennyire komoly a helyzet?

Kaplan elmosolyodott. – Maradjunk annyiban, hogy nem ártana. Különben ennyire nem rossz a helyzet. A rendőröknek mindössze egy közepesen gyenge tanúvallomásuk van két latin gyerektől, akik szinte a születésük óta állandóan összeütközésbe kerültek a törvénnyel. No meg ott van egy egész jó indíték, hogy Tommy miért tehette azt, amivel gyanúsítják.

– Éspedig?

Tommyra néztem. Elkapta a tekintetét. Kaplan folytatta: – Egy szerelmi háromszög, amiben a pénz főszerepet játszik. Margaret Tillary komoly összeget örökölt most tavasszal a nagynénjétől. Még nem volt hagyatéki tárgyalás, de úgy becsüljük, hogy az örökség olyan félmillió dollár.

– Persze a végére jóval kevesebb lesz – jegyezte meg Tommy. – Örökösödési illeték meg minden.

– Plusz a biztosítás. Tommy és a felesége kötöttek életbiztosítást, egymást nevezték meg kedvezményezettnek, a biztosítási összeg pedig – ránézett az előtte fekvő papírokra – százötvenezer dollár. Ami baleseti halál esetén megduplázódik, így háromszázezer dollár a vége. Összesen itt van akkor egy hétnyolcszázezer dolláros indítékunk a gyilkosságra.

– Ő az ügyvédem – mutatott rá Tommy.

– Aztán itt van Tommy, akinek nagyon kell a pénz. Rossz éve van, sokat vesztett a bukiknál, és lehet, hogy elkezdték szorongatni.

– Annyira nem tartozom nekik sokkal – közölte Tommy.

– Én azt mondom, amit a zsaruk mondanak, oké? Tartozik embereknek, a Buickja törlesztőrészletét sem fizeti pár hónapja. Eközben kefél az egyik munkatársnőjével, kocsmákba meg bárokba jár vele, néha még az éjszakát is nála tölti…

– Szinte soha, Drew. Majdnem mindig hazamentem, ha másért nem, hát azért, hogy átöltözzek, és megreggelizzek Peggel.

– Mi volt a reggeli? Nyugtató?

– Munkába kellett járnom, dolgozni, pénzt keresni.

Kaplan az íróasztala sarkán ült, lábát keresztbe tette. – Ez indítéknak bőven megteszi – folytatta. – Csak éppen a rendőrök azzal már nem foglalkoznak, hogy utánanézzenek pár dolognak. Egy. Szerette a feleségét, és hány férj csalja meg a feleségét? Kilencven százalék elismeri, tíz százalék meg hazudik? Kettő. Vannak tartozásai, de annyira tényleg nem komolyak. Egészében véve jól keres, és vannak jobb és rosszabb hónapok. Az egyikben rengeteg pénzt keres, a következőben meg alig.

– Megszokja az ember – mondta Tommy.

– Az összeg meg egy vagyonnak hangzik, de azért mégsem milliókról beszélünk. Félmillió nem kevés, de Tommy szerint a végére nem marad meg a fele sem, és ebbe az összegbe bele kell számolni a házat is, amiben laktak. Százötvenezer a biztosítótól nem egy őrült összeg, és az sem kivételes, hogy egymást nevezték meg kedvezményezettnek, hiszen a biztosítók azt preferálják, ha a házastársak így kötnek életbiztosítást. – Széttárta a kezét. – Különben is, az életbiztosítást jó tíz éve kötötték. Szóval nem az van, hogy Tommy tavaly karácsonykor aláírta a kötvényt, aztán pár hónap múlva megölte a feleségét a pénzért.

Kaplan felállt, és az ablakhoz sétált. Tommy felvette az asztalról a rézcsavart, és a kezében forgatta, a tenyeréhez ütögette, és talán nem is volt vele tisztában, de az ingaóra ritmusára.

Kaplan megszólalt: – Az egyik gyilkos, Angel Herrera tavaly márciusban vagy áprilisban apró munkákat végzett el Tommyék házában. Tavaszi nagytakarítás, lomokat hordott ki a pincéből meg a padlásról. Herrera állítása szerint Tommy itt ismerte meg, és csak hónapok múlva bízta meg a betöréssel. A józan ész is azt diktálja, hogy Herrera és a haverja, Cruz innét tudták, érdemes betömi. Meg persze azt is, hogy hogyan lehet bejutni a házba.

– Hogy jutottak be?

– Az egyik hátsó ajtón betörték a kis ablakot, benyúltak, és kinyitották a zárat. Ők viszont azt állítják, hogy Tommy hagyta nyitva nekik, és csak később törte be az ablakot. És azt is állítják, hogy a házat alig forgatták fel.

– Olyan volt, mintha egy ciklon söpört volna végig rajta – szólt közbe Tommy. – Láttam. Majdnem belebetegedtem a pusztításba.

– Azt állítják, hogy ezt is Tommy művelte, miután megölte a feleségét. Viszont ha jobban belegondolsz, ennek semmi értelme. Éjfél körül törtek be, a halottkém szerint Peg éjjel tíz és hajnali négy között halt meg. Tommy aznap éjjel egyáltalán nem ment haza. Ötig dolgozott, aztán találkozott a barátnőjével, és éjjel számos nyilvános helyen látták őket. – Ránézett az ügyfelére. – Még szerencse, hogy nem voltak túl diszkrétek. Az alibije szinte semmit sem érne, ha az éjszakát a nő lakásában töltötte volna lehúzott függönyök mögött.

– Pedig diszkrét voltam, már ami Peget illeti – jegyezte meg Tommy. – Brooklynban családos ember voltam. Amit a városban tettem, arról ő nem is tudott.

A függönyt nem is kellett behúzni, gondoltam. Mert Carolyn lakásába senki sem lát be.

– Aztán ott van az éjszaka egy része, amivel a nő nem tudott elszámolni. – Carolyn elaludt – felelte Tommy. – De én nem bírtam. Így aztán felöltöztem, és lementem pár italra. De nem voltam távol olyan sokáig, és Carolyn felébredt, amikor visszajöttem. Ennyi idő alatt maximum egy helikopterrel tudtam volna eljutni Bay Ridge-be. Kocsival soha.

– Szóval ez a helyzet – magyarázta Kaplan. – Ha feltesszük, hogy Tommynak volt elég ideje, a barátnő alibijét teljes egészében elvetjük, és csak azokat a tanúvallomásokat fogadjuk el, amik teljesen pártatlanok, akkor is felmerül a kérdés: hogyan ölhette volna meg Tommy a feleségét? Tegyük fel, hogy hazament azt követően, hogy a latin kölykök eltűntek, de még hajnali fél négy előtt. Mert a halottkém szerint hajnali négy előtt ölték meg Peget. Hol volt Tommy felesége mindeközben? Cruz és Herrera szerint a ház üresen állt. Akkor Tommy hol találta meg, hogy megölje? Mit csinált vele? Berakta a kocsija csomagtartójába, és egész éjjel furikázott vele?

– Mondjuk azt, hogy még a latin gyerekek betörése előtt ölte meg – javasoltam.

– Mondd csak, Matt, miért is akarlak pont téged felfogadni? – kérdezte Tommy.

– Nem stimmel – felelte Kaplan. – Először is, az időpontok nem egyeznek. Tommynak biztos alibije van este nyolctól jóval éjfél utánig. Mindenki látta a nőjével. A halottkém szerint Peg este tízkor még életben volt, ennél korábban nem ölhették meg. De meg ha nem ez lenne a helyzet a halál beálltának időpontjával, akkor sem stimmelne. Hogyan törhettek be, és pakolhatták ki a házat anélkül, hogy látták volna a halott nőt a hálóban? Mert ott is jártak, a házkutatás során számos dolgot találtak, amit onnét vittek el. Ha jól tudom, még lábnyomot is rögzítettek a helyszínelők. Nos, a rendőrök a hálóban találták meg Margaret Tillaryt, szóval a betörőknek is látniuk kellett volna.

– Lehet, hogy a holttest le volt takarva – feleltem, majd eszembe jutott Skip hatalmas Mosler-széfje. – Vagy egy szekrénybe volt eldugva, amit nem néztek meg a betörők.

Kaplan megrázta a fejét. – A halál oka több késszúrás. A szúrások nyomán minden véres lett. Minden. Az ágy tocsogott a vértől, a szőnyeg. – Egyikünk sem nézett Tommyra. – Szóval nem máshol ölték meg – jelentette ki Kaplan.

– Ott gyilkolták meg, és ha nem Herrera tette, akkor Cruz, de semmiképpen sem Tommy.

Átgondoltam, hátha találok egy lyukat a bizonyításában, de nem sikerült.

– Akkor meg nem látom, én mire kellek – mondtam. – Tommy ellen alig

van érdemi bizonyítékuk.

– Pontosan. Nincs is ügy.

– Akkor…

– Az a helyzet – felelte Kaplan –, hogy egy tárgyalóteremben egy ilyen bizonyítással akkor is vesztünk, ha nyerünk. Mert Tommy élete végéig mindenki emlékezni fog, hogy a felesége meggyilkolása miatt állt bíróság előtt. Az sem érdekes, hogy felmentik. Mindenki azt fogja hinni, hogy egy zsidó ügyvéd megvette a bírót vagy átverte az esküdtszéket.

– Szóval akkor fogadok egy digó ügyvédet – közölte Tommy. – És akkor mindenki azt hiszi, hogy megfenyegette a bírót, és megverte az esküdteket.

– Aztán azt sem lehet tudni – folytatta Kaplan –, hogy az esküdtek mire jutnak. Emlékszel, Tommynak az az alibije, hogy a gyilkosság elkövetésekor egy másik nővel volt. Egy kolléganőjével, és lehet, hogy elfogadják Carolyn vallomását, de te is olvastad a cikket a *Post*ban, igaz? Az esküdtek szépen úgy dönthetnek, hogy nem hisznek Carolynnak, mert a szeretők mindig hazudnak, és azzal a lendülettel úgy döntenek, hogy Tommy egy rohadék, mert éppen a ceruzáját hegyezte, miközben a feleségét megölték.

– Folytasd csak – nézett rá Tommy. – A végén még tényleg bűnösnek fogom érezni magam.

– És nem egyszerű egy olyan esküdtszéket összeállítani, amelyik szimpatizál Tommyval. Nagydarab, jóképű férfi, jól öltözködik, egy kocsmában isteni partner, de mennyire szeretik majd a tárgyalóteremben? Telefonon árul befektetéseket, amivel semmi baj sincs, tanácsokat ad, hogy az ember mihez kezdjen a pénzével. Oké. Ez viszont azt jelenti, hogy minden barom berágva fog bemenni a tárgyalóterembe, aki csak egy dollárt is vesztett a tőzsdén vagy telefonon előfizetett egy magazinra. Mondom, mindent meg kell tennünk azért, hogy ne legyen az ügyből tárgyalás. Nyerni fogok, ez nem vitás, a legrosszabb esetben másodfokon, de kinek van erre szüksége? Eleve nem is lenne szabad ügynek lennie, és én nagyon szeretném lezárni ezt az egészet még azelőtt, hogy összehívják a vádesküdtszéket.

– Szóval tőlem azt akarja…

– Hogy tudjon meg mindent, amit csak lehet. Bármit, ami Cruzra meg Herrerára nézve rossz. Nem tudom, mit fog találni. Imádnám, ha vérnyomokra bukkanna a ruhájukon, vagy valami hasonlóra. Ugyanis nem tudom, mit keressen, de maga zsaru volt, most meg a magánszektorban csinálja ugyanezt. Menjen ki az utcára, menjen be kocsmákba, szaglásszon. Ismerős Brooklynban?

– Nem mindenhol. Egyszer dolgoztam itt.

– Szóval nem fog eltévedni.

– Nem. De nem járnának jobban egy nyomozóval, aki beszél spanyolul? Egy sört mondjuk tudok venni, de nem beszélem folyékonyan a nyelvet.

– Tommy olyasvalakit akar, akiben megbízik. Erősködött, hogy magát hívjuk. Szerintem igaza van. Egy személyes kapcsolat százszor többet ér, mint hogy beszéljen spanyolul.

– Ez az igazság – bólintott Tommy. – Matt, tudom, hogy számíthatok rád, és ez nekem sokat jelent.

Meg akartam mondani, hogy maximum saját magára számíthat, de miért utasítottam volna vissza egy melót? Az ő pénze ugyanolyan jó, mint bárki másé. Nem voltam biztos benne, hogy kedvelem Tommyt, de ennek aztán semmi jelentősége nem volt. Többször dolgoztam már olyanoknak, akiket nem kedveltem. És sokkal kevésbé zavart, ha úgy éreztem, nem voltam képes mindenben megfelelni az elvárásaiknak.

Azt sem tudtam, képes leszek-e megfelelni az elvárásainak. Az ellene felhozott vádak nem álltak biztos alapokon. Nem sok kellett hozzá, hogy a rendőrök maguktól békén hagyják. Az is eszembe jutott, hogy Kaplan az én bevonásommal akarta bizonyítani Tommynak: megéri azt a sok pénzt kifizetnie neki. Nem volt kizárva, de emiatt nem az én fejemnek kellett fájnia.

Azt feleltem, hogy örömmel segítek, és remélem, sikerül valami hasznosat kiderítenem.

Tommy bólintott, hogy biztosan sikerülni fog.

Drew Kaplan így szólt: – Gondolom, akar előleget. Előre megállapított díjért dolgozik, vagy órabérben? Miért rázza a fejét?

– Mert nincs engedélyem – feleltem. – Semmiféle hivatalos státusom sincs.

– Semmi gond. Majd tanácsadóként könyveljük el a munkadíját.

– Nem akarok semmiféle könyvelést – közöltem. – Nem tartom számon sem azt, hogy milyen költségeim merültek fel, sem azt, hogy mennyit dolgoztam egy ügyön. A költségeimet saját zsebből fedezem. És készpénzt kérek.

– Hogyan állapítja meg, hogy mennyit kér?

– Kitalálok egy összeget. Ha végzek, és úgy gondolom, hogy több kell, akkor szólok. Ha nem ért velem egyet, akkor nem kell fizetnie. Én nem rángatok senkit bíróság elé.

– Elég sajátos módon intézi az üzleti ügyeit – állapította meg Kaplan.

– Nekem nincsenek üzleti ügyeim. Szívességeket teszek a barátaimnak.

– És cserébe pénzt fogad el.

– Van valami baja azzal, hogy pénzt fogadok el cserébe szívességekért?

– Nincs. – Elgondolkodott. – És mennyit akar kapni ezért a szívességért?

– Nem tudom pontosan, mit kell tennem – feleltem. – Mondjuk, hogy ma ad nekem ezerötszáz dollárt. Ha elhúzódik a dolog, és úgy érzem, hogy keveset adott, akkor szólok.

– Ezerötszáz. És Tommy nem tudja, mit kap cserébe ezért a pénzért.

– Nem – válaszoltam. – De én sem.

Kaplan szeme összeszűkült. – Ez előlegnek egy kicsit sok – mondta. – Úgy gondolom, hogy a harmada kezdetnek bőven elég lesz.

Eszembe jutott a régiségkereskedő barátom pasija. Az tudta, hogyan kell alkudni. A jelek szerint Kaplan is.

– Nem beszélünk sok pénzről – válaszoltam. – Egy százaléka a biztosítási összegnek, és pontosan emiatt akarnak felbérelni egy nyomozót, igaz? A biztosító előbb vagy utóbb fizetni fog, nem igaz? De csak akkor, ha Tommyról bebizonyítjuk, hogy nincs köze a felesége halálához.

Kaplan meglepődött. – Ez igaz – ismerte el –, de nem tudom, hogy emiatt béreljük-e fel magát. Nem gondolom, hogy a munkadíja magas lenne, viszont előlegként ennyit nem szokás kifizetni, és…

– Ne alkudozz – szólt közbe Tommy. – A munkadíjaddal semmi bajom sincs, Matt. Mindössze annyi, hogy a jelen helyzetemben elég nehéz előteremtenem ennyi pénzt.

– Talán az ügyvéded megelőlegezi – javasoltam.

Kaplan ezt szokatlan eljárásnak tartotta. Kimentem a váróba, amíg megbeszélték. A recepciós a Fate magazint olvasta. A falon két, antik keretbe foglalt rézkarc lógott, a tizenkilencedik századi Brooklynt ábrázolták. Éppen ezeket néztem, amikor Kaplan kinyitotta az ajtót, és intett, hogy menjek be.

– Tommy tud hitelt felvenni a biztosítási összegre és a felesége hagyatékára – közölte. – Így az ezerötszáz dollárt én fogom kifizetni. Remélem, nincs kifogása az ellen, hogy aláírjon egy átvételi elismervényt.

– Nincs – feleltem. Megszámoltam a bankjegyeket, a tizenkét darab százast és hat darab ötvenest. A jelek szerint mindenkinek van bőven készpénze, még az ügyvédeknek is.

Kaplan kitöltötte az elismervényt, én meg aláírtam. Aztán elnézést kért a munkadíjammal kapcsolatos „apró nézeteltérés” miatt, ahogy ő fogalmazott. – A jogászok a törvények és a szabályok tiszteletét tanulják, erre vagyunk nevelve – magyarázta. – Néha lassan alkalmazkodom a szokatlan

eljárásokhoz. Remélem, nem bántottam meg.

– Egyáltalán nem.

– Ennek örülök. Nos, nem várok semmiféle írásos jelentést, sem beszámolót arról, hogy merre járt, mit csinált, de időről időre azért be fog nekem számolni arról, hogy mire jutott. És inkább többet mondjon nekem a kelleténél, mint kevesebbet. Soha nem lehet tudni, mi lesz még hasznos.

– Ezt én is tudom.

– Ebben biztos voltam. – Az ajtóhoz kísért. – Ja, igen, hogy pontosak legyünk. Az életbiztosítás alapesetben százötvenezer dollárról szól, de baleseti halál esetén ennek kétszereséről, azaz háromszázezer dollárról. Márpedig a gyilkosság baleseti halálnak minősül.

– Tudom – feleltem. – Csak éppen soha nem értettem, hogy miért.

8

A Hatvannyolcadik körzet a Hatvanötödik utcán áll, a Harmadik és a Negyedik sugárút között, valahol pont Bay Ridge és Sunset Park határán. Az utca déli oldalán éppen építkeztek, vele szemben a kapitányság épülete olyan volt, akár egy festmény Picasso kubista korszakából: testes, vaskos, konzolokon nyugvó kockákkal és elfojtott terekkel. Az épületről eszembe jutott a Kettő-nulla-három Kelet-Harlemben, és később megtudtam, hogy ugyanaz az építész tervezte őket.

Az épület akkor még alig múlt hatéves, legalábbis a bejárat mellett lévő tábla szerint, ami név szerint felsorolta az építészt, a rendőrfőnököt, a polgármestert és még pár fontos embert, akik így akarták megörökíteni nevüket az örökkévalóságnak. Ott álltam, és úgy olvastam végig a táblát, mintha valami személyes, csak nekem szóló üzenetet kerestem volna benne. Aztán odamentem az ügyeleteshez, és mondtam neki, hogy Calvin Neumann detektívet keresem. Az ügyeletes tiszt felvette a telefont, majd a detektívek helyisége felé mutatott.

Az épület belseje tiszta volt, tágas, és remekül megvilágított. Ahhoz azonban már elég régóta szolgált rendőrkapitányságnak, hogy a funkciója teljesen átitassa.

A detektívek szobájában egy rakás fém irattartó állt, egy sor zöld öltöző-szekrény, meg két sorban acélasztalok. Az egyik sarokban egy tévé volt, senki sem nézte. A tíz asztalból ötnél ültek. A kávéfőzőnél egy öltönyös férfi beszélgetett egy másikkal, aki rövid ujjú inget viselt. A cellában egy részeg énekelt valamit spanyolul.

Felismertem az egyik detektívet, de a nevére nem emlékeztem. Nem nézett fel. A helyiség másik végében is láttam egy ismerős arcot. Odamentem az egyik ismeretlen detektívhez, aki megmutatta nekem a két asztallal odébb ülő Neumannt.

Éppen egy nyomtatványt töltött ki, megvártam, amíg befejezi a gépelést. Felnézett rám: – Scudder? – Aztán egy székre mutatott. Felém fordult, és az írógép felé legyintett.

– Azt senki sem mondta – sóhajtott hogy mennyi idő megy el a sok szarság gépelésével. Senki sem tudja, micsoda hivatalnoki egy meló ez.

– Erre én sem emlékszem szívesen.

– Nekem sem hiányozna. – Ásított egyet. – Eddie Kohler elismerőleg beszélt rólad – közölte. – Felhívtam, ahogy kérted. Azt mondta, rendes alak vagy.

– Ismered Eddie-t?

Megrázta a fejét. – De a hadnagyát igen – felelte. – Nem tudom, mit mondhatnék neked, de mindenbe nyugodtan belenézhetsz. Arra készülj fel, hogy a brooklyni gyilkosságiak már nem lesznek ennyire segítőkészek.

– Miért nem?

– Először azért, mert az ügy hozzájuk került. Először a Száznégyes körzet nyomozóit értesítették, ami nem kóser, mert az ügynek hozzánk kellett volna tartoznia. De ez gyakran előfordul. Aztán a gyilkosságiak szépen elvették az ügyet a Száznégyestől.

– Te mikor kerültél bele a képbe?

– Amikor a kedvenc téglám szólt, hogy a Harmadik sugárúton az autópálya alatt nagy a nyüzsgés a kocsmákban és a pékségekben. Baromi jó állapotban lévő nercbunda, de ne beszélj róla senkinek, mert meleg a helyzet. Nos, július nem éppen a megfelelő idő nercbundát árulni a Sunset Parkban. Egy férfi megveszi a bundát a feleségének, mert azt akarja, hogy este csak azt viselje. Szóval a téglám azt mondja, Miguelito Cruznak egy rakás cucca van, amit el akar adni, és nem mindegyikről van számlája. Szóval a bundáról meg a többi dologról eszembe jutott a Tillary-féle rablás a Colonial úton, és ez elég volt ahhoz, hogy egy bíró aláírja a házkutatási parancsot.

Beletúrt a hajába. Világosbarna volt, gondozatlan, a nap néhol egészen kiszívta. A zsaruk akkortájt kezdték el megnöveszteni a hajukat, a fiatalabbak még szakállt és bajuszt is viseltek. Neumann azonban simára volt borotválva, arca szabályos és átlagos, leszámítva törött orrát, ami nem forrt össze rendesen.

– A szajré ott volt Cruzék házában – folytatta. – Az Ötvenegyediken él, a Gowanus autópálya túloldalán. Itt van a címe valahol, ha akarod. Az egy elég lerobbant környék a Bush Terminal raktárjai környékén. Tudod, hol van? Na, egy rakás üres épület, bedeszkázott ablakok, néhol még erre sem vették a fáradságot, vagy drogosok szedték le a deszkákat, és költöztek be. Az épület, amiben Cruz lakik, nem ennyire szar. Majd meglátod, amikor odamész.

– Egyedül él?

Megrázta a fejét. – Az *abuelá*jával. A nagyanyjával. Kedves kis öregasszony, angolul nem beszél, szerintem öregek otthonában a helye. Lehet, hogy befogadják a Marien-Heimbe, ott van a közelben. Az öregasszony

Puerto Ricóból származik, angolul nem beszél, mire egy olyan öregek otthonában köt ki, aminek német a neve. Ez New York, mi?

– Tillary dolgait találtátok meg Cruz lakásában?

– Ó, igen. Abszolúte. Még a sorozatszám is stimmelt a lemezjátszón. Cruz persze tagadott. „Az utcán vettem a cuccot, egy fickótól, akivel a kocsmában találkoztam. Nemtom hogyhíjják." Mondtuk neki, hogy persze, Miguelito, csak éppen közben egy nőt megkéseltek abban a házban, ahonnét a szajré származik, szóval készülj, mert gyilkosságért fognak elítélni. Be se fejeztem, a betörést már be is ismerte, de váltig állította, hogy egy darab halott nő nem volt a házban.

– Szóval tudta, hogy a nő meghalt.

– Persze, tele volt az összes újság a gyilkossággal. Egyik percben azt állítja, nem olvasott róla, a másikban meg azt, hogy nem ismerte fel a címet, tudod, hogy ezek hogyan változtatják állandóan a meséiket.

– Herrera hol lép be a képbe?

– Unokatestvérek vagy mi. Herrera egy bútorozott szobában él a Negyvennyolcadikon, az Ötödik és a Hatodik sugárút között, pár sarokra a parktól. Legalábbis itt élt. Mert most mind a ketten a Brooklyni Fegyházban vannak, és addig ott is maradnak, amíg el nem költöznek egy tágasabb börtönbe.

– Mindkettőnek van priusza?

– Az lenne a meglepetés, ha nem lenne, mi? – Vigyorgott. – A szokásos balfaszok. Párszor elkapták őket valami bandával kapcsolatos bűncselekmények miatt. Aztán másfél éve ejtették ellenük a vádat egy betöréssel kapcsolatban. A bíró szerint a rendőröknek nem volt alapos okuk arra, hogy megmotozzák őket. – Megrázta a fejét. – Ezek a kibaszott játékszabályok. Szóval akkor ejtették a vádat, aztán megint elkapták őket betörésért, de vádalkut kötöttek, és megúszták felfüggesztett börtönnel. Egy másik betörési ügyben meg egyszerűen eltűnt a bizonyíték.

– Eltűnt?

– Rossz helyre tették, nem tudom. Lassan csodaszámba megy, ha valakit tényleg lecsuknak ebben a városban. Lassan már a gyilkosok sem kerülnek börtönbe.

– Szóval volt pár betörésük.

– Igen. Gyorsan be, gyorsan ki. Filléres cuccokat loptak. Berúgják az ajtót, fogják a rádiót, kifutnak az utcára, eladják öt dollárért. Cruz rosszabb volt, mint Herrera. Mert az néha azért dolgozott is, teherautót rakodott vagy ebédet

hordott ki, csak minimálbéres meló, de tisztességesen keresett pénzt. Miguelito szerintem nem dolgozott egy napot sem.

– Egyikük sem ölt soha.

– Cruz igen.

– Igen?

Bólintott. – Egy kocsmában összeverekedett egy seggfejjel valami nő miatt.

– A lapok erről nem írtak.

– Mert soha nem került bíróság elé. Ugyanis nem emeltek ellene vádat. Több tucat tanú egybehangzóan állította, hogy a halott férfi ugrott neki Cruznak egy törött üveggel.

– Cruznak mi volt a fegyvere?

– Kés. Azt mondta, nem az övé volt, és több tanú is megesküdött, hogy egy férfi adta neki a kést. Arra már nyilván nem emlékeznek, hogy ki. Még arra sem volt elég bizonyítékunk, hogy illegális fegyvertartás miatt lecsukjuk, nemhogy gyilkosságért.

– Cruz kést hordott magánál?

– Szerintem előbb ment el otthonról alsógatya, mint kés nélkül.

Ez két nappal azután történt, hogy Drew Kaplan adott nekem ezerötszáz dollárt. Aznap reggel feladtam egy csekket Syossetbe. Előre kifizettem az augusztusi lakbéremet, rendeztem pár kocsmában a számlámat, aztán a BMT-vel kimentem Sunset Parkba.

Brooklyn nyugati oldalán terül el, Bay Ridge fölött, délre és nyugatra a Green-Wood Temetőtől. Ma már sokfelé húznak fel téglaépületeket Sunset Parkban, rengeteg yuppie menekül Manhattanből ide a magas lakbérek elől, és megállás nélkül újítják fel a régi, lerobbant házakat. De akkor még nem fedezték fel a környéket, a lakosság meg alapvetően latinokból és skandinávokból állt. A latinok szinte kizárólag Puerto Ricóból jöttek, a skandinávok meg Norvégiából, a mérleg nyelve lassan elbillent az európaiaktól a Puerto Ricó-iak felé, a világostól a sötét felé, de ez a folyamat már időtlen idők óta tartott.

Sétáltam egy keveset, mielőtt bementem a Hatvannyolcas körzetbe, néha egy utcányira elkanyarodva a Negyedik sugárúttól, ami a fő kereskedelmi ütőere a környéknek, és a St. Michael-templom felé haladtam. Ugyan állt ott pár három- és négyemeletes épület, de nem tudták eltakarni a templom tojásalakú kupoláját, ami egy hatvanméteres torony tetejét díszítette.

Aztán a Harmadik sugárúton mentem végig az utca jobb oldalán, fejem fölött az autópálya nyúlt el. Cruz lakásához közeledve megálltam pár kocsmában, inkább azért, hogy érezzem a környéket, semmint kérdezősködni. Az egyik helyen bourbont ittam, de amúgy maradtam a sörnél.

Az utca, amelyikben Miguelito Cruz élt a nagyanyjával, pontosan olyan volt, amilyennek Neumann leírta. Több üres telek egymás mellett, közülük egyiknek volt csak kerítése, a többit szemét borította. Az egyiken gyerekek játszottak egy kiégett VW Bogárban. Az utca északi sarka felé négy három-emeletes téglaépület állt, közelebb a Második sugárúthoz, mint a Harmadikhoz. A mellettük álló házakat lebontották, a pucér téglafalaikon graffitik éktelenkedtek.

Cruz a Második sugárútnál, a folyóhoz legközelebbi épületben lakott. A lépcsőházban mállott a festék a falról, a padló repedezett volt. A falon a hat postaláda közül mindegyiknek feltörték a zárját. Nem volt csengő, sem a bejárati ajtón zár. Kinyitottam, és felmentem két emeletet. A lépcsőház ételtől, rágcsálóktól és a vizelet jellegzetes ammóniájától bűzlött. Minden régi épületnek ilyen a szaga, amiben szegények laknak. A patkányok elpusztulnak a falakban, a gyerekek meg a részegek oda vizelnek, ahova akarnak. Cruz épülete nem volt rosszabb ezernyi hasonlónál.

A nagyanyja a legfelső emeleten élt, az előszoba tele volt szentképekkel és apró szentélyek előtt égő gyertyákkal. Ha beszélt is angolul, semmit jelét nem adta.

Bekopogtam a szemben lévő lakás ajtaján is, de azt sem nyitották ki.

Módszeresen bekopogtam minden lakásba. Cruz nagyanyja alatt egy nagyon sötét bőrű latin nő élt öt gyerekkel, akik egyike sem nézett ki hatévesnél többnek. A nappaliban szólt a tévé és a rádió, a konyhában meg egy másik rádió. A gyerekek megállás nélkül mozogtak, legalább kettő közülük vagy sírt, vagy üvöltött. A nő segítőkész volt, de alig beszélt angolul, és a hangzavarban képtelen voltam bármire is koncentrálni.

Vele szemben sem nyitottak ajtót. Mivel hallottam bentről a tévét, kopogtam tovább. Végre kinyílt az ajtó. Egy elképesztően kövér ember állt ott alsónadrágban, aztán szó nélkül visszament a lakásba, mert feltételezte, hogy úgyis követni fogom. Több szobán vágtunk keresztül, mindegyiket régi újságpapírok és üres konzervdobozok borították. A nappaliban leült egy fotelbe, és nézte a tévében a vetélkedőt. A készülék színei annyira szétestek, hogy a játékosok arca az egyik percben vörös volt, a másikban zöld.

A férfi fehér volt, haja vékony szálú, hosszú, egykor szőke lehetett, mára

azonban megőszült. A súlya miatt nehéz volt megbecsülnöm a korát, de arra tippeltem, hogy valahol negyven és hatvan között lehetett. Napok óta nem borotválkozott, nem fürdött, és hónapok óta nem cserélt ágyneműt. A férfi bűzlött, a lakása bűzlött, ennek ellenére ott maradtam, hogy feltegyem neki a kérdéseimet. Szépen, lassan megivott három üveg sört, aztán amikor elfogyott, kiment a konyhába még három üvegért.

A neve Illing, mondta, Paul Illing, és hallott Cruzról, benne volt a tévében, és szörnyű, ami történt, de nem lepte meg, egyáltalán nem. Egész életében itt élt, mondta nekem, és egyszer ez kellemes környék volt, rendes emberek laktak itt, tisztelték magukat, a szomszédaikat, a környéket. De most, hogy ezek ideköltöztek, mit várhat az ember?

– Úgy élnek, mint az állatok – mondta. – Egyszerűen el sem hinné, ha látná.

Angel Herrera egy négyemeletes vörös téglás épületben élt, a földszinten egy önkiszolgáló mosoda működött. Két, a húszas éveik végén járó férfi ült magastámlás székeken, és sört ittak. Megkérdeztem, melyik Herrera szobája. Úgy döntöttek, hogy zsaru vagyok, láttam az arcukon, és ahogy behúzták a vállukat. Az egyik végül közölte, hogy nézzem meg a negyedik emeletet.

A lépcsőházban a marihuána szaga minden mást elnyomott. Egy apró, sötét bőrű és fényes szemű nő állt a lépcső tetején. Konyhai köténytviselt, kezében az egyik spanyol nyelvű napilap, az *El Diario* egy példányát tartotta. Megkérdeztem tőle, melyik Herrera szobája.

– Huszonkettő – felelte, és a lépcsőre mutatott. – De nem van otthon. – Tekintetét rám szegezte. – Tudja, hol lenni?

– Igen.

– Akkor tudni, Herrera nincs itt. Zárt ajtó.

– Kulcsa van hozzá?

Hátrakapta a fejét. – Maga rendőr?

– Az voltam.

A nevetése hangos volt, és váratlanul ért. – Mi van, kirúgtak? Minden simlis börtönben, nem kell több zsaru? Be akar menni Herrera szobája, gyere, kinyitom.

A 22-es szoba ajtaján egy olcsó lakat lógott. A nőnek a harmadik próbálkozásra sikerült megtalálni a kulcsot hozzá, aztán kinyitotta az ajtót, és belépett. A plafonról dróton egy villanykörte lógott, a szoba közepén vas ágykeret. A nő felkapcsolta a villanyt, aztán elhúzta a függönyt, hogy még világosabb legyen a helyiség.

Kinéztem az ablakon, körbesétáltam a szobában, belenéztem a szekrénybe és a kis íróasztalba. A kis íróasztalon olcsó keretben fényképek álltak, meg vagy fél tucat keret nélkül. Két különböző nő, számos gyerek. Az egyik kép egy férfit és egy nőt ábrázolt fürdőruhában, hunyorogtak a napba, mögöttük az óceán. Megmutattam a nőnek a képet, és bólintott, igen, ő Herrera. Én is láttam a fotóját a lapokban Cruzéval együtt, amikor letartóztatták őket, de ezen egyáltalán nem úgy nézett ki.

Megtudtam, hogy a nő Herrera barátnője volt. A másik nő a képeken a gyerekekkel Herrera felesége volt, aki Puerto Ricóban maradt. A nő közölte velem, hogy Herrera rendes gyerek. Udvarias, a szobáját rendben tartotta, nem ivott túl sokat, nem hallgatta hangosan a rádiót éjjel. És imádta a gyerekeit, amikor pénzhez jutott, mindig küldött nekik haza.

***

A Negyedik sugárúton szinte minden sarkon állt egy templom: északi metodisták, német luteránusok, latin hetedik napi adventisták, meg egy, amit Salem Tabernákulumnak hívtak. Mindegyik bezárt, mire odaértem, még a St. Michael is. Igyekeztem részrehajlás nélkül választani templomot, ahol bedugtam a pénzemet a perselybe, de mégis a katolikusok kapták a legtöbbet, ugyanis ők tartanak legtovább nyitva. Mire azonban eljöttem Herrerától, és útközben megálltam egy italra a sarkon, a St. Michael is lelakatolva állt, akár a többi, protestáns templom.

Két sarokkal lejjebb, egy utcai árus és egy fogadóiroda között egy komor Krisztus szenvedett a kereszten egy *iglesia* kirakatában. A kis oltár előtt pár háttámla nélküli pad állt, az egyiken két formátlan, feketébe öltözött asszony ült csendben, mozdulatlanul.

Beléptem, és leültem az egyik padra pár percre. A kezemben volt a százötven dollárom, amit boldogan adtam volna ennek a falba vágott templomszerűségnek bármelyik nagy és jobban bejáratott cég helyett, ám nem láttam, hogy tehettem volna meg feltűnés nélkül. Nem volt persely, semmi, ahol az adományokat gyűjtötték. Nem akartam felhívni magamra a figyelmet azzal, hogy megkeresem a lelkészt vagy ki a fene volt felelős ezért a helyért, és odaadom neki a pénzt, és azt sem tartottam jó ötletnek, hogy leteszem magam mellé a padra, ahonnét bárki felvehette volna, miután eljövök.

Nem voltam gazdagabb, de szegényebb sem, amikor kisétáltam onnét.

Az estét a Sunset Parkban töltöttem.

Nem tudom, munkának lehet-e hívni, és azt sem, vajon hasznos-e Tommy Tillarynek, amit teszek. Sétáltam az utcákon, ittam a kocsmákban, de nem kerestem senkit, és nem is kérdezősködtem.

A Hatvanadik utcán, a Negyedik sugárúttól keletre találtam egy Fjord nevű kocsmát. A berendezés semleges volt, ám úgy tűnt, mintha az évek során véletlenszerűen szedték volna össze: egy hosszú halháló, egy mentőöv, és meglepő módon a Minnesota Vikings focicsapatának zászlaja. A kocsma végében egy fekete-fehér tévé ment lehalkítva. Öregemberek ültek az asztaloknál, előttük tömény meg sör, múlatták az éjszakát.

Amikor kijöttem, leintettem egy taxit, és mondtam a sofőrnek, hogy vigyen el Bay Ridge-be a Colonial útra. Látni akartam a házat, ahol Tommy Tillary élt, a házat, ahol a felesége meghalt. A pontos címet azonban nem tudtam. A Colonial úton tégla társasházak álltak, viszont tudtam, hogy Tommy egy családi házban lakott. A társasházak között láttam is párat, ám nem emlékeztem a házszámra. Mondtam a sofőrnek, hogy azt a házat keresem, amiben megöltek egy asszonyt, ő meg nem tudta, mi a fenéről beszélek, láthatóan kellemetlennek tartotta a társaságomat, mintha attól tartott volna, hogy valami szörnyűséget művelek.

Azt hiszem, kicsit részeg voltam. Manhattan felé menet azonban már kijózanodtam. A sofőr nem lelkesedett, hogy oda kell vinnie, de megegyeztünk tíz dollárban, ő vezetett, én meg hátradőltem a hátsó ülésen. Az autópályán mentünk, aztán útközben megláttam a St. Michael kupoláját, és mondtam a sofőrnek, hogy ez így nem helyes, a templomoknak huszonnégy órában kellene nyitva lenniük. Nem válaszolt semmit, én becsuktam a szemem, és csak akkor nyitottam ki, amikor a kocsi megállt a hotelom előtt.

Három üzenet is várt. Tommy Tillary keresett kétszer, és kérte, hogy hívjam vissza. Skip Devoe is hívott.

Ahhoz már túl késő volt, hogy felhívjam Tommyt, sőt Skipet is. Így aztán lefeküdtem.

9

Másnap megint kimentem Brooklynba. Nem szálltam le Sunset Parknál, csak a Bay Ridge sugárúton. A metrólejárattal szemben állt a temetkezési vállalkozó épülete, ahol Margaret Tillaryt búcsúztatták, hogy utána a Green-Wood Temetőben temessék el, két mérföldre északra. Megfordultam, és végigfuttattam a szemem a Negyedik sugárúton, mintha követtem volna a temetési menet útját. Aztán nyugatra sétáltam, a Bay Ridge sugárúton a víz felé.

A Harmadik sugárúton balra néztem, a távolban megláttam a Verrazano hidat, ami Brooklynt és Staten Islandet köti össze. Mentem tovább, és egy olyan környékre érkeztem, ami sokkal jobb volt annál, ahol tegnap jártam, a Colonial útnál jobbra fordultam, és addig gyalogoltam, amíg meg nem találtam Tommy házát. A hotelban felírtam a címet, így most könnyen megtaláltam. Lehet, hogy előző éjjel ezt is megnéztem a taxiból, bár csak ködös emlékeim voltak az este végéről. Olyan volt, mintha egy fátylon keresztül néztem volna.

A ház egy hatalmas téglaépület volt, három emelet magas, és az Owl's Head Park északkeleti sarkán állt, két oldalán négyemeletes vörös téglaépületekkel. Volt egy széles terasza, és csúcsos teteje. Felmentem a teraszra, és becsöngettem. Belül megszólalt a csengő.

Senki sem nyitott ajtót. Megpróbáltam benyitni, de az ajtó zárva volt. A zár nem jelentett volna különösebb kihívást, azonban nem láttam semmi okát annak, hogy betörjek.

A ház bal oldalán egy széles, sóderrel felszórt út vezetett egy szintén lelakatolt garázshoz. A betörők az oldalsó ajtón bezúzták az ablakot, amit egy deszkával pótoltak.

Átsétáltam az utca túloldalára, és leültem egy padra a parkban. Aztán a járda szélén álltam, és a házat néztem. Megpróbáltam elképzelni a betörést. Cruz és Herrera kocsival jöttek, és azon tűnődtem, vajon hol parkoltak. A ház mellett, a garázs előtt, ahol senki sem látta őket? Vagy az utcán, mert így könnyebb volt eltűnniük? Lehet, hogy a garázs nyitva volt aznap éjjel, talán be is álltak a kocsival, mert így aztán végképp nem tűnhetett fel a jelenlétük senkinek.

Ebédre rizst ettem, babot és csípős kolbászt. Kora délután értem oda a St.

Michaelba. Persze nyitva volt, egy ideig ültem egy hátsó padban, majd meggyújtottam két gyertyát. Kifelé menet végre beledobtam a százötven dolláromat a perselybe.

Tettem a dolgom. Bekopogtattam házakba, lakásokba, és kérdéseket tettem fel. Visszamentem Cruz és Herrera lakásához is. Beszéltem azokkal a szomszédokkal, akiket tegnap nem találtam otthon. Beugrottam a Hatvannyolcas körzetbe Cal Neumannhoz, de nem volt benn, így váltottam pár szót a kollegáival, és elmentem kávézni az egyikkel.

Telefonáltam is, de főként csak sétáltam, emberekkel beszélgettem, leírtam ezt meg azt, apróságokat. Tettem a dolgom, és nem kérdőjeleztem meg, mennyi értelme van. Elég sok adatot összeszedtem, ám azt nem tudtam, jutok-e velük valamire is. Nem tudtam, mit keresek, azt meg aztán végképp nem, hogy van-e mit keresnem. Azt hiszem, csak azért jártam egész nap a környéket, hogy úgy érezzem, megdolgoztam azért a pénzért, aminek nagy részét már el is költöttem.

Kora este elegem lett az egészből. Felültem a metróra, és hazamentem. A recepción Tommy Tillary üzenete várt. Hívjam vissza az irodájában. Zsebre vágtam a cetlit, és átsétáltam az Armstrongba, ahol Billie Keegan közölte, hogy Skip keresett.

– Mindenki engem keres – mondtam.

– Jó is az – bólintott Billie. – Volt egy nagybátyám, akit négy államban köröztek. Telefonon is kerestek. Hova is tettem? Itt van – adott oda egy papírt. Tommy Tillary hívott, de egy másik számot hagyott meg, ahol kereshetem. – Kérsz inni valamit, Matt? Vagy csak a postádért és az üzeneteidért ugrottál be?

Brooklynban visszafogtam magam, jobbára kávét ittam, a kocsmákban meg sört. Billie töltött nekem egy dupla bourbont, ami gyorsan lecsúszott.

– Én is kerestelek ma – mondta Billie. – Lementünk páran a lóversenypályára. Gondoltam, velünk akarsz jönni.

– Dolgom volt – feleltem. – A lovak meg amúgy sem érdekelnek.

– Pedig jó móka. Már ha nem veszed komolyan.

***

A szám, amit Tommy Tillary meghagyott, a Murray Hill Hotelé volt. Megkérdezte, hogy be tudok-e ugrani hozzá. – Tudod, hogy hol van?

A Harminc- hetedik és a Lex sarkán.

– Meg fogom találni.

– A földszinten van egy bár, kellemes, csendes hely. Tele van japán üzletemberekkel, mind Brooks Brothers-öltönyt visel. Nagy ritkán lerakják a whiskyspoharat, hogy lefényképezzék egymást. Mosolyognak, és isznak tovább. Imádni fogod.

Leintettem egy taxit, és elmentem a hotelba. Tommy nem túlzott. Az elegáns és félhomályos bár valóban japánokkal volt tele. Tommy a bárpultnál ült, és amikor besétáltam, bemutatott a pultosnak.

Odavittük az italunkat egy asztalhoz. – Őrült egy hely – mondta. – Nézd csak meg. Azt hitted, hogy ugratlak a sok fényképezőgéppel, igaz? El sem tudom képzelni, mi a fenét csinálnak azzal a rengeteg fotóval. Egy külön szoba kell nekik, amilyen ütemben csattogtatják a gépeiket.

– Az is lehet, hogy nincs is film bennük.

– Az milyen remek ötlet! – Felnevetett. – Nincs film a fényképezőben. Lehet, hogy nem is igazi japánok. Szóval én nem nagyon szoktam itt inni, hanem inkább a sarkon a Blueprintben, vagy egy krimóban, Ditty Dick vagy mifene a neve. De mivel itt lakom, ezért most itt találkozunk. Jó itt neked, vagy menjünk máshova?

– Jó itt.

– Biztos? Még soha nem dolgozott nekem egy nyomozó. Azt akarom, hogy jól érezd magad. – Vigyorgott, majd az arca elkomorult. – Azon tűnődtem – folytatta –, hogy jutottál-e valamire.

Elmondtam neki, mit derítettem ki. Akkor nagyon izgatott lett, amikor meghallotta, hogy Cruz késsel agyonszűrt valakit egy kocsmai szóváltás során.

– Ez nagyon jó – derült fel. – Akkor ezzel el is van intézve a két kis barna testvérünk.

– Miből gondolod?

– Cruz késelő – felelte. – Ölt egyszer, és megúszta. Jézusom, ez nagyon jó, Matt. Tudtam, hogy téged kell megbízni a nyomozással. Beszéltél már Kaplannel?

– Nem.

– Akkor beszélj vele. Pont ilyesmire van szüksége.

Ezen elgondolkodtam. Először is, úgy gondoltam, hogy Drew Kaplannek magától már régen meg kellett volna tudnia, hogy Miguelito Cruz megúszott egy gyilkosságot. Aztán abban sem voltam biztos, hogy ez az információ olyan elsöprő erővel hatna az esküdtekre, már ha egyáltalán szóba lehet hozni.

Kaplan azzal bízott meg, hogy olyan információt szerezzek, ami kívül tartja az ügyfelét a börtön falain kívül, de egyelőre semmi ilyesmit nem találtam.

– Mindent mondj el Drew-nak, amit kiderítettél – kérte Tommy. – Lehet, hogy neked egy információ értéktelennek tűnik, de Kaplan azt beillesztheti egy nagyobb képbe, mert pont erre van szüksége, érted? Még akkor is, ha teljesen jelentéktelen információról van szó.

– Értem.

– Naponta egyszer hívd fel, és mondd el neki, amit kiderítettél. Tudom, hogy nem írsz jelentést, de a telefonnal nincs bajod, ugye?

– Semmi a világon.

– Remek – csapott a térdére. – Ez remek, Matt. Hozok még egy kört, jó? – Odament a bárhoz, és két pohárral jött vissza. – Szóval az én világomban jártál, mi? Tetszett?

– Jobban tetszik a környék, ahol laktatok, mint Cruzé vagy Herreráé.

– Azt mertem remélni. Elmentél a házhoz? A házamhoz?

Bólintottam. – Hogy lássam. Van kulcsod a házhoz, igaz, Tommy?

– Kulcsom? A házhoz? Persze. Csak van kulcsom a saját házamhoz. Miért? Be akarsz menni, Matt?

– Ha nem bánod.

– Mindenki felforgatta már a házat, a zsaruk, a biztosítósok, meg az a két latin gyerek is. – Elővett a zsebéből egy kulcscsomót, lefejtett róla egyet, és odanyújtotta. – Ez a bejárati ajtóé – mondta. – Akarod a kulcsot az oldalsó ajtóhoz is? Mert ott mentek be, tudod. Betörték az ablakot, most be van deszkázva.

– Láttam.

– Akkor meg mire kell neked a kulcs? Húzd le a deszkát, és menj be. És ha már ott vagy, nézz körbe, el lehet-e még vinni valamit, aztán pakold bele egy párnahuzatba, és vidd el.

– Ezt tették?

– Ki tudja, mit tettek? A tévében így viszik el a lopott cuccot, nem? Jézusom, nézz csak oda. Egymást fényképezik, aztán gépet cserélnek, és kezdik elölről. Sok japcsi száll meg ezen a helyen, szeretnek itt lenni. – Lenézett összekulcsolt kezére. Kisujján a gyűrű elfordult, megigazította. – A hotel nem rossz – mondta –, de nem maradhatok itt örökre. Ha az ember naponta fizet, elég sok a végösszeg.

– Visszaköltözöl Bay Ridge-be?

Megrázta a fejét. – Minek nekem az a ház? Eleve túl nagy volt kettőnknek,

egyedül eltévednék benne. El akarom felejteni, ami ott történt.

– Hogyhogy ilyen nagy házban laktatok ketten, Tommy?

– Ez Peg nagynénjének a háza volt. – Tommy tekintete a távolba révedt. – Az történt, hogy a nagynénje megvette a házat. A férje után kapott a biztosítótól pénzt, nekünk meg nem volt hol laknunk. Tudtad, hogy volt egy gyerekünk, aki meghalt?

– Azt hiszem, olvastam róla a lapokban.

– Ja, a gyászjelentésben. Szóval volt egy fiunk, Jimmy. Szívelégtelenséggel született, és szellemi fogyatékos volt. Meghalt még a hatodik születésnapja előtt.

– Az nehéz lehetett, Tommy.

– Pegnek volt igazán nehéz. Még rosszabb lett volna a helyzet, ha Jimmy velünk élt volna. De annyira beteg volt, hogy nem tudtuk otthon ellátni. Aztán az orvos is félrehívott, és azt mondta: Mr. Tillary, a felesége minél jobban kötődik a gyerekhez, annál nehezebb lesz elviselnie az elkerülhetetlent. Mert tudták, hogy Jimmy csak pár évig fog élni.

Szó nélkül felállt, és hozott egy újabb kört. – Szóval hárman voltunk – folytatta. – Peg, a nagynénje meg én. A nagynénje a második emeleten lakott, volt fürdőszobája meg minden, és a két nő jól kijött egymással. Aztán amikor az öregasszony meghalt, beszélni kezdtünk arról, hogy elköltözünk, de Peg nagyon megszokta a házat meg a környéket is. – Sóhajtott egyet, beesett. – Minek nekem egy nagy ház? Hogy minden reggel kocsival elmenjek a metróhoz? Az egész csak púp a hátamon. Mihelyt túl vagyok mindenen, eladom, és veszek magamnak egy kis lakást Manhattanben.

– Hol?

– Nem tudom. A Gramercy Park környéke tetszik. Meg a felső East Side is. Lehet, hogy veszek egy kis lakást. Nincs szükségem sok térre. – Felhorkant. – De a mianevével is összeköltözhetnék. Tudod, Carolynnal.

– Ó.

– Tudod, egy helyen dolgozunk. Mindennap látjuk egymást. – Sóhajtott. – Igyekszem nem hazamenni addig, amíg ennek az egésznek nincs vége.

– Értem.

Ekkor a templomokról kezdtünk el beszélni, nem tudom, hogyan. Talán úgy, hogy a kocsmák nyitva tartása sokkal jobb, mert a templomok korán zárnak. – Nos, ezt meg is értem – mondta Tommy. – A bűnözés miatt. Matt, amikor mi gyerekek voltunk, lopott valaki a templomokból?

– Gondolom, előfordult.

– Én is így gondolom, de te hallottál ilyenről? Most már másféle emberek élnek itt, semmit sem tisztelnek. Persze a bensonhursti templomot éjjelre sem kell bezárniuk.

– Miért nem?

– Mert Bensonhurstben van. Nagy templom, nem emlékszem a nevére. Szent Valami.

– Ez így elég tág.

– Nem emlékszel? Pár évvel ezelőtt két fekete kölyök ellopott valamit az oltárról. Arany gyertyatartót vagy mifenét. Aztán kiderült, hogy Dominic Tutto anyja minden reggel odajárt. Tutto, a capo, aki fél Brooklynt irányította.

– Már emlékszem.

– Szóval szóltak mindenkinek a környéken, egy hét múlva a két gyertyatartó visszakerült az oltárra. Asszem, gyertyatartók voltak.

– Mindegy.

– Az a két barom meg, akik ellopták – folytatta –, eltűnt. A sztori meg, szóval nem tudom, mi volt igaz belőle. Nem voltam ott, elfelejtettem, kitől hallottam, de az sem volt ott, aki mesélte.

– Mit hallottál?

– Azt, hogy a két niggert bevitték Tutto pincéjébe – felelte Tommy és henteskampókra felakasztották őket. – Két asztallal odébb felvillant egy vaku. – És élve megnyúzták őket. Az ember mindig hall ilyeneket, de ki tudja, mi igaz belőlük.

– Kár, hogy nem jöttél velünk ma délután – mondta Skip. – Keegannel és Ruslanderrel elmentünk a lovira. – W. C. Fieldset utánozva folytatta: – Részt vettünk a sportok királyának ünnepén, és hozzájárultunk ahhoz, hogy dicsfénye s hírneve tovább erősödjék.

– Dolgoztam.

– Én is jobban jártam volna, ha dolgozom. Az a kibaszott Keegan telepakolta a zsebét kisüveges piával, tudod, féldecisekkel. És a nevük alapján fogadott a lovakra. Van a Jill királynő nevű ló, aki Viktória királynő óta egy versenyen sem nyert, de Keegannek eszébe jut, hogy volt egy Jill nevű csaja, akiért megőrült hatodikban. Szóval szépen Jillre fogadott.

– És a ló nyert.

– Hát persze hogy nyert! Tizenkettő az egyre fizetnek, Keegan tíz dollárt tett meg, de ott ingatja a fejét, hogy tévedett és hibázott. Miféle tévedés?, kérdem tőle. A csajnak Rita volt a neve, felelte. A nővérét hívták Jillnek.

– Nos, Billie ilyen.

– Ez ment egész délután – folytatta Skip. – Folyamatosan volt barátnőkre meg csajokra fogad, issza a kisüveges whiskyt, Ruslander meg én, nem is tudom, mennyit vesztünk, száz, százötven dollárt, az a kibaszott Billie Keegan meg nyer hatszázat azzal, hogy a volt női nevét teszi meg.

– Ti hogyan választottatok Ruslanderrel?

– Ismered Bobbyt. Behúzza a vállát, a szája sarkából beszél, odamegy azokhoz, akik szerinte értenek hozzá, és visszajön egy tippel. Szerintem azok is színészek voltak, akikkel beszélt.

– És megtettétek?

– Hülyének nézel? Én nem. Mert én tudományos alapon fogadok.

– Tudományos alapon?

– Megfigyelem, melyik lovakra érkezik az utolsó pillanatban a legtöbb fogadás, meg aztán előtte lemegyek, és megnézem magamnak a lovakat. Hogyan sétálnak, melyik szarja a legnagyobbat.

– Tudományos alapon.

– Abszolúte. Ki a fene akar egy felfúvódott lóra tenni? Olyanra, amelyiknek nem jó az emésztése? Az én lovaimnak – hajolt közelebb színpadiasan – semmi bajuk nincs.

– Keegan meg bolond.

– De az ám. Lenézi a tudományos megközelítést – nyomta el a cigarettáját.

– Hogy én mennyire szeretem ezt az életet – mondta. – Esküszöm neked, én erre születtem. Az életem egyik felében a saját kocsmámban dolgozok, a másikban mások kocsmáiban, néha van egy napos délutánom, amikor közel kerülök a természethez, és gyönyörködhetek Isten csodálatos teremtményeiben.

– A szemembe nézett. – Ezért fogok fizetni a faszszopónak.

– Hallottál felőle?

– Mielőtt elmentem a lovira. Közölte velem a feltételeit, amikről nem hajlandó vitát nyitni.

– Mennyi?

– Annyi, hogy a mai veszteségem eltörpül mellette. Kit érdekel, hogy mennyit nyer vagy veszít? Nem fogadok sokat és sokszor, és akkor már nem olyan szórakoztató, ha az ember komoly pénzeket veszít. Ez az alak komoly pénzt akar.

– És fizetsz neki?

Felemelte az italát. – Holnap találkozom pár emberrel. Az ügyvédemmel

meg könyvelőkkel. Persze, ha Kasabian is előkerül.

– És?

– És akkor megpróbálok vitát nyitni az összegről, amiről nem lehet vitát nyitni. Mi másra vannak az ügyvédek meg a könyvelők? Toborozzak hadsereget? Indítsak gerillaháborút? Az ügyvédek meg a könyvelők nem ezt tanácsolják. – Elővett egy újabb cigarettát, megmorzsolta az ujjai között, megnézte, megint megmorzsolta, aztán rágyújtott. – Egy gép vagyok, ami iszik és dohányzik – fújta ki a füstöt. – És megmondom neked őszintén, nem tudom, miért nem hagyom abba mind a kettőt.

– Egy perce még szeretted az életedet.

– Én mondtam volna? Ismered a sztorit a pasiról, aki vesz egy Volkswagent, a barátai meg megkérdik tőle, szereti-e. „Nos, olyan, mint kinyalni egy nőt”, felelte a pasi. „Megőrülök érte, de nem vagyok rá különösebben büszke.”

10

Másnap reggel, mielőtt elindultam volna Brooklynba, felhívtam Drew Kaplant. A titkárnője közölte, hogy megbeszélése van. Visszahívhat? Majd én hívom, feleltem, és negyven perccel később pontosan ezt tettem, amikor leszálltam a metróról Sunset Parkban. Addigra már elment ebédelni, mire közöltem, hogy később újra próbálom.

Aznap délután találkoztam egy nővel, aki baráti kapcsolatban volt Angel Herrera barátnőjével. Erős indián vonásai voltak, arcán sok pattanás nyoma. Kár, hogy Herrerát bezárták a börtönbe, mondta, de talán jobb így a barátnőjének, mert Herrera soha nem vette volna el, és még csak össze sem költözött volna vele, ugyanis még mindig házasembernek tekintette magát. – A felesége elvált tőle Puerto Ricóban – magyarázta a nő –, de ezt Herrera nem fogadja el. A barátnőm meg gyereket akar, de Herrera nem akarja elvenni. Akkor meg mit akar tőle? Jobb lesz neki, ha Herrerát bezárják egy időre. Jobb lesz mindenkinek.

Egy sarki fülkéből megint tárcsáztam Kaplant, és ezúttal benn találtam. Elővettem a jegyzetfüzetem, és megosztottam vele, amit kiderítettem. Amennyire láttam, semennyivel sem voltunk beljebb, kivéve Cruz kocsmai emberölését, amiről neki már eleve tudnia kellett volna, és ezt ő maga is kiemelte. – Ezt nem egy nyomozónak kellett volna kideríteni – mondta. – Hanem a rendőröknek kellett volna tudatniuk velünk. Persze a bíróságon nem említhetem meg, de akkor is lehet használni. Lehet, hogy ezzel az apró kis információval meg is dolgozott a munkadíjáért. No nem mintha azt akarnám mondani, hogy ne dolgozzon tovább.

De miután leraktam a telefont, nem volt kedvem többet dolgozni. Elmentem a Fjordba, ittam párat. Odajött hozzám egy rosszarcú, sárga hajú gyerek, és megpróbált rávenni, hogy flipperezzek vele pénzben. Amikor sem én nem voltam erre hajlandó, sem más, részegséget tettetve nekiállt magában játszani abban a reményben, hogy valaki könnyű prédának nézi. A zaj miatt gyorsan eljöttem, majd elindultam Tommy házához a Colonial útra.

A kulcsával kinyitottam a bejárati ajtót. Amikor beléptem, félig azt hittem, az a látvány fogad majd, ami Peg holttestének megtalálóját, de persze azóta összetakarítottak, és eltüntették a nyomokat, miután a helyszínelők és a fotós

elvégezték a munkájukat.

Végigmentem az összes helyiségen a földszinten, majd megtaláltam az oldalsó ajtót, aminek kitörték az ablakát, visszasétáltam a konyhába, onnét a nappaliba, megpróbálva beleképzelni magam Cruz és Herrera helyébe, ahogy szobáról szobára mozogtak az üres házban.

Ami nem volt üres. Margaret Tillary az emeleten volt. Mit csinált? Aludt? Tévézett?

Felmentem az emeletre. A lábam alatt pár lépcsőfok csikorgott. Cruzék is így jöttek fel a betörés éjszakáján? Meghallotta őket Peg Tillary? És ha igen, mit tett? Talán azt hitte, hogy Tommy jött haza, és felkelt, hogy üdvözölje. Vagy talán tudta, hogy nem Tommy az. Vannak, akik képesek megkülönböztetni a lépteket, és akár még álmukból is felébrednek, ha idegen lépéseket hallanak.

Peget a hálóban ölték meg. Fel a lépcsőn, be a hálóba, ott egy nő, öljük meg? Vagy talán Peg Tommyra számítva kijött a hálóból, de amikor meglátta a betörőket, nekik ment – sokan teszik ezt a baromságot –, nem gondolkodott, elöntötte a vér az agyát, hiszen valaki behatolt az otthonába, és dühét egyfajta páncélként viselte.

Talán kés volt a kezében, visszament a szobába, és megpróbálta becsukni az ajtót, de azok utánamentek, Peg ekkor talán már sikított, Cruzék ezt meg nem hagyhatták, és…

Egyre csak Anitát láttam magam előtt, amint hátrál a kés elől. A jelenetet áthelyeztem Brooklynból Syossetbe.

Ostobaság.

Odamentem az egyik öltözőszekrényhez, kihúztam a fiókokat, majd becsuktam. Pegé hosszú volt és alacsony. Tommyé magasabb, francia gyarmati stílusú, egy szett darabja, aminek része volt az ágy, az éjjeliszekrény, és egy tükrös öltözőasztal is. Kinyitottam, majd visszatoltam a fiókokat. Tommy sok ruhát hagyott otthon, de ez nem csoda, mert úgy láttam, szeret változatosan öltözködni.

Parfümösüvegek álltak az öltözőasztalon. Felemeltem az egyiket, és megszagoltam. Édes gyöngyvirágillata volt.

Sok időt töltöttem el a hálóban. Vannak emberek, akik pszichikailag érzékenyek, és egy gyilkosság helyszínén tárgyakat fognak meg. Gondolom, sokan teszik ezt, de a pszichikailag érzékenyek éreznek, látnak is valamit. Nem voltak illúzióim, hogy valamit is megérzek a helyiség, a bútorok vagy a ruhák vibrációjából. Az emlékezetemet a szagok, illatok mozgatják meg leginkább, ám a parfümjéről mindössze egy rég halott nagynénám jutott

eszembe, mert ő is valami hasonló virágillatú parfümöt használt.

Nem tudom, mit kerestem ott.

A hálóban állt egy tévé. Bekapcsoltam, aztán ki. Lehet, hogy éppen tévét nézett, és csak akkor hallotta meg a behatolót, amikor benyitott a hálóba. Lehetséges, hogy nem hallotta volna a tévé hangját? Miért ment be egy szobába, amiben volt valaki? Lehet, hogy Peg semmit sem hallott volna meg az egészből.

Persze az is lehet, hogy meg akarta erőszakolni Peget. Ennek semmi jelét nem mutatta ki a boncolás, de nem lehet kizárni, hogy ez volt a szándéka. Lehet, hogy a gyilkosságtól élvezett el, lehet, hogy az erőszaktól, lehet, hogy a…

Tommy ebben a hálóban aludt évekig egy gyöngyvirágillatú nő mellett. Ismertem őt kocsmákból, láttam egy másik nővel a karján, piával a kezében, hallottam öblös nevetését. De azt nem tudtam, hogy egy ilyen házban élt, hogy egy ilyen szobában aludt.

Kimentem, és megnéztem az emeleten a többi szobát. Az emeleti nappaliban, gondolom, ez lehetett a neve, fényképek álltak a mahagóni rádiószekrényen. Esküvői fotó, Tommy frakkban, az ara fehér ruhában, csokra fehér és rózsaszínű. Tommy vékony volt a fotón, és lehetetlenül fiatal. Sportosan rövidre vágatta a haját, ami 1975-ben elképzelhetetlen volt, különösen a frakk mellett.

Margaret Tillary – akit akkor talán még Margaret Wylandnek hívtak – magas nő volt, erőteljes vonásokkal. Elképzeltem, hogyan nézhetett ki idősebben. Biztosan magára szedett pár kilót. A legtöbben nem fogynak az évek múlásával.

A legtöbb képen nem ismertem fel senkit. Rokonok lehettek. A fiút, Jimmyt, akiről Tommy beszélt, egy fotón sem láttam.

Az egyik ajtó a gardróbba nyílt, a másik a fürdőbe. Egy harmadik meg a második emeletre vezető lépcsőre. A fenti háló ablakából jól lehetett látni a parkot. Odahúztam egy karosszéket, amit hímzés borított, és néztem a kocsikat meg az embereket a Colonial úton, meg a baseballmeccset a parkban.

Elképzeltem, hogy ugyanott ült a nagynéni, nézte a világot az ablakon keresztül. Ha hallottam is a nevét, nem emlékeztem rá, és amikor megpróbáltam elképzelni, milyen lehetett, egy átlagos idős nő jelent meg előttem, akinek arca a nappaliban látott fotók női arcaiból állt össze, és persze néhány vonás a saját nagynéneimből. A névtelen, arctalan nagynéni halott volt, ahogy az unokahúga is, a házat hamarosan eladják, és mások

költöznek ide.

Nem lesz kis feladat eltüntetni Tillaryék nyomait. A nagynéni háló- és fürdőszobája a második emelet egyharmadát foglalta el, a maradékot tárolásra használták, dobozok, ládák nagy halomban a tető alatt, mellettük kiérdemesült bútorok. Néhányat letakartak. Többet nem. Mindent vékony porréteg borított, és még a levegőben is lehetett érezni a por szagát.

Visszamentem a nagynéni hálójába. A ruhái még mindig ott voltak a szekrényekben és fiókokban, a dolgai a fürdőszoba szekrényében. Tommyéknak nem volt szükségük a helyiségre, így mindent a helyén hagytak.

Azon tűnődtem, Herrera mit pakolt ki a házból, amikor a nagynéni halála után Tommy felfogadta.

Visszaültem a karosszékbe. Éreztem a padlás szagát, a port, az öregasszony ruháinak szagát, de az orromban még mindig ott volt a gyöngyvirágillat, és elnyomta a többit. Lassan kezdett zavarni, azt kívántam, bárcsak ne érezném. Gyanítottam, hogy inkább az illat emléke tölti meg az orromat, semmint maga az illat.

A parkban két srác labdázott, egy harmadik meg köztük szaladgált, és megpróbálta elkapni a labdát. Előrehajoltam, rákönyököltem a radiátorra, és néztem őket. Én hamarabb untam bele a játékukba, mint ők. A karosszéket hagytam az ablak előtt, és lementem a földszintre.

A nappaliban voltam éppen, és azon tűnődtem, Tommy milyen italt tartott otthon, amikor valaki mögöttem pár méterrel megköszörülte a torkát.

Megállt bennem az ütő.

11

– Gondoltam, hogy te vagy az – mondta a hang. – Miért nem ülsz le, Matt? Olyan fehér vagy, mint aki szellemet látott.

Felismertem a hangot, de arcot vagy nevet nem tudtam társítani hozzá. Megfordultam, és megláttam a férfit. Egy fotelban ült, félig beleveszve a nappali hosszú árnyékaiba. Nyakánál kigombolt rövid ujjú inget viselt. Zakóját a fotel karfájára tette, a zsebéből kilátszott a nyakkendője vége.

– Jack Diebold – mondtam.

– Személyesen – felelte. – Hogy vagy, Matt? Meg kell mondanom neked, elég ócska besurranó tolvaj lennél. Úgy trappoltál körbe, mint egy ló.

– A szívbajt hoztad rám, Jack.

Halkan felnevetett. – Mit tehettem, Matt? Egy szomszéd telefonált, hogy fényeket látott a házban, bla-bla-bla. És mivel eleve az én ügyemről van szó, fogtam magam, és idejöttem. Gondoltam ám, hogy te vagy itt. Az egyik srác felhívott a Hatvannyolcas körzetből, és említette, hogy ennek a seggfej Tillarynek dolgozol.

– Neumann felhívott? Most a brooklyni gyilkosságiaknál dolgozol?

– Már egy ideje. Jó két éve első osztályú detektív vagyok.

– Gratulálok.

– Kösz. Szóval idejöttem, de nem tudtam, hogy tényleg te vagy-e itt, a lépcsőn meg nem volt kedvem felcaplatni, ezért úgy döntöttem, egyszer a hegy is elmehet Mohamedhez. Nem akartalak megijeszteni.

– Dehogyisnem.

– Az isten szerelmére, mellettem sétáltál el. Mit tehettem volna? Különben is, mit keresel?

– Most éppen? Piát.

– Akkor nem akarlak feltartani. És ha már ott jársz, keress két poharat is.

Az étkezőben egy oldalsó asztalon két metszett üveg állt. Kis tábla lógott a nyakukban, az egyik whisky volt, a másik gin. Nem volt bennük bizodalmam. Az asztal alsó részében bal oldalon álltak a poharak, a jobbon meg whiskyk és egyéb tömény italok. Találtam egy üveg Wild Turkey-t, fogtam két poharat, és az egészet Diebold kezébe nyomtam. Bólintott, és töltött mindkettőnknek.

Diebold nagydarab férfi volt, nálam pár évvel idősebb. Erősen gyérült a haja, amióta utoljára találkoztunk. Egy pillanatig nézte a poharát, aztán felém

emelte, majd belekortyolt.

– Jóféle – mondta.

– Nem rossz.

– Mit csináltál odafenn, Matt? Nyomokat kerestél?

Megráztam a fejem. – Csak látni akartam a házat, megérezni egy kicsit.

– Tillarynek dolgozol.

Bólintottam. – Az ő kulcsával jöttem be.

– Tudod, engem az sem érdekel, ha a kéményen csúsztál le, mint a Télapó. Mivel bízott meg Tillary?

– Hogy bizonyítsam be, ártatlan.

– Hogy bizonyítsd be, ártatlan? Senki sem tudja rábizonyítani arra a faszszopóra, hogy bűnös.

– Szerinted ő tette.

Félrehúzta a száját. – Nem hiszem, hogy ő tette – felelte. – Nem hiszem, hogy ő döfte a kést a feleségébe. Jobb az alibije az egész éjszakára, mint egy kurva maffiafőnöknek. Nyilvános helyeken volt a nőjével, egymillióan látták, megvannak a számlái az éttermekből meg a kocsmákból. – Ledöntötte a whiskyt. – De a nő halálért ő a felelős.

– Felbérelte őket, hogy öljék meg?

– Valami hasonló.

– De ezek nem bérgyilkosok, igaz?

– Dehogyis. Cruz meg Herrera a helyi maffia emberei Sunset Parkban. Ezek csak rabolnak.

– De szerinted Tommy felbérelte őket.

Odajött, töltött a poharamba, aztán így felelt: – Rájuk akarja kenni a gyilkosságot.

– Hogyan?

Megrázta a fejét, mintha nem lenne türelme válaszolni a kérdésemre. – Bárcsak én hallgathattam volna ki őket elsőként – sóhajtotta. – A srácok a Hatvannyolcasból a betörés miatt kértek ellenük házkutatási parancsot. Nem tudták, hogy a szajré honnan származott. Szóval Cruzék már beszéltek velük, mielőtt hozzám kerültek.

– És?

– Először mindent tagadtak. Az utcán vettük, mondták. Tudod te is, mit mondanak.

– Tudom.

– Aztán nem tudtak semmit a nőről, akit megöltek. Ez baromság. Először

elmondtak egy mesét, utána megváltoztatták, mert persze ők is látták a híreket a tévében. Aztán jött a mese, hogy a nő nem is volt ott, amikor betörtek. Ja, és persze az emeleten sem jártak. Ez okés, csak éppen a hálószobában a tükör tele volt az ujjlenyomatukkal, meg az öltözőszekrény is. Az egész szoba.

– Azt nem is tudtam, hogy a hálóban megtaláltátok az ujjlenyomataikat.

– Talán nem is kellene elmondanom neked. Csak éppen nincs értelme titkolni. Igen, találtunk ujjlenyomatokat.

– Kiét? Cruzét? Herreráét?

– Miért?

– Mert úgy gondoltam, hogy Cruz szúrta le a nőt.

– Miért?

– Mert egy kocsmában már halálra késeit valakit. És kést is találtak nála, amikor letartóztatták.

– Pillangókést. A nőt nem azzal ölték meg.

– Nem?

– A halottkém szerint a gyilkos fegyver pengéje tizenöt centi hosszú és öt centi széles. Olyan, mint egy konyhakés.

– Nem találtátok meg, igaz?

– Nem. A nőnek rengeteg kése volt a konyhában, többkészletnyi. Húsz év alatt összeszed az ember pár kést. Tillary nem tudta megmondani, hiányzik-e egy közülük. A labor ellenőrizte mindegyiket a konyhában, és nem találtak rajtuk vérnyomot.

– Szóval szerinted…

– Az egyikük fogott egy kést a konyhában, felment az emeletre, megölte vele a nőt, aztán ledobta egy esőcsatornába, vagy be a folyóba. Vagy valahova.

– A konyhában fogott egy kést.

– Vagy magával hozta. Cruz állandóan hordott magánál egy pillangókést, de talán nem akarta a sajátjával megölni a nőt.

– Feltéve, hogy ez volt a tervük.

– Szerinted mi más volt?

– Szerintem egyszerűen betörtek, és nem tudták, hogy a nő otthon van.

– Aha. Azért akarod ezt hinni, hogy kihúzd azt a barmot a szarból. Szóval felment a lépcsőn, és vitte magával a kést. Miért vitt magával kést?

– Mert úgy gondolta, van fenn valaki.

– Akkor meg miért ment fel az emeletre?

– Mert pénzt keresett. Sokan tartanak készpénzt a hálószobájukban.

Kinyitja az ajtót, ott a nő, pánikba esik…

– És megöli.

– Miért ne?

– Nem is hangzik olyan rosszul, Matt. – Letette a poharát a dohányzóasztalra. – Ha még egyszer beszélhettem volna velük, kiszedek belőlük mindent.

– Már így is eleget mondtak.

– Tudom. Tudod, mi a legfontosabb az újoncok betanításánál? Hogy ne tulajdonítsanak jelentőséget, amikor elmondják a Miranda-Escobedót a letartóztatottaknak. „Joga van hallgatni. Most pedig szépen mondja el nekem, mi történt pontosan.”Ha még egyszer beszélhettem volna velük, szerintem belátják, hogy érdemes kiadniuk Tillaryt azzal, hogy bérelte fel őket a nő megölésére.

– Ami azt jelenti, hogy beismerik, ők tették.

– Tudom, de minden egyes alkalommal egy kicsivel többet ismertek be.

Többet is ki tudtam volna szedni belőlük. De amikor már ott volt velük az ügyvédjük, nem lehetett csak úgy beszélgetni velük.

– Miért gondolod, hogy Tillary ölette meg a feleségét? Mert megcsalta?

– Mindenki megcsal mindenkit.

– Én is erre gondolok.

– Azok ölik meg a feleségüket, akik nem csalják meg, pedig szeretnék.

Vagy azok, akik kefélnek egy édes kis csajt, el akarják venni, hogy örökre megtarthassák. Tillary nem szeret senkit, csak saját magát. Ja, meg az orvosok. Azok állandóan megölik a feleségüket.

– Akkor…

– Annyi az indíték, Matt, hogy nem igaz. Sok pénzzel tartozott. És a nő meg akart szabadulni tőle.

– A barátnője?

– A felesége.

– Erről nem hallottam semmit.

– Ki mondta volna neked? A nő beszélt egy szomszédjával, beszélt egy ügyvéddel. A halott nagynéni adta meg az utolsó lökést. Megörökölte a házat, meg nem kevés pénzt. Barátom, rengeteg az indíték. Ha az indítékok alapján fel lehetne kötni valakit, akkor nem győznénk kötelet venni.

– Barátod neked ez a Tillary? – kérdezte Jack Diebold. – Ezért keveredtél bele?

Kora este jöttünk el Tommy házából. Emlékszem, július lévén nem volt sötét, a nap későn ment le. Lekapcsoltam a villanyt, a Wild Turkey-t meg eltettem. Nem sok maradt az üvegben. Diebold azzal viccelődött, hogy le kellene törölnöm az ujjlenyomataimat az üvegről meg a poharakról.

A saját kocsijával jött, egy rozsdásodó Ford Fairlane-nel. Ő választotta az éttermet, egy puccos helyet, ahol steaket és halat szolgáltak fel a Verrazano híd mellett. Ismerték jól, és volt egy olyan érzésem, hogy a távozásunkkor Jack nem fog számlát kapni. Van néhány zsaru, akik néhány étteremben ingyen ehetnek. Ez sokakat zavar, én meg nem értettem, hogy miért.

Jót ettünk: rákkoktélt, steaket, friss zsemlét, töltött krumplit. – Amikor még kölykök voltunk – mondta Diebold –, egy férfinak ez az étel dukált. Akkoriban senki sem pampogott a koleszterinről. Ma meg mindenki csak erről beszél.

– Tudom.

– Volt egy társam, nem tudom, ismerted-e. Gerry O'Bannon. Ismerted?

– Nem hiszem.

– Na, az egészségmániás volt. Azzal kezdődött, hogy leszokott a dohányzásról. Én soha nem bagóztam, így le sem kellett szoknom, de ő letette a cigarettát, és ez csak a kezdet volt. Sokat fogyott, megváltoztatta az étrendjét, elkezdett futni. Borzalmasan nézett ki, beesett arc meg minden. Tudod, milyen lesz ilyenkor az ember, nem? De Gerry boldog volt, marha elégedett saját magával. Nem ivott. Rendelt egy sört, és azt itta egész este. Vagy ásványvizet. Azt a francia izét. Perrier a neve, azt hiszem.

– Az.

– Hirtelen marha népszerű lett. Pedig csak egyszerű víz, mégis többe kerül, mint a sör. Na, ezt fejtsd meg, és magyarázd meg nekem egyszer. Szóval agyonlőtte magát.

– O'Bannon?

– Ő. A két dolognak nem volt köze egymáshoz, mármint annak, hogy vizet ivott, lefogyott, aztán meg agyonlőtte magát. Amilyen élete az embernek zsaruként van, amiket az ember zsaruként lát, szóval nem csoda, ha sokan végeznek magukkal. Nem is kell ezt magyarázni. Tudod, hogy miről beszélek, igaz?

– Igen, tudom, hogy miről beszélsz.

Diebold rám nézett. – Hát persze hogy tudod – mondta. A beszélgetés más irányt vett, és egy kicsivel később, amikor leraktak elé egy almás pitét tejszínhabbal, elém meg egy bögre kávét, megint visszatértünk Tommy Tillaryhez, meg ahhoz, hogy Diebold szerint ő a barátom.

– Barátféleség – pontosítottam. – Kocsmákból ismerem.

– A csaja a környékeden él, igaz? A csaja. Elfelejtettem a nevét.

– Carolyn Cheetham.

– Bárcsak ne lenne Tommynak rajta kívül más alibije. De még ha meg is tudott lépni Carolyn elől pár órára, mi a fenét csinált a felesége a betörés alatt? Várta, hogy Tommy hazaérjen, és megölje őt? Lehet, hogy kicsit elragad a fantáziám, de tegyük fel a következőt. A nő az ágyban a fejére húzza a takarót, és ott retteg, miközben Cruzék kipakolják a hálót, és mindenen otthagyják az ujjlenyomataikat. Cruzék elmennek, a nő hívja zsarukat.

– Tommy nem ölhette meg a feleségét.

– Tudom, és ettől megőrülök. Miért kedveled Tommyt?

– Nem rossz fickó. És megfizetnek, Jack. Szívességet teszek neki, de olyat, amiért pénzt kapok. De én csak az időmet pocsékolom, Tommy meg a pénzét dobja ki az ablakon, mert semmitek sincs ellene, Jack.

– Nem, nem vesztegeted az idődet.

– Nincs ellene semmitek, igaz?

– Nem sok. – Evett egy falat pitét, ivott kávét. – Örülök, hogy pénzt kapsz érte. Nemcsak azért, mert jó látni, hogy valakit megfizetnek a munkájáért, hanem azért is, mert szar lenne, ha ingyen vinnéd vásárra a bőröd miatta.

– Én nem viszem vásárra a bőröm.

– Tudod, hogy mire gondolok.

– Van valami, amiről nem tudok, Jack?

– Mi van?

– Mit követett el Tommy? Pénzt lopott a rendőrök önkéntes nyugdíjalapjából? Miért vagytok ennyire rákattanva?

Átgondolta. Lassan rágott. Majd összeszaladt a szemöldöke.

– Nos, megmondom én neked – felelte végül. – Az az ember egy átverés.

– Hát persze hogy az. Telefonon árul befektetéseket meg kötvényeket. Mi más lenne?

– Ennél többről van szó. Nem tudom neked elmagyarázni, de te is zsaru voltál. Tudod, hogy milyen az, amikor az embert nem hagyja valami nyugodni. Egy megérzés.

– Hát persze.

– Nos, nekem is van egy érzésem ezzel az alakkal kapcsolatban. Valami nem stimmel vele, meg a nő halálával.

– Megmondom, mi az – feleltem. – Tommy örül, hogy a felesége halott, és ezt igyekszik nem mutatni. Tommy örül, de úgy viselkedik, mint egy gyászoló

szent, és ez nem tetszik neked.

– Talán ez is része.

– Szerintem meg ennyi az egész. Azt érzed, hogy Tommy úgy viselkedik, mint aki bűnös. Nos, bűnös is. Bűntudata van. Örül, hogy meghalt a felesége, ugyanakkor egy olyan nőről van szó, akivel nem is tudom, hány évet élt együtt. Tommy egyik fele férj volt, a másik fele meg szoknyák után rohangált.

– Értelek.

– Akkor?

– Ennél többről van szó.

– Miért nem elég ennyi? Nézd, lehet, hogy ő bérelte fel Cruzt meg mianevét…

– Hernandezt.

– Nem, nem Hernandezt.

– Angel.

– Herrera. Lehet, hogy bérelte fel őket a rablásra. Talán még abban is reménykedett valahol nagyon mélyen, hogy a nő esetleg az útjukba kerül.

– Folytasd.

– Csak ez így nagyon esetleges, nem? Szerintem szimplán bűntudata van azért, mert örül, hogy a feleségét megölték, te ezt érzed benne, és ezért gondolod, hogy ő a gyilkos.

– Nem.

– Biztos?

– Nem vagyok benne biztos, hogy bármiben biztos lennék. Tudod, örülök, hogy Tommy megfizet téged. Remélem, nem kértél keveset.

– Nem olyan sokat.

– Szedj ki belőle minden centet. Mert téged nem kellett volna megbíznia. Költsed csak a pénzét. Ugyanis nem tudunk hozzányúlni. Még ha az a két latin barom be is ismerné, hogy megölték a nőt, ráadásul Tommy bérelte fel őket, még ez sem elég ahhoz, hogy rács mögé dugjuk. De Cruzék nem fogják beismerni, nem fogják megváltoztatni a meséjüket. Legyünk őszinték, ki bérelné fel pont őket a gyilkosságra? És ezek el sem vállalták volna. Tudom, hogy nem vállalták volna el. Cruz egy gonosz kis rohadék, Herrera viszont szimplán ostoba, és…. Basszameg.

– Mi az?

– Beleőrülök, hogy Tommy megússza.

– De nem ő tette, Jack.

– Akkor is meg fog úszni valamit – felelte. – Ezt meg utálom. Tudod, hogy

miben reménykedem? Abban, hogy egyszer áthajt a piroson azzal a kibaszott batárjával. Buickja van, igaz?

– Azt hiszem.

– Szóval remélem, hogy áthajt a piroson, és akkor elkapom. Ebben reménykedem.

– Ezt csinálják manapság a brooklyni gyilkosságisok? Közlekedési rendőrt játszanak?

– Csak remélem, hogy megtörténik – felelte. – Ennyi.

12

Diebold erősködött, hogy hazavisz. Amikor mondtam neki, hogy szívesen megyek metróval, azt felelte, hogy ne nevettessem ki magam. Éjfél is elmúlt, és én nem voltam olyan állapotban, hogy tömegközlekedjek.

– Még a végén elalszol – mondta –, és valaki lelopja a lábadról a cipőt.

Könnyen lehet, hogy igaza volt. Manhattan felé el is bólintottam a kocsiban, és csak akkor ébredtem fel, amikor bekanyarodott az Ötvenhetedik és a Kilencedik sarkán. Megköszöntem neki, hogy elhozott, majd megkérdeztem, van-e még ideje egy italra.

– A jóból is megárt a sok – felelte. – Már nem tudok úgy piálni egész éjjel, mint régen.

– Azt hiszem, én is befejezem mára.

De nem fejeztem. Figyeltem, ahogy besorol a forgalomba, aztán megfordultam, és bementem az Armstrongba. Alig volt ott valaki. Billie intett, amikor beléptem.

A bárpulthoz sétáltam. Carolyn ott ült a pult végében, bámulta az italát maga előtt. Akkor láttam utoljára, amikor vele töltöttem az éjszakát.

Miközben azon tanakodtam magamban, hogy mondjak-e valamit neki, felnézett, és a tekintetünk találkozott. Arca megfagyott a makacs fájdalomtól. Párszor pislogott, mire felismert, ekkor megrándult egy izom az arcán, és egy könnycsepp gördült ki a szeméből. Kézfejével törölte le a könnyeket. Már korábban is sírt, a pohara mellett egy szemfestéktől foltos papír zsebkendő hevert.

– A bourbonivó barátom – szipogta. – Billie – intett a csaposnak –, ez a férfi egy úriember. Megkérhetlek arra, hogy hozz egy bourbont az úriember barátomnak?

Billie rám nézett. Bólintottam. Hozott két cent bourbont meg egy bögre kávét.

– Úriember barátomnak hívtalak – folytatta Carolyn Cheetham. – De ez olyan jelentést is magában hordoz, ami nem állt szándékomban. – A szavakat a részegek jellegzetes módján, nagyon odafigyelve formálta. – Te úriember vagy és barát, de nem egy úriember barát. Viszont az úriember barátomra egyik sem áll.

Ittam egy korty bourbont, a maradékot beleöntöttem a whiskybe.

– Billie – nézett Carolyn a csaposra. – Szerinted miből lehet megmondani, hogy Mr. Scudder úriember?

– Abból, hogy a hölgyek jelenlétében mindig leveszi a kalapját.

– Abból, hogy bourbont iszik – felelte Carolyn.

– És ettől lesz úriember, Carolyn?

– Nos, egy napon sem lehet említeni a hipokrita whiskyvedelő faszkalapokkal.

Nem beszélt hangosan, de volt annyi él a hangjában, hogy hirtelen mindenki elhallgatott. Mindössze három vagy négy asztalnál ültek, és mindenki ugyanabban a pillanatban hallgatott el. Egy kis ideig még az amúgy halk háttérzenét is hallani lehetett. Egyike volt azon kevés daraboknak, amiket felismertem. Egy brandeburgi verseny volt, amit olyan gyakran játszottak, hogy még én is képes voltam megmondani, mi az.

Billie szólalt meg: – És ha egy férfi ír whiskyt iszik? Az miféle ember?

– Ír.

– Jogos.

– Én bourbont iszom – jelentette ki Carolyn, és előretolta a poharát. – Az isten verje meg, én egy úrinő vagyok.

– Én állom – szólaltam meg.

– Köszönöm – mondta. – Köszönöm, Matthew. – A szemébe megint könny szökött, mire előhúzott egy tiszta papír zsebkendőt a retiküljéből.

Tommyról akart beszélni. Olyan kedves volt hozzá, mesélte. Mindig hívta telefonon, virágot küldött. De azzal semmire sem jutna, ha az irodában jelenetet csinálna, és különben is, lehet, hogy Tommynak majd tanúvallomást kell tenni, hogy hol töltötte az éjszakát, amikor a felesége meghalt, szóval érthető, hogy Tommy ilyen kedves hozzá, mert az érdeke úgy diktálja.

De találkozni nem volt hajlandó vele, mert hogy néz az ki. Egy frissen megözvegyült férfi nem tehet ilyet, akkor meg végképp nem, ha azzal vádolják, hogy köze volt a felesége halálához.

– Virágot küld, de kártya már nincs mellette – mondta Carolyn. – És utcai fülkéből hív. Micsoda egy faszkalap.

– Lehet, hogy a virágos felejtette el mellé tenni a kártyát.

– Ó, Matt. Ne keress neki kifogásokat.

– Egy hotelban lakik, nyilván utcai fülkéből telefonál.

– A szobájából is hívhatna. Azt mondta, azért nem onnét hívott, mert a hotel telefonközpontosa lehallgathatja a hívást. A virág mellett meg azért nem volt kártya, mert nem akar nyomot hagyni. Egyik éjjel eljött a lakásomra, de

sehova nem hajlandó velem elmenni. Nem akarja, hogy együtt lássanak. Hipokrita. Whiskyvedelő hipokrita.

Billie odahajolt hozzám. – Nem akarom kirakni – súgta. – Kedves nő, még ha be is seggelt rendesen. Hazakíséred?

– Persze.

Először hagynom kellett, hogy rendeljen még egy kört. Aztán szépen hazakísértem. Ereztem a közeledő eső szagát a levegőben, és amikor kiléptünk a légkondicionált Armstrongból, a nyári vihart jelző fullasztóan párás levegőtől egy kicsit kijózanodott. Belém karolt, így sétáltunk. Már-már a kétség- beesés határán fogta a karomat. A liftben nekidőlt a korlátnak, térde majdnem kicsuklott alóla.

– Istenem – sóhajtotta.

Elvettem tőle a lakáskulcsot, kinyitottam az ajtót. Bevezettem a lakásba. Félig ülve, félig fekve elterült az ágyon. A szeme nyitva volt, de nem tudom, mennyit látott. Ki kellett mennem a vécére, és amikor visszajöttem, a szeme csukva volt, és halkan horkolt.

Levettem róla a cipőjét, nagy nehezen áttettem egy székbe, amíg sikerült kinyitnom a kanapét ággyá. Aztán odafektettem Carolynt. Meg akartam lazítani a ruháját, de jobbnak láttam teljesen levetkőztetni. Végigaludta az egészet, és ekkor eszembe jutott, mit mondott egyszer egy temetkezési vállalkozó asszisztense: a halottakat szokatlanul nehéz levetkőztetni és felöltöztetni. A gyomrom felfordult a gondolatra, és majdnem elhánytam magam, de végül leültem, és vártam, amíg a gyomrom megnyugszik.

Carolynt betakartam, és visszaültem. Volt még valami, amit meg akartam tenni, de nem emlékeztem, hogy mit. Próbáltam gondolkodni, és közben talán el is aludhattam. Talán csak pár percre, ám az éppen elég volt ahhoz, hogy elvesszek egy álomban, ami abban a pillanatban nyomtalanul szertefoszlott, amikor kinyitottam a szemem.

A lakás ajtaján biztonsági zár volt, így nem kellett mást tennem, mint behúznom magam után, és megvárni, hogy a zár nyelve a helyére kattanjon. Amikor az ajtó bezáródott, lifttel lementem a földszintre.

Az eső még mindig nem kezdett el esni. A Kilencedik sugárút sarkán egy férfi kocogott el mellettem. Céltudatosan futott észak felé a gyér forgalomban. Pólója lucskos volt az izzadságtól, és úgy nézett ki, mint aki bármelyik pillanatban összeesik. Eszembe jutott O'Bannon, Jack Diebold egykori partnere, aki fizikailag összeszedte magát, és csak utána loccsantotta szét az agyát.

Ekkor végre beugrott, mit is akartam csinálni Carolyn lakásában. El akartam venni tőle a fegyvert, amit Tommy adott neki. Ha így folytatja a piálást, és ennyire depressziós, akkor jobb, ha a fegyver nincs ott a fiókban.

Ám az ajtó zárva volt. Carolyn kiütött magát, nem sok esélyét láttam annak, hogy felébred, és végez magával.

Átmentem az utcán. Az Armstrongra majdnem teljesen leengedték az acélrácsot, a bejárat fölött már nem égett a villany, de bentről fény szűrődött ki. Odamentem az ajtóhoz, láttam, hogy a székeket már felrakták az asztalokra, hogy a dominikai srácnak reggel már csak felsöpörnie kelljen. Elsőre nem láttam Billie-t, aztán megpillantottam a pult végében az egyik széken. Az ajtó zárva volt, de odajött, és kinyitotta nekem.

Aztán bezárta utánam, majd beállt a pult mögé. Egy szót sem kellett szólnom, már töltötte is a bourbont. Kezembe fogtam, de nem emeltem fel a pultról.

– A kávé elfogyott – mondta.

– Semmi gond. Nem is akartam inni.

– A nő jól van? Carolyn.

– Holnap pokolian másnapos lesz.

– Ahogy nagyjából mindenki, akit ismerek – felelte. – Lehet, hogy még én is másnapos leszek holnap. Szakadni fog az eső, otthon ülök egész nap, és aszpirint zabálok.

Valaki dörömbölt az ajtón. Billie megrázta a fejét, és intett, hogy menjen el. A férfi megint dörömbölt. Billie nem vett róla tudomást.

– Nem látja, hogy zárva vagyunk? – rázta a fejét. – Tedd el a pénzed, Matt. Zárva vagyunk, a kasszát is megcsináltam, most csak ketten piálunk. – Poharát a fény felé emelte. – Gyönyörű szín – mondta. – Ez a Carolyn. Ez nagyon beseggelt. Azt mondta, hogy a bourbonivó úriember, a whiskyivó meg…?

– Azt hiszem, hipokrita.

– Én meg adtam alá a lovat, mi? Az miféle ember, aki ír whiskyt iszik? Ír.

– Az.

– Az írek meg részegesek, de nem erőszakosak. Én a lehető legudvariasabban rúgok be. Matt, ez a nap legkedvesebb időszaka nekem. Tudod, menjen az a Morrissey-ba, aki akar. Ilyenkor, záróra után csak az enyém a kocsma. Sötét és üres, nem szól a zene, a székek fenn vannak az asztalokon, beugrik egy barát, a világ meg odakint marad, túl az acélrácson. Jó, nem?

– Nem rossz.

– De nem ám.

Töltött bourbont. Nem emlékeztem, hogy megittam volna. – Tudod – mondtam –, nekem az a bajom, hogy nem tudok hazamenni.

– Thomas Wolfe is ezt mondta. „Még egyszer nem lehet hazamenni.” Mindenkinek ez a baja.

– Komolyan mondom. A lábam mindig egy kocsmába visz. Brooklynban voltam, későn értem vissza, már rég aludnom kellett volna, a hotelom felé indultam, de a sarkon a másik irányba fordultam, és idejöttem. Most meg ágyba raktam Carolynt, majdnem elaludtam nála, de ahelyett, hogy hazamentem volna, ahogy azt minden épeszű ember teszi, megint itt kötöttem ki.

– Olyan vagy, mint egy postagalamb, ami mindig visszarepül az állomáshelyére.

– Az lennék? Én már nem tudom, mi a fene vagyok.

– Ugyan már, Matt. Egy ember vagy. Csak egy nyomorult barom, aki nem akar egyedül lenni, amikor a szent kocsma is bezár.

– A micsoda? – nevettem fel. – Mit mondtál? Ez egy szent kocsma lenne?

– Nem ismered a dalt?

– Miféle dalt?

– Van Ronk dalát. „A versek és a pózok után…” – Abbahagyta az éneklést. – Nem tudok én énekelni. Még a dallamot sem tudom. „Az utolsó pia.” Dave Van Ronk. Nem ismered?

– Nem tudom, miről beszélsz.

– Jesszusom – sóhajtott. – Meg kell hallgatnod. Nagyon meg kell hallgatnod. Ugyanis erről beszélünk, ráadásul ez a nemzeti himnuszunk. Gyere.

– Hova?

– Gyere csak – felelte. Felrakott egy kézitáskát a pultra, aztán bement a raktárba, majd visszajött két üveggel. Az egyik a kedvence, egy tizenkét éves Jameson Irish volt, a másik meg egy Jack Daniel’s. – Ez jó lesz? – kérdezte.

– Jó mire?

– Arra, hogy a fejedre locsoljam. Azt kérdezem, hogy ezt szereted-e. Inni. Forestert ittál, de nem találtam a raktárban. Megbontott üveget meg nem viszek magammal, mert azt tiltja a törvény.

– Tiltja?

– Tiltani kellene. Soha nem lopok megkezdett üveget. Válaszolnál egy egyszerű kérdésre? Jó lesz neked a Jack Black?

– Hogyne lenne jó. De hova megyünk?

– Hozzám – válaszolta. – Ezt a dalt hallanod kell.

– A pultosok ingyen isznak – magyarázta. – Még otthon is. Ez a melóval jár együtt. Mások egészségbiztosítást kapnak, prémiumot meg ilyeneket. Mi meg annyi piát lophatunk el, amennyit csak akarunk. Imádni fogod ezt a dalt, Matt.

A lakásában voltunk, egy L alakú garzonban. A sarokban kandalló állt. A huszonkettedik emeleten lakott, ablaka délre nézett. Jól láttam az Empire State Buildinget, lejjebb meg a World Trade Centert.

A lakását visszafogottan bútorozta be. Egy fehér ágy és öltözőszekrény a sarokban, középen meg egy kanapé és egy nyugszék. A könyvespolcok tömve könyvekkel és lemezekkel, plusz halmokban a parkettán. Meg egy hifitorony: a lemezjátszó egy műanyag dobozon, a hangfalak a padlón.

– Hova a fenébe tettem? – nézett körbe Billie.

Odamentem az ablakhoz, és kinéztem a városra. Ugyan volt rajtam karóra, de direkt nem néztem rá, mert nem akartam tudni, mennyi az idő. Olyan hajnali négy felé járhatott. És még mindig nem esett.

– Megvan – emelt fel Billie egy lemezt. – Dave Van Ronk. Ismered?

– Soha nem hallottam róla.

– A neve holland, de közben ír, és esküszöm neked, amikor bluest énekel, olyan a hangja, mint egy feketének. És még kurva jól is gitározik, de ebben a nótában pont nem. „Az utolsó pia.” Al fresco énekli.

– Oké.

– Nem, nem al fresco. Hogy hívod, amikor valaki csak magában énekel?

– Mit számít, hogy hívjuk?

– Hogy a fenébe felejthettem el? Olyan az agyam, mint egy kibaszott szita. Imádni fogod ezt a dalt.

– Már ha egyszer meghallom.

– A appella. Ez az, a appella. Amikor nem akartam, hogy eszembe jusson, rögtön beugrott. Az emlékezés zenéje. Hova tettem a piát?

– Mögötted van.

– Kösz. Szóval akkor okés neked a Daniel’s? Ja, előtted az üveg. Na, ezt hallgasd meg. Ez az utolsó szám a lemezen. Mert ez után már nem lehet mit mondani.

A versek és a pózok után
Az éj már a végére jár,

És mindenki magára marad,
Ha a szent kocsma is bezár.

A zene olyan volt, mint valami ír népdal. A férfi valóban hangszeres kíséret nélkül énekelt, hangja durva, de különös módon gyengéd.

– Na, ezt hallgasd meg – mondta Billie.

Ledöntjük hát az utolsó italt,
Ki búra, ki örömre iszik,
Reméljük, hogy eltompít a pia
Egészen másnap reggelig.

– Jézusom – mondta Billie.

Aztán megint betántorgunk,
Béna táncosok hada,
Mindenki tudja a kérdést,
S a választ is mindenki tudja.

Egyik kezemben az üveget tartottam, a másikban a poharat. Töltöttem. – Ezt hallgasd meg – mondta Billie.

Szóval ledöntjük az utolsó piát,
Ami jól szétmarja az agyat,
Ahol már nem érdekes a kérdés
És egy válasz se marad.

Billie mondott valamit, de nem hallottam, hogy mit. Csak a dalt hallottam.

Pár napja széttört a szívem,
De rendben lesz holnapra.
Most nem erezném a fájdalmat,
Ha részegen születtem volna.

– Ezt még egyszer játszd el – kértem.
– Várj. Van még.

Szóval koccintunk egy utolsót,
Köszöntő nincs, csak pohár,
Igyunk a szívre, amely elég bölcs,
Hogy tudja: meghasadva jobban jár.[1]

Billie megszólalt: – Nos?
– Ezt szívesen meghallgatnám még egyszer.
– „Játszd újra, Sam. Ha eljátszottad neki, akkor nekem is eljátszhatod. Ha ő el bírta viselni, akkor én is el fogom.” Óriási, nem?
– Légy szíves, játszd le még egyszer.
Meghallgattuk párszor. Billie aztán levette a lemezt a lemezjátszóról, visszatette a helyére, és megkérdezte, most már értem-e, miért vonszolt haza magával, hogy lejátssza nekem a dalt. Bólintottam.
– Figyelj – mondta. – Ha akarod, nyugodtan itt alhatsz. A kanapé sokkal kényelmesebb, mint amilyennek látszik.
– Hazamegyek.
– Esik már? – nézett ki az ablakon. – Nem, de bármelyik pillanatban rákezdhet.
– Megkockáztatom.
– Tisztelem azokat, aki ennyire előre mernek tervezni. Nem lesz semmi bajod? Persze hogy nem lesz. Tessék, itt egy papírzacskó, ebben hazaviheted magaddal a Jack Daniel’st. Vagy ha akarod, vidd el nyugodtan a kézitáskát. Azt hiszik majd, pilóta vagy.
– Kösz, Billie, de nem.
– Mihez kezdjek vele? Én nem iszom bourbont.
– Én eleget ittam.
– Lefekvés előtt csak megiszol egy pohárral, nem? Meg reggel is kell indításnak. Ugyan már, Matt, olyan, mint amikor az étteremben becsomagolják neked a maradékot. Vagy annyira felvitte az isten a dolgodat, hogy nem viszed magaddal?
– Valaki azt mondta nekem, a törvény tiltja, hogy megkezdett üveggel menjek ki az utcára.
– Ne aggódj, ez lesz az első kihágásod. Megúszod próbára bocsátással.

Matt? Kösz, hogy feljöttél.

Hazafelé menet a dal visszhangzott a fejemben. Hol egy sor ugrott be, hol egy versszak. „Most nem érezném a fájdalmat, Ha részegen születtem volna.” Jézusom.

Visszaértem a hotelomba, meg se álltam a recepciónál az üzeneteimért, hanem egyenesen mentem fel a szobámba. Levetkőztem, a ruháimat odadobtam a székre, egy kicsit meghúztam az üveget, és lefeküdtem.

Már félálomban voltam, amikor esni kezdett.

---

[1] Pék Zoltán fordítása

13

Egész hétvégén zuhogott. Már akkor is verte az ablakomat, amikor pénteken dél körül kinyitottam a szememet, de inkább a telefon volt az, ami felébresztett. Az ágy szélén ültem, és úgy döntöttem, hogy nem veszem fel. Pár csengés után elhallgatott.

A fejem bitangul fájt, a gyomrom meg olyan volt, mintha ólmot nyeltem volna. Visszafeküdtem, aztán amikor a szoba pörögni kezdett, gyorsan felkeltem. Fél pohár vízzel bevettem két aszpirint, de a gyógyszer nem maradt meg bennem.

Eszembe jutott az üveg, amit Billie rám tukmált. Elkezdtem keresni, és végül a kézitáskában találtam meg. Nem emlékeztem, hogy az éjjel visszatettem volna oda, de másra sem emlékeztem, példának okáért a sétára sem Billie-től a hotelomig. Ez a kis emlékezetvesztés nem nagyon zavart. Az ember nem emlékszik minden kereszteződésre és közlekedési táblára, amikor keresztülvezet az országon. Miért is kellene életem minden egyes percére emlékeznem?

Az üveg kétharmadig volt, és ez meglepett. Arra emlékeztem, hogy miközben hallgattuk a dalt Billie-vel, ittam egyet, aztán akkor is egy rövidet, amikor lefeküdtem. Most nem akartam inni, de vannak italok, amiket az ember nem akar, csak szüksége van rájuk, és pontosan ez volt a helyzet akkor is. Töltöttem egy keveset a vizespohárba, lehajtottam, és végigfutott a hátamon a hideg. Ez sem maradt lenn, de rendet rakott, így a következő már nem jött vissza. Ekkor bevettem két aszpirint, és ezek sem kívánkoztak vissza.

Ha részegen születtem volna…

A szobámban maradtam. Az időnél jobb mentséget nem is találhattam volna, már ha szükségem lett volna mentségre. Olyan másnaposság uralkodott el rajtam, amit már régen megtanultam tisztelni. Ha anélkül éreztem volna magam ilyen szarul, hogy nem iszom előző éjjel, akkor egyenesen kórházba megyek. Így viszont maradtam otthon, és úgy kúráltam magam, mint aki beteg – ami így visszatekintve több mint egy egyszerű hasonlat.

Délután megint csöngött a telefon. Szólhattam volna a recepción, hogy ne kapcsoljanak egyetlen hívást sem, de nem éreztem magam késznek a feladatra. Egyszerűbb volt nem felvenni.

Este megint csöngött, ekkor már felvettem. Skip Devoe volt az.

– Már kerestelek – mondta. – Beugrasz ma este?

– Ilyen időben nincs kedvem kimozdulni.

– Megint rákezdett. Egy ideig abbahagyta, de most ismét zuhog. Az időjós azt mondja, hogy egy ideig még erre kell számítanunk. Tegnap találkoztam velük.

– Ilyen hamar?

– Az öltönyös, kalapos emberekkel, nem a rosszfiúkkal. Az ügyvédekkel meg a könyvelőkkel. A könyvelőnk azt mondta, zsidó revolverrel van felfegyverkezve. Tudod, hogy mi az?

– Töltőtoll.

– Hallottad te is, mi? Nem mondtak semmi újat, ami azért kurva jó, mert ezért még pénzt is kértek. Fizetnünk kell.

– Nos, ezt mondtad te is.

– Igen, de ez nem jelenti azt, hogy szívesen teszem. Megint beszéltem a fickóval. Tudod, a Férfival A Vonal Túlsó Végén. Mondtam Telefonos Tommynak, hogy szükségünk lesz a hétvégére összeszedni a pénzt.

– Mit mondtál Tillarynek?

– Tillarynek? Miről beszélsz?

– Azt mondtad, hogy…

– Ja, csak nem esett le. Nem, nem Tillary az. Telefonos Tommyt mondtam, mert az ugrott be. Lehet tőlem Teddy vagy Todd vagy akármi, csak T-vel kezdődjön. Mondj még nekem pár T-betűs nevet.

– Mindenképpen kell?

Skip hallgatott. – Nem vagy valami remek formában – mondta végül.

– Keegan hajnalig zenét hallgattatott velem – feleltem. – Még nem vagyok százszázalékos.

– Az a kurva Keegan – mondta Skip. – Mi is iszunk rendesen, de ő meg fogja ölni magát a piával.

– Dolgozik rajta.

– Aha. Figyelj, nem tartalak fel. Azt akartam kérdezni, hogy hétfőn ráérsz?

Éjjel és nappal, mert szerintem inkább éjjel kell találkozni a fickóval, és ha rajtam múlik, én minél hamarabb túl akarok esni a dolgon.

– Mi lenne a dolgom?

– Ezt majd személyesen megbeszéljük, oké?

Mi dolgom volt hétfőn? Még mindig Tommy Tillarynek dolgoztam, de nem állt szándékomban megszakadni. A beszélgetésem Jack Diebolddal csak megerősített a véleményemben, miszerint csak az időmet pocsékolom, meg

Tillary pénzét, mert nincs ellene semmi bizonyítékuk. Carolyn Cheetham előző esti magánszáma meg nem buzdított arra, hogy kitegyem a lelkem Tommyért, vagy hogy lelkifurdalásom legyen amiatt, hogy nem sokat nyújtok neki a pénzéért cserébe.

Pár dolgot azért tudok majd mondani Drew Kaplannek, amikor legközelebb találkozom vele. Ezt-azt majd kiderítek még. Nem úgy nézett ki, hogy túl sok időt kellene eltöltenem a Sunset Park környékén.

A hétfő tökéletesen megfelel, válaszoltam Skipnek.

Aznap este felhívtam az utca túloldalán lévő italboltot, és rendeltem tőlük két üveg Early Timest, majd megkértem őket, hogy a kifutófiú a sarki vegyesboltban vegyen még egy hatos csomagolású sört és két szendvicset. Ismertek jól, tudták, hogy meg fogom hálálni a kifutófiúnak az extra munkát. Meg is háláltam. És nekem még így is megérte.

A bourbonnel óvatosan bántam, inkább sört ittam, és megettem egy szendvics felét. Beálltam a forró zuhany alá, ez segített, aztán megettem a szendvics maradékát, és megittam még egy sört.

Lefeküdtem, és amikor felébredtem, bekapcsoltam a tévét, és Bogartot néztem Ida Lupinóval. Azt hiszem, a *Magas Sierra* volt az. Nem nagyon figyeltem rá, de legalább nem voltam egyedül. Néha odamentem az ablakhoz, és figyeltem az esőt. Megettem a másik szendvicset is, ittam sört, és megmeghúztam a bourbonös üveget. Amikor a film véget ért, kikapcsoltam a tévét, bevettem két aszpirint és visszafeküdtem.

Szombaton már többet mozogtam. Miután felébredtem, innom kellett egyet, le is döntöttem úgy két centet, ami most lenn is maradt. Lezuhanyoztam, megittam az utolsó sört, és lementem reggelizni a Red Flame-be.

A tojás felét a tányéron hagytam, de a krumplit és a rozsos pirítóst megettem, mellé rengeteg kávét ittam. Elolvastam az újságokat, vagy legalábbis megpróbáltam. De nem tudtam figyelni rá.

Reggeli után megálltam a McGovernnél egy gyors italra. Aztán a sarkon besétáltam a St. Paulba, és egy félórát csak ültem puha mozdulatlanságban.

Aztán vissza a hotelba.

Baseballmeccset néztem a tévében, majd bokszmeccset, utána a szkander-világbajnokságot meg vízisíző nőket. A jelek szerint roppant nehéz volt, amit csináltak, de nem találtam különösebben érdekesnek. Kikapcsoltam a tévét, és átmentem az Armstrongba, ahol beszéltem pár emberrel, aztán beugrottam a

Farrellbe egy hármas erősségű csilire, amit két Carta Blancával öblítettem le.

Mielőtt hazamentem volna lefeküdni, ittam egy brandyt kávéval. A szobámban volt annyi bourbon, amivel bőven át tudtam vészelni a vasárnapot, ennek ellenére vettem még sört, mivel vasárnap déli tizenkettő előtt tilos a sör árusítása az üzletekben. Senki sem tudja, miért. Talán az egyházak vannak mögötte, talán azt akarják, hogy a másnapos hívők ne szedhessék rendbe magukat egy sörrel a mise előtt, talán a bűnösök a bűnbocsánat ígéretét így jobban meghallják.

Iszogattam, és filmeket néztem a tévében. El is aludtam, és egy háborús film közepén ébredtem fel. Lezuhanyoztam, megborotválkoztam, aztán alsónadrágban ültem a fotelban, és végignéztem a filmet, meg a következő elejét, bourbont kortyoltam, sört ittam, amíg megint el nem álmosodtam.

Amikor felébredtem, már vasárnap délután volt, és még mindig esett.

Fél négy körül csöngött a telefon. A harmadik csengésre felvettem.

– Matthew? – szólt bele egy nő, és egy pillanatra azt hittem, Anita az. – Tegnapelőtt is kerestelek, de nem vetted fel. – Ekkor már hallottam a déli akcentusát.

– Csak meg akartam köszönni – folytatta.

– Nincs mit megköszönnöd, Carolyn.

– Meg akartam köszönni, hogy úriember voltál – felelte, és gyengéden felnevetett. – Egy bourbonivó úriember. Valami rémlik, hogy sokat lovagoltam ezen a témán.

– Emlékeim szerint nagyon választékosan tetted.

– Billie-t is felhívtam, és tőle is elnézést kértem, amiért nem viselkedtem úrihölgyhöz méltón, mire megnyugtatott, hogy semmi gond. De a pultosok mindig ezt mondják, nem? Szóval meg akartam köszönni neked, hogy hazavittél. – Elhallgatott. – És mi…

– Nem.

Sóhaj. – Nos, ennek örülök, mert utáltam volna, ha nem emlékszem rá. Remélem, nem voltam borzalmas látvány és társaság, Matthew.

– Szó sincs róla.

– Arra emlékszem, hogy nem éreztem magam valami fényesen, Matthew. És Tommyról sem beszéltem valami szépen. Mindenfélét összehordtam róla, de remélem, tudod, hogy csak az ital beszélt belőlem.

– Tudom.

– Jól bánik velem. Tommy jó ember. Vannak hibái. Erős, de közben vannak

gyenge pontjai.

Egy rendőr temetésén egy ír nő így beszélt az italról: „A pia az erős emberek gyenge pontja.”

– Törődik velem – folytatta Carolyn. – Felejtsd is el, amit mondtam róla.

Soha nem kételkedtem abban, hogy Tommy törődik vele, feleltem, és különben is, én magam sem emlékeztem arra, mit mondott akkor éjjel, mert én is ittam rendesen.

Vasárnap este átballagtam a Miss Kittybe. Az eső már csak szemerkélt.

Előtte beugrottam az Armstrongba, és a Miss Kittyben is ugyanolyan szombat este érzésem volt. Néhány törzsvendég és környékbeli ült az asztaloknál, a péntek esti eufória már csak nyomokban volt meg bennük. A zenegépben egy lány énekelt az új görkorijáról. A hangja el-elcsúszott, és az volt az érzésem, hogy nem nagyon követi a kottát.

A pultost nem ismertem. Amikor megkérdeztem, Skip hol van, a hátsó iroda felé mutatott.

Skip ott ült a partnerével. John Kasabian arca kerek volt, drótkeretes szemüveget viselt, a lencséje felnagyította mélyen ülő szemét. Skippel nagyjából egykorú lehetett, de fiatalabbnak látszott, akár egy bagolyszerű iskolás fiú. Mindkét alkarján tetoválást láttam, pedig nem olyannak néztem, aki tetováltatja magát.

Az egyik hagyományos és elég feltűnő módon egy tőr köré tekeredett kígyót ábrázolt. A kígyó éppen lecsapni készült, a tőr végén vércsepp. A másik tetoválás egyszerűbb volt, még talán ízléses is: egy karkötő a csuklója körül. – Ha legalább a másik csuklómon lenne – mondta John egyszer –, akkor az órámmal el tudnám takarni.

Nem tudom, mit gondolt a tetoválásairól. Néha kifejezetten lenézően és elítélően beszélt róluk, megvetve azt a fiatalembert, aki egykor így csúfította el a testét, és most roppantul szégyelli. Máskor meg azt éreztem, hogy kifejezetten büszke rájuk.

Alig ismertem Johnt. Annyira nem volt színes egyéniség, mint Skip. Nem szeretett kocsmákba járni, mindig az első műszakban dolgozott, előtte meg a könyvelést intézte. És nem is ivott annyit, mint a társa. Szerette a sört, de annyit soha nem ivott, mint Skip.

– Matt – mutatott egy székre. – Örülök, hogy segítesz nekünk.

– Amiben csak tudok.

– Holnap este – kezdte Skip – itt kell lennünk, és pontban nyolckor

csörögni fog a telefon.

– És?

– Akkor megmondják, mit kell tennünk. A kocsi kinn fog várni. Ezt kérték ugyanis.

– Van kocsid?

– Van.

– És neked, John?

– Nekem is. Csak most parkolóházban tartom – felelte. – Szerinted két kocsira lesz szükségünk?

– Nem tudom. A férfi azt mondta, hogy álljon kinn egy kocsi, és a pénzt is készítsétek elő, igaz?

– Igen, meglepő módon a pénzt is szóba hozta.

– De arra még csak nem is utalt, hogy hova kell mennetek.

– Nem.

Ezen elgondolkodtam. – Ami engem aggaszt…

– Hogy csapdába csalnak?

– Pontosan.

– Ez nekem is eszembe jutott. Ha az utcán sétálsz a táskával a kezedben, bárki kitépheti a kezedből. Éppen elég baj, hogy fizetnünk kell, de mi van, ha semmit sem kapunk érte cserébe? És ha nem vigyázunk, akkor nemcsak a pénzünk úszik el, hanem még minket is elintéznek.

– Miért nyírnának ki titeket?

– Nem tudom. „Halott ember nem pofázik.” Nem ezt szokták mondani?

– Talán igen, de egy gyilkosságra a rendőrök odafigyelnek – feleltem, és közben próbáltam koncentrálni, de nem tudtam olyan tisztán gondolkodni, ahogy szerettem volna. Megkérdeztem, hoznának-e nekem egy sört.

– Nézz már oda. Milyen vendéglátó vagyok?! Mit kérsz? Bourbont? Kávét?

– Csak egy sört.

Amikor Skip kiment a pulthoz, John megszólalt: – Ez őrület. Ez olyan, mint valami rossz álom. Tudod, hogy miről beszélek, igaz? Ellopott főkönyv, zsarolás, eltorzított hangok a telefonban. Olyan, mint valami filmen.

– Gondolom.

– A pénznek sincs realitása. Az összeg…

Skip hozott egy üveg Carlsberget meg egy harang alakú poharat. Ittam a sört, és gondolkodást tettetve ráncoltam a homlokomat. Skip rágyújtott, és megkérdezte, kérek-e egy szállal, aztán hozzátette: – Tudom, nem dohányzol.

– Azzal eltette a dobozt.

– Egy lehetőség még van – szólaltam meg. – Mégpedig az, hogy rablásra készülnek. Szimpla rablásra.

– Hogyan?

– Úgy, hogy nincs náluk a főkönyv.

– Már hogyne lenne náluk a főkönyv? Először is eltűnt, másodszor meg ott van a férfi, aki telefonon hívott minket.

– Tegyük fel, hogy valaki csak azt tudja, a főkönyv eltűnt, de nincs nála. Ha nem kell bizonyítania, hogy nála van a főkönyv, akkor szép pénzre le tud venni titeket.

– Szép pénzre – ismételte John Kasabian.

– Akkor kinél van a főkönyv? – kérdezte Skip. – A szövetségieknél? Az alapján, amit mondasz, könnyen előfordulhat, hogy a szövetségieknél van a főkönyv, nyomoznak utánunk, le fognak tartóztatni, közben mi meg annak fizetünk érte, akinek csak a pofája jár. – Felállt, megkerülte az íróasztalt. – Ez kurva jó – jelentette ki. – Kibaszottul kurva jó.

– Ez csak egy lehetőség, amire azért nem árt felkészülnünk.

– Hogyan? Már minden le van beszélve holnap estére.

– Ha legközelebb hív, mondd meg neki, hogy olvasson fel egy oldalt a főkönyvből.

Skip csak szótlanul bámult rám. – Ez most jutott eszedbe? Ebben a pillanatban? Senki se mozduljon. – Kasabian megkérdezte, hova megy. – Hozok még két Carlsberget – felelte Skip. – Az a kurva sör serkenti az agyműködést. Ezt kellene reklámozniuk.

Hozott két üveg sört, aztán leült az asztal szélére, és lóbálta a lábát, itta a sörét. Kasabian maradt a székében, és a címkét hámozta le az üvegről. Nem kapkodta el az ivást. Folytattuk a megbeszélést, és mindenre kidolgoztunk egy tervet, amire csak tudtunk. John és Skip mindenben benne voltak, és persze én is.

– Arra gondoltam, hogy szólok Bobbynak – mondta Skip.

– Ruslandernek?

– Ő a legjobb barátom, tudja, hogy mi ez az egész. Nem tudom, mit tehetne, ha elbaszódik a dolog. Lesz nálam fegyver, de ha csapdába csalnak minket, akkor ők lőnek először, szóval marhára beljebb leszek a pisztolyommal. Van valaki, akinek akarsz szólni?

Kasabian megrázta a fejét. – A bátyámra gondoltam – felelte –, de minek

rángassam bele ebbe a szarba Zeke-et?

– Mi már bele vagyunk rángatva, John. Matt, te akarsz hozni valakit magaddal?

– Nem.

– Nekem eszembe jutott Billie Keegan – javasolta Skip. – Mit szóltok hozzá?

– Billie jó társaság.

– Az. De miért van neked szükséged holnap este jó társaságra? Nekünk fegyverek kellenek, nehéztüzérség és bombázók. Megbeszéljük a találkozót, és odavisszük az aknavetőt. John, meséld csak el Mattnek a fekákat az aknavetővel.

– Ó – mondta Kasabian.

– Gyerünk, meséld csak el.

– Szóval láttam valamit.

– Látott valamit. Ezt hallgasd meg.

– Úgy egy hónapja történhetett. A barátnőm házánál voltam, a West Enden lakik a Nyolcvanadik utca környékén, megkért, hogy sétáltassam meg a kutyáját, szóval kijövök az épületből, az utca túloldalán meg ott áll ez a három fekete srác.

– Mire John megfordult, és azonnal visszahúzott a házba – szúrta közbe Skip.

– Nem, még csak nem is néztek felém – felelte Kasabian. – Terepruhát viseltek, a fejükön meg gyakorlósapkát. Olyanok voltak, mint a katonák.

– Mondd csak el, mit csináltak.

– Nem is nagyon hittem, amit láttam – mondta Kasabian, aztán levette a szemüvegét, és megmasszírozta az orrnyergét. – Körbenéztek, és ha láttak is engem, úgy döntöttek, miattam nem kell aggódniuk, és…

– Kiváló emberismerők – jegyezte meg Skip.

–…fogták ezt az aknavetőt, mintha már ezerszer csinálták volna, szépen felállították, aztán belelőttek a Hudsonba. Ott álltak a sarkon, tisztán látták a folyót, hát belelőttek egy aknát. Rám se néztek, csak bólintottak egymásnak, fogták az aknavetőt, szétszedték, elcsomagolták, és elsétáltak.

– Jézusom – szólaltam meg.

– Olyan gyorsan történt – folytatta John –, és olyan hihetetlen volt az egész, hogy azt hittem, csak képzelődtem. De megtörtént.

– És a lövedék nagy zajt csapott?

– Nem, alig valamit. Volt egy tompa durranás, és kész. Aztán amikor

becsapódott a folyóba, semmit sem hallottam. Lehet, hogy felrobbant, de én nem hallottam.

– Szerintem csak gyakorlólövedék volt benne – mondta Skip. – Mit tudom én, lehet, hogy csak kipróbálták, működik-e. Mennyire pontos, milyen a röppályája, ilyenek.

– Azt értem, de miért?

– Tudod – nézett rám Skip –, soha nem tudhatod, mikor lesz szükséged egy aknavetőre ebben a kurva városban. – Szájához emelte a sörösüveget, alaposan meghúzta, majd a sarkával dobolni kezdett az íróasztal oldalán. – Nem is tudom – nézte az üveget. – Iszom ezt a szart, de nem érzem úgy, hogy jobban forogna tőle az agyam. Mindegy, Matt, beszéljünk a pénzről.

Azt hittem, arról a pénzről beszél, amit a főkönyvért követelnek. De ő az én pénzemről beszélt, én meg nem tudtam, mit mondjak neki. Nem tudtam, mennyit kérjek, így aztán motyogtam valamit arról, hogy barátok vagyunk.

– És? – kérdezte. – Te ebből élsz, nem? Hogy szívességeket teszel a barátaidnak, nem?

– Persze, de…

– Szívességet teszel nekünk. Kasabian meg én, mi kurvára nem tudjuk, mit csinálunk. Igaz, John?

– Abszolúte.

– Bobbynak semmit sem fizetek azért, mert eljön, és el se fogadná, és ha Keegan eljön, ő se a pénzért. De te profi vagy, a profiknak meg pénz jár. Tillary fizet neked, igaz?

– Azért az más.

– Miért más?

– Mert te a barátom vagy.

– Tommy meg nem?

– Nem úgy, mint te. Ami azt illeti, egyre kevésbé kedvelem őt. Tommy egy…

– Seggfej – fejezte be Skip. – Nem kérdés. – Kihúzott egy fiókot, pénzt vett elő, megszámolta, összehajtotta a bankjegyeket, és odanyújtotta nekem. – Tessék – mondta. – Huszonöt. Szólj, ha nem elég.

– Nem is tudom – feleltem lassan. – Huszonöt dollár nem túl sok, de…

– Huszonöt darab százas, te marha. – Mindannyian nevetni kezdtünk. – „Huszonöt dollár nem túl sok…” John, nem is tudtam, hogy Matt komikusi babérokra pályázik. Na de most komolyan, Matt, rendben vagyunk?

– Őszinte leszek, ez meg egy kicsit sok.

– Tudod, hogy mennyit kémek a főkönyvért?

Megráztam a fejem. – Eddig még nem mondtátok.

– Nos, nem véletlenül. Azok a rohadékok ötven lepedőt kémek, annyit kell kifizetnünk.

– Jézusom – mondtam.

– Róla már beszéltünk – jegyezte meg Kasabian. – Ő nem a haverod? Mert ha nincs más dolga, magaddal hozhatnád holnap este.

14

Aznap este próbáltam korán ágyba kerülni. Hazamentem, lefeküdtem, és valamikor hajnali négy körül beláttam, hogy nem fog menni. Volt annyi bourbon, hogy kiüssem magam, de ezt nem akartam. Nem akartam másnapos lenni, amikor a zsarolókkal találkozunk.

Felkeltem, leültem az ágy szélére, de nem bírtam ülve maradni, a tévében meg semmi érdekes nem ment, amit nézni akartam volna. Felöltöztem, és elmentem sétálni, és már félúton voltam, amikor rájöttem, hogy a lábam a Morrissey-hez visz.

Az egyik testvér lenn állt a bejárati ajtónál. Szélesen rám mosolygott, és beengedett. Az emeleti bejárati ajtónál egy másik testvér ült. Jobb kezét a henteskötény alá dugta, nem kellett sok ész hozzá, hogy tudjam, fegyvert fogott benne. Azóta nem jártam a Morrissey-nél, hogy Tim Pat nekem is felajánlotta a jutalmat, de azt hallottam, hogy felváltva őrzik a bejáratot, és az ajtónál minden vendéget egy csőre töltött henteskötény fogad. Arról már megoszlottak a vélemények, hogy miféle fegyvert rejt a kötény. Hallottam revolvert, automata pisztolyt és lefűrészelt csövű vadászpuskát is. Úgy gondoltam, hogy csak egy őrült lenne képes a saját a kocsmájában egy vadászpuskával – akár le van fűrészelve a csöve, akár nincs – lövöldözni, ám azt sem állította soha senki, hogy a Morrissey-k teljesen komplettek voltak.

Besétáltam a helyiségbe, és körbenéztem. Tim Pat meglátott, és intett, elindultam felé, de közben Skip Devoe szólt oda hozzám a sarokból, az egyik elsötétített ablaküveg mellől. Bobby Ruslander mellett ült. Felemeltem a kezem, így jeleztem, hogy mindjárt megyek, mire Bobby a szájához emelte a kezét, majd egy rendőrségi síp idegtépő hangja töltötte be a kocsmát. Mindenki elhallgatott. Skip és Bobby nevettek, a többiek is rájöttek, hogy ez csak vicc volt, nem pedig tényleges rajtaütés, és közölték Bobbyval, hogy egy seggfej, majd ismét megindult a beszélgetés. Követtem Tim Patet a helyiség hátsó részébe, és megálltunk egy üres asztal két oldalán.

– Azóta nem jártál itt, hogy beszéltünk – kezdte. – Remélem, jó híreket hoztál.

Semmiféle hírt nem hoztam, feleltem. – Csak egy italra ugrottam be – mondtam neki.

– És semmit sem hallottál?

– Semmit. Körbekérdeztem többeket, beszéltem emberekkel. Ha valaki megtudott volna valamit, akkor már régen szólt volna nekem. Szerintem ez valami ír dolog, Tim Pat.

– Ír dolog.

– Politikai – feleltem.

– Akkor meg nekünk kellett volna hallani valamit. Mert valaki csak elszólta volna magát. – Beletúrt a szakállába. – Pontosan tudták, hogy hol van a pénz – mondta. – És még az adománygyűjtő üvegből is kivettek pár dollárt.

– Én is pontosan ezért gondoltam…

– Ha ezek írek lettek volna, akkor már hallottunk volna róluk valami. De lehet, hogy a saját frakciónk volt. – Ajka száraz mosolyra húzódott. – Mert a mi frakcióink sem értenek mindenben egyet. Az Ügynek nem csak egy hangja van.

– Ezt hallottam én is.

– Ha ez egy „ír dolog” lett volna – folytatta –, akkor más, hasonló esetek is történtek volna. De csak ez az egy történt, nálunk.

– Amiről te tudsz – jegyeztem meg.

– Amiről én tudok – bólintott.

Odamentem Skiphez és Bobbyhoz. Bobby levágott ujjú szürke melegítőfelsőt viselt. A nyakában lógott a kék műanyag pániksíp.

– A színész elkezdi magára ölteni a szerepet – közölte Skip, és hüvelykujjával Bobby felé bökött.

– Ó.

– Meghallgatásom lesz egy reklámszerepre – mondta Bobby. – Kosárlabdabíró leszek. Egy rakás gyerek játszik, és mindegyik jóval magasabb nálam.

– Mindenki magasabb nálad – szúrta közbe Skip. – És minek a reklámja ez? Mert ha dezodoré, akkor szerintem nem ártana egy tiszta melegítőfelsőt felvenned.

– A testvériséget reklámozza – felelte Bobby.

– A testvériséget?

– Fekete srácok, fehér srácok, latinok, mindannyian testvérek a kosárpályán. Valami társadalmi célú hirdetés, a Joe Franklin Show alatt sugározzák majd.

– És ezért pénzt is kapsz? – kérdezte Skip.

– Hogy a fenébe ne. Ha jól tudom, az ügynökségek ingyen dolgoznak, a tévék sem kémek pénzt a sugárzásért, de a színészeket megfizetik.

– A színészeket.

– Azokat. Mert én is az vagyok.

Rendeltem egy italt. Skip és Bobby elvoltak az italukkal. Skip rágyújtott, a füst ott állt az asztal fölött. Megjött az italom, belekortyoltam.

– Azt hittem, ma este korán lefeküdtél – nézett rám Skip. Nem tudtam elaludni, feleltem. – A holnap miatt?

Megráztam a fejem. – Nyugtalan vagyok.

– Én is – bólintott Skip. – Hé, színészként, mikor lesz a meghallgatásod?

– Elvileg kettőkor.

– Elvileg?

– Sokat kell várni. Kettőre kell mennem, de hogy mikor kerülök sorra…

– Azért nyolcra végezni fogsz, hogy segíts nekünk?

– Hogyne – felelte. – Az ügynökségtől a csajoknak el kell érniük az ötnegyvennyolcas scarsdale-i vonatot. Isznak még pár pohárral a büfékocsiban, aztán hazamennek, hogy megtudják, aznap mit művelt Jason és Stacy az iskolában.

– Jason és Stacy nyári táborban vannak, te seggfej.

– Akkor meg el kell olvasni a levelezőlapot, amit a táborból küldtek. A gyerekek ebben a puccos táborban vannak Maine-ben, a személyzet már előre megírta a levlapokat, a kölyköknek csak alá kell írniuk.

Az én fiaim is táborba készültek. Az egyik font nekem is egy síptartót még régen, hasonlót, mint amin Bobby sípja lógott a nyakában. Megvolt valahol, talán egy fiók mélyén. Vagy Syossetben hagytam? Ha rendes apa lennék, gondoltam, akkor sípostul viselném.

Skip éppen azt mondta Bobbynak, hogy a szépségéhez szüksége van az alvásra.

– Úgy kell kinéznem, mint egy goromba bíró – felelte Bobby.

– Ha nem mész gyorsan haza, úgy nézel ki, mint a mosott szar – közölte vele Skip. Ránézett a cigarettájára, majd a csikket beledobta az itala maradékába. – Ezt soha ne csináljátok az én kocsmámban – jelentette ki. – Egyikőtök sem. Ocsmány egy szokás.

***

Kinn már hajnalodott. Lassan sétáltunk, alig beszéltünk. Bobby előttünk haladt, úgy tett, mintha egy képzeletbeli kosárlabdát pattogtatna, kicselezte láthatatlan ellenfelét, majd a kosár felé ugrott. Skip rám nézett, és vállat vont.

– Most mit mondjak? – kérdezte. – Ez az ember a barátom. Mi mást mondhatnék?

– Csak féltékeny vagy – fordult meg Bobby. – A magasságod megvan a játékhoz, de lomha vagy. Egy alacsony, fürge ember ügyesen ki tud cselezni.

– Meg a nagyobbak is – mondta Skip komoran. – Ez meg mi a fene volt?

Robbanás zaját hallottuk tőlünk északra fél mérföldre.

– Kasabian aknavetője – felelte Bobby.

– Mondja, aki nem volt katona, mert azt is elbliccelte – csóválta a fejét Skip. – Azt se tudod, mi a különbség egy aknavető meg egy esővető között.

– Mi van?

– Azt sem tudod, mi a különbség az aknavető meg az esővető között – ismételte meg Skip.

– Már hogyne tudnám. Az esővető az olyan izé, olyan valami, ami veti az esőt.

– Jézusom. Maradjunk annyiban, hogy egy aknavetőnek nem ilyen a hangja – mondta Skip. – Inkább egy épület alapjához robbantottak. Ahhoz viszont még túl korán van, mert a szomszédok megölnék a melósokat az építkezésen. Mondom nektek, én örülök, hogy nem esik az eső.

– Sok is volt belőle.

– Szerintem meg kellett – felelte Skip. – Mindig ezt mondják, nem? Valahányszor esik az eső, valaki kijelenti, hogy mennyire kellett már. Mert a fák kiszáradnak, a farmerek nem tudnak öntözni, vagy mi az isten.

– Ez egy gyönyörű beszélgetés – mondta Bobby. – Egy kevésbé kifinomult városban nem lehet ilyen beszélgetést hallani.

– Baszd meg – nézett rá Skip. Rágyújtott, köhögni kezdett, leküzdötte, szívott egy újabb slukkot, most már köhögés nélkül. Olyan volt, mint az első pia reggel, gondoltam. Ha sikerül lenn tartani, akkor nincs semmi gond.

– Olyan jó a levegő vihar után – fújta ki a füstöt Skip. – Azt hiszem, megtisztítja.

– Kimossa – jegyezte meg Bobby.

– Talán. – Skip körbenézett. – Nem is hiszem el, hogy én mondom, de ma szép napunk lesz.

15

Nyolc után hat perccel a telefon Skip asztalán csörögni kezdett. Billie Keegan éppen egy csajról mesélt, akivel az előző évben találkozott egy háromhetes nyaraláson Írország nyugati részén. Mondat közben hagyta abba a mesélést. Skip a kagylóra tette a kezét, rám nézett, odamentem az iratszekrényen álló készülékhez. Bólintott, csak egy kicsit, mire a két kagylót teljesen egyszerre vettük fel.

– Halló – szólt bele Skip.

– Devoe? – kérdezte egy férfihang.

– Igen.

– Megvan a pénz?

– Meg.

– Akkor fogj egy papírt meg egy tollat, aztán írjad. Beülsz a kocsidba, és elindulsz a…

– Álljunk meg egy pillanatra – mondta Skip. – Először bizonyítsd, hogy nálad van, amiről beszélsz.

– Mi van?

– Olvasd fel június első hetének bejegyzéseit. 1975 júniusának első hete.

Szünet. A férfi végül karcosan válaszolt. – Te nem parancsolgatsz nekünk.

Ha azt mondjuk, ugorj, akkor ugrol. – Skip kiegyenesedett a székben, és előredőlt. Felemeltem a kezem, hogy ne válaszoljon, pedig nagyon akart…

– Biztosan tudni akarjuk – kezdtem hogy maguknál van, amiről beszélünk. Mindenképpen meg akarjuk venni, de tudnunk kell, maguknál van-e. Bizonyítsa be, és fizetünk.

– Te nem Devoe vagy. Ki a fene vagy?

– Mr. Devoe egy barátja.

– És van neved is, Mr. Devoe barátja?

– Scudder.

– Scudder. És azt akarod, hogy olvassunk fel valamit?

Skip megismételte, hogy mit olvasson fel.

– Visszahívlak – mondta a férfi, és letette a kagylót.

Skip rám nézett, a kagyló még mindig a kezében. Úgy dobálta jobb kezéből a balba, majd vissza, mintha forró krumpli lett volna. Rászóltam, hogy tegye már le.

– Ezt meg miért csinálták? – kérdezte.

– Talán meg kellett beszélniük – feleltem. – Vagy éppen nem volt ott nála a főkönyv.

– Vagy soha nem is volt náluk.

– Azt nem hiszem. Akkor nem ez lett volna a válasza.

– Szerintem elég egyértelmű válasz, hogy letette a kagylót. – Rágyújtott, a cigarettásdobozt visszatette ingzsebébe. Rövid ujjú erdőzöld inget viselt, zsebén a következő sárga hímzéssel: *Alvin's Texaco Service*. – De miért tette le? – erősködött.

– Mert azt hitte, talán ki tudjuk deríteni, honnét hívott.

– Ki tudnánk deríteni?

– Még akkor is nehéz, ha a telefontársaság hajlandó együttműködni a rendőrséggel – feleltem. – Nekünk semmi esélyünk rá. De ezt ők talán nem tudják.

– Lenyomozni, hogy honnét hívnak – jegyezte meg Kasabian. – Éppen elég, hogy ma délután felszerelték a második telefonunkat.

Pár órával korábban végeztek vele. Egy kábelt kötöttek rá a már meglévő készülékre, arra meg csatlakoztatták a telefont, amit Kasabian hozott el a barátnője lakásából, így tudtam én is bekapcsolódni a beszélgetésbe. Miközben Skip és John ezzel volt elfoglalva, Bobby a meghallgatásra ment a kosárlabdabíró szerepéért, Billie Keegan meg keresett valakit, aki be tud ugrani helyette este az Armstrongba. Én pedig találtam egy templomot, ahol a perselybe beletömtem kétszázötven dollárt, meggyújtottam két gyertyát, majd felhívtam Drew Kaplant Brooklynban, és tájékoztattam nagyjából a semmiről. Most pedig mind az öten itt ültünk a Miss Kitty irodájában, és vártuk, hogy megint csörögjön a telefon.

– Délies akcentusa volt – mondta Skip. – Észrevetted?

– Erőltetettnek hangzott.

– Tényleg?

– Különösen akkor, amikor mérges volt – feleltem. – Vagy úgy tett, mint aki mérges. Amikor például arról beszélt, ha ő mondja, akkor te ugrasz.

– Akkor nem csak ő lett mérges.

– Észrevettem. De amikor először elöntötte a méreg, akkor nem volt akcentusa, de amikor az ugrálást hozta szóba, akkor kifejezetten hallani lehetett az erőszakolt déli akcentusát.

Skip megrázta a fejét, ahogy felidézte magában az ominózus részt. – Igazad van – jelentette ki.

– Ugyanezzel az alakkal beszéltél korábban is?

– Nem tudom. Akkor is mintha valahogy eltorzította volna a hangját. De ma este nem vele beszéltünk. De az is lehet, hogy többféle hangon tud beszélni, és egyik sem igazán meggyőző.

– A fickó akár hangalámondó is lehetne – jegyezte meg Bobby – abban a kurva kosarasreklámban.

A telefon megszólalt.

Most már nem kínlódtunk azzal, hogy egyszerre vegyük fel, mivel már tudta a férfi, hogy én is hallom a beszélgetést. Amikor felvettem én is a kagylót, Skip beleszólt: – Igen? – A férfi megkérdezte, mit is kellene felolvasnia. Skip megmondta neki, a férfi pedig elkezdett olvasni. Skip az asztalon fekvő másik főkönyvben ellenőrizte.

Fél perc múlva a férfi megkérdezte, elégedettek vagyunk-e. Láttam Skipen, hogy majdnem felrobban, de végül vállat vont, és bólintott. Közöltem a férfival, hogy most már tudjuk, náluk van, ami kell nekünk.

– Akkor ezt fogjátok csinálni – felelte a férfi, mi meg fogtuk a tollainkat, és leírtuk.

– Két kocsi – mondta Skip. – Csak annyit tudnak, hogy Matt és én megyünk. Mi az én kocsimmal indulunk, Bobby, John és Billie, ti a másikkal. Szerinted követni fognak minket, Matt?

Megráztam a fejem. – Sanszos, hogy valaki kinn figyeli a bejáratot – feleltem. – De követni nem fognak. John, ti hárman akár el is indulhattok. Messze parkolsz?

– Két sarokra.

– Ti hárman induljatok. Bobby, ti Billie-vel sétáljatok el a kocsihoz, és várjatok ott. Ne egyszerre menjetek, hátha valaki tényleg figyeli a bejáratot. Szóval ti ketten a kocsinál vártok, John, te pedig két-három perc múlva követed őket.

– Hova is megyünk? Emmons sugárút?

– Sheepshead Bayben. Tudod, hogy hol van?

– Nagyjából. Az Brooklyn szarabbik része. Egyszer elmentem valakivel pecázni a környékre, de nem én vezettem, így nem is nagyon figyeltem, hogyan kell odamenni.

– Először a Belten mentek, aztán a Shore autópályán.

– Oké.

– Az Ocean sugárútnál kell lekanyarodnotok. Szerintem ki is van táblázva.

– Várjatok – szólalt meg Skip. – Azt hiszem, van valahol egy térképem. Pár napja láttam is.

Hamar előkerítette a Hagstrom-féle térképet, mindannyian fölé hajoltunk. Bobby Ruslander John Kasabian válla fölött hajolt oda. Billie Keegan fogott egy sört, amit valaki otthagyott az asztalon, belekortyolt, majd elfintorodott. Kitaláltuk, hogy merre menjünk, aztán Skip mondta Johnnak, hogy vigye magával a térképet.

– Soha nem tudom összehajtani rendesen ezeket a térképeket – közölte Kasabian.

– Kit érdekel, hogy össze tudod-e hajtani? – nézett rá Skip.

Elvette a térképet a társától, és nekiállt a hajtogatás mentén széttépni, az érintett részt odaadta Johnnak, a többit meg ledobta a földre. – Ez itt Sheepshead Bay – közölte. – Azt akarod tudni, hogy hol kell lekanyarodni az autópályáról? Akkor a többire nincs szükséged.

– Jézusom – nyögte Kasabian.

– Sajnálom, Johnny. Kicsit ideges vagyok. Van fegyvered?

– Nem kell nekem semmiféle fegyver.

Skip kihúzta az íróasztal fiókját, és egy acélkék automata pisztolyt vett ki belőle. – Ezt a bárpult mögött tartjuk – mondta nekem. – Arra az esetre, ha valaki szét akarja loccsantani az agyunkat, amikor a napi bevételt számoljuk. Nem kell, John? – Kasabian a fejét rázta. – Matt?

– Nekem sincs rá szükségem.

– Nem akarsz fegyvert?

– Lehetőség szerint nem.

Kezébe fogta a pisztolyt, és azt nézte, hova tegye. Egy.45-ös volt, ránézésre olyan, amilyet a hadsereg tisztjei használnak. Nagy, nehéz fegyver, és eléggé elnéző a viselőjével szemben: akkora ereje van, hogy még pontatlan célzás esetén is súlyos sérülést képes okozni.

– Egy tonnát nyom – mondta Skip. Végül bedugta az övébe, de nem tetszett neki. Ekkor kihúzta az ingét a nadrágjából, így eltakarta a pisztolyt. Az ing azonban nem az a fajta volt, amit az ember kitűrve hord, és elég furcsán nézett ki. – Jesszusom – panaszkodott. – Hova a szarba rakjam?

– Majd megoldod – felelte Kasabian. – Nekünk indulnunk kell, ugye, Matt? Bólintottam. Még egyszer átvettünk mindent Keegannel és Ruslanderrel, akik azonnal el is siettek. Elvezetnek Sheepshead Baybe, és az étterem túloldalán leparkolnak, egy kicsit lejjebb. Ott fognak várni, szépen, csendben, és figyelik a bejáratot.

– Semmit se csináljatok – figyelmeztettem Johnt. – Ha valami gyanús, csak figyeljetek. írjátok le a kocsi rendszámát, a márkáját, meg ilyenek.

– Kövessem őket?

– Honnét tudnád, hogy kit kell követned? – kérdeztem. – Improvizáljatok

– folytattam. – De leginkább csak üljetek és figyeljetek.

– Oké.

Miután John is elment, Skip egy aktatáskát tett az asztalra, és kinyitotta. Tele volt használt bankjegykötegekkel. – Így néz ki ötven lepedő – mondta.

– Nem sok, mi?

– Csak papír.

– Semmit sem érzel, ahogy ránézel?

– Semmit.

– Én sem. – A.45-öst a pénzre tett, és becsukta a táskát, de nagyon kidudorodott. Kinyitotta, pár köteget félretolt, aztán becsukta megint.

– Csak amíg a kocsihoz érünk – magyarázta. – Nem akarok úgy járni, mint Gary Cooper a *Délidő*ben. – Az ingét visszatűrte a nadrágjába. A kocsi felé megszólalt: – Figyeld csak meg. Senki sem néz rám. Úgy nézek ki, mint egy vásári majom, a kezemben meg egy bankár aktatáskája. Kibaszott New York-iak. Akár gorillajelmezt is viselhetnék, akkor sem nézne rám senki. Ha beülünk a kocsiba, szólj, hogy vegyem ki a táskából a pisztolyt.

– Rendben.

– Elég szar lenne, ha lövöldözni kezdenének ránk. De az még rosszabb, ha a saját fegyveremmel.

A kocsija az Ötvenötödik utcában egy parkolóházban állt. Adott egy dollár borravalót a parkolóőrnek, aztán kikanyarodott az úttestre, és megállt egy tűzcsap előtt. Kinyitotta az aktatáskát, kivette belőle a pisztolyt, megnézte, töltve van-e, aztán kettőnk közé tette az ülésre, aztán meggondolta magát, és bedugta az üléstámla és az ülés közé.

A kocsi egy Chevy Impala volt, kétéves lehetett, hosszú és alacsony autó, roppant kényelmes rugózású. Fehér volt, belseje fehér és bézs, és úgy láttam, azóta nem takarították ki és nem mosták le, hogy legördült a futószalagról Detroitban. A hamutartóból kicsordultak a csikkek, a padlót szemét borította.

– A kocsim olyan, mint az életem – mondta, amikor megálltunk egy piros lámpánál a Tizedik sugárúton.

– Kényelmes kupleráj. Most mi legyen? Ugyanarra megyünk, mint Kasabian?

– Nem.

– Ismersz egy jobb utat?

– Nem jobbat, csak mást. Most kanyarodj rá a West Side Drive-ra, de a Belt helyett a kis utcákon menjünk Brooklynba.

– De az lassabb, nem?

– Lehet. Hadd érjenek oda Johnék előttünk.

– Ahogy akarod. Van valami külön okod rá?

– Így könnyebben meglátjuk, hogy követnek-e.

– Szerinted követnek?

– Nem lenne értelme, hiszen tudják, hogy hova megyünk. Viszont azt sem tudjuk, egyetlen emberrel kell-e szembenéznünk, vagy egy egész hadsereggel.

– Ez is igaz.

– A következő sarkon fordulj jobbra.

– Oké. Matt? Nincs szükséged valamire?

– Mire gondolsz?

– Nézz bele a kesztyűtartóba, találsz ott valamit.

Kinyitottam. Egy üveg Black & White-ot találtam benne. Kétdecis volt, emlékszem az üvegre, zöldes színű, lapos és enyhén hajlított, hogy flaskaként elférjen az ember zsebében.

– Nem tudom, te hogy vagy vele – mondta –, de én egy kissé ideges vagyok. Nem hiszem, hogy nagy baj lenne abból, ha tompítom a feszültséget.

– Nem lenne nagy baj – helyeseltem, majd kinyitottam az üveget.

West Side Drive-ról rákanyarodtunk a Canal utcára, majd a Manhattan hídon keresztül átgurultunk Brooklynba, ott meg végigmentünk a Flatbush sugárúton az Ocean sugárútig. Folyamatosan piros lámpát kaptunk, és többször észrevettem, amint Skip a kesztyűtartó felé pillant. De nem mondott semmit, így a Black & White maradt a helyén, mindössze két nagyobb korttyal volt kevesebb benne.

Skip leengedett ablakkal vezetett, kikönyökölve, kezével a tetőt fogta, ujjaival a fémen dobolt. Néha beszélgettünk, néha csendben voltunk.

Skip egyszer így szólt: – Matt, tudni akarom, hogy ki áll emögött. Csak belső ember lehet, nem? Valaki meglátta a lehetőséget, és élt vele. Valaki véletlenül belenézett a főkönyvbe, és azonnal tudta, mi az. Valaki, aki egyszer nekem dolgozott. Csak az a kérdés, hogy hogyan jutott be a kocsmába. Ha kirúgtam egy seggfejet, egy részeges csapost vagy egy lusta pincérnőt, akkor az hogy a fenébe tudott besasszézni az irodámba, és elvinni a könyvet? Hogyan?

– Skip, az irodád azért nem a Fort Knox. Bárki, aki csak egy kicsit ismeri a

helyet, elindulhat a vécé felé, és közben könnyedén bemehet az irodádba.

– Gondolom. Még szerencse, hogy nem pisáit bele az íróasztal fiókjába, miután kivette a főkönyvet. – Elővett egy cigarettát az ingzsebéből, és hozzáütögette a kormányhoz. – Tartozom Johnnak öt lepedővel.

– Miért?

– Amit ki kell fizetnünk, azért. Ő beleszállt harmincezerrel, én hússzal. Ő jobban bánik a pénzzel. Az is lehet, hogy van még neki eldugva ötvenezre, de persze az is, hogy összesen ez a harminc volt neki. – Rálépett a fékre, és beengedett maga elé egy taxit. – Nézd meg ezt a seggfejet – mondta minden rosszindulattól mentesen. – Mindenhol így vezetnek az emberek, vagy csak Brooklynban? Esküszöm neked, mindenkinek elmegy az esze, úgy vezet, amikor átjön a hídon. Miről is beszéltünk?

– Kasabian pénzéről.

– Ja. Szóval hetente majd levonja a nekem járó pénzből azt az ötezret. Matt, volt húszezer dollárom a bank széfjében, most meg itt a táska, benne a pénz, pár perc múlva már nem lesz az enyém, de az egésznek nincs realitása. Tudod, hogy miről beszélek?

– Azt hiszem.

– Nem azt mondom, hogy ez csak papír. Mert annál több, hiszen ha csak papír lenne, nem őrülnénk meg érte. De a pénz akkor sem volt valóságos, amikor beraktam a széfbe, és akkor sem lesz az, amikor odaadom nekik. Tudnom kell, ki teszi ezt velem, Matt.

– Talán megtudjuk.

– Nekem tudnom kell, a kurva életbe. Bízom Kasabianben, tudod? Abban az üzletben, amiben mi utazunk, bizalom nélkül az ember halott. Ha egy kocsma két tulajdonosa állandóan egymást figyeli, akkor fél éven belül begolyóznak. Olyan hangulata lenne a helynek, hogy a legutolsó alkoholista sem jönne be hozzánk. És figyelheted a társadat napi huszonhárom órában. Ha meg akar lopni, akkor elég egy órát tölteni a kocsmában. Kasabian intézi a beszerzést. Tudod, hogy mekkora pénzekről van szó, Matt?

– Mire akarsz kilyukadni, Skip?

– Arra, hogy egy hang állandóan itt pampog a fejemben. Arról, hogy John ezzel a bulival szépen és ügyesen kiszed belőlem húsz lepedőt. Csakhogy ennek semmi értelme. Az ötvenezer dollárt kettőnknek kell kifizetni, ő belerakott harmincat. Miért így akarna meglopni? Minden okom megvan arra, hogy bízzak benne, és semmi okom sincs arra, hogy ne bízzak benne. Mindig egyenes és tisztességes volt velem, és ha lopni akart volna tőlem, akkor

ezerféleképpen megtehette volna, ráadásul sokkal könnyebben. És még csak észre sem vettem volna. De az a kurva hang itt motyog a fejemben, és szerintem John is érzi vagy hallja vagy mifene, mert másképpen néz rám, mint eddig, és talán én is másképpen nézek őrá. Ki a francnak van szüksége erre? Azt akarom mondani, hogy itt nem csak a pénzt veszítjük el. Az ilyenek miatt szoktak emberek az egyik pillanatról a másikra szétválni.

– Azt hiszem, az ott az Ocean sugárút.

– Igen? Mintha hat napja egyfolytában vezetnék. Az Oceanon balra forduljak?

– Jobbra.

– Biztos?

– Teljesen.

– Én mindig eltévedek Brooklynban – morogta. – Esküszöm neked, ezt a helyet a Tíz Elveszett Törzs alapította. Kurvára nem találtak haza, erre úgy döntöttek, hogy akkor itt fognak letelepedni. Csatornáztak, bevezették az áramot, és kész.

Az éttermek az Emmons sugárúton halételekre specializálódtak. Az egyikben, a Lundyban nagyon komolyan vették a tisztességes adag fogalmát, és ott az ember mindig annyit kapott, hogy alig győzte megenni. Az étterem, ahova mennünk kellett, két sarokra volt tőle. Carlo's Clam House-nak hívták, a bejárata fölött egy neonreklám villogott, ahogy a kagyló kinyílt, majd becsukódott.

Kasabian az utca túloldalán, egy kicsit lejjebb parkolt. Odagurultunk mellé. Bobby az anyósülésen ült, Billie Keegan a hátsó ülésen. Kasabian meg persze a volán mögött. – Nem kapkodtátok el – mondta Bobby. – Ha történik is valami, mi nem láttunk semmit.

Skip bólintott. Kicsit lejjebb leparkolt egy tűzcsap mellett. – Itt nem vontatják el a kocsikat, igaz? – kérdezte.

– Nem hiszem.

– Remek. – A motort leállította, egymásra néztünk, tekintete a kesztyűtartóra vándorolt.

– Láttad Keegant? – kérdezte. – Egyedül a hátsó ülésen?

– Igen.

– Fogadok, hogy ivott pár pohárral, amióta eljöttek.

– Sanszos.

– Mi várunk, igaz? Majd utána ünnepiünk.

– Hogyne.

A fegyvert bedugta a nadrágjába, majd ráhúzta az ingét. – Lehet, hogy itt pont ez a divat – mondta, majd kinyitotta az ajtót, és megfogta az aktatáskát. – Sheepshead Bay, a kitűrt ingek otthona. Ideges vagy, Matt?

– Egy kicsit.

– Ennek örülök. Jó tudni, hogy nem csak én vagyok az.

***

Átmentünk a széles sugárúton az étteremhez. Az éjszaka balzsamos volt, éreztem a víz szagát. Egy pillanatra eszembe jutott, vajon nekem kellett volna-e magamhoz venni a fegyvert. Aztán azon gondolkodtam, hogy Skip tényleg meghúzná-e a ravaszt, ha kell, vagy csak a tudatra volt szüksége, hogy nála van. Azt sem tudtam, mennyire jó lövő. Persze, szolgált a seregben, de ez nem jelentette azt, hogy értett is a kézifegyverekhez.

Én viszont igen. Legalábbis ahhoz, hogy hogyan kell gellert adni egy golyónak.

– Nézd csak meg – mutatott Skip a neonfényre. – Nyílik a kagyló, csukódik a kagyló. Obszcén. „Gyere ide, babám, kinyitom neked a kagylómat.” Itt alig vannak, Matt.

– Hétfő éjjel van, késő́re jár.

– Itt már délelőtt késő́re jár. Észrevetted már, milyen kurva nehezek ezek a pisztolyok? Mindjárt lehúzza a nadrágomat.

– Nem akarod a kocsiban hagyni?

– Viccelsz? „Ez a te fegyvered, katona. Megmentheti az életedet.” Semmi baj, Matt. Csak ideges vagyok, ennyi.

– Értem.

Kinyitotta az ajtót, és előreengedett. Az étterem nem volt nagy durranás, mindenütt acél és fa. A bal oldalunkon egy hosszú pult nyúlt el, a jobbon meg bokszok, hátrébb asztalok. A bejárathoz közeli bokszban tizenéves srácok ültek, sült krumplit ettek egy hatalmas tányérból az asztal közepén. Lejjebb egy őszülő nő, az ujján rengeteg gyűrűvel, egy könyvtári könyvet olvasott.

A pult mögött álló férfi magas volt, kövér, és teljesen kopasz. Gondolom, borotválta a koponyáját. Homlokán izzadság gyöngyözött, inge is lucskos volt tőle. A légkondi kellemes hőmérsékletet tartott. A pultnál ketten ültek. Az egyik egy széles vállú férfi volt, rövid ujjú fehér inget viselt, és úgy nézett ki, mint egy lecsúszott könyvelő. Mellette meg egy közönyös lány, vastag lábakkal és ronda bőrrel. A pult végében pincérnő dohányzott.

Leültünk a pulthoz, és kávét rendeltünk. Valaki otthagyta a délutáni Postot. Skip felvette, belelapozott.

Rágyújtott, leszívta a füstöt, állandóan a bejárati ajtó felé fordította a fejét. Megittuk a kávénkat. Skip fogta az étlapot, és megnézte. – Milliónyi kajájuk van – mondta. – Mondj valamit, itt biztosan kapható. Miért is nézem az étlapot? Egy falatot sem bírnék enni.

Rágyújtott egy újabb cigarettára, a dobozt lerakta a pultra. Kivettem egyet belőle, és a számba tettem. Skip felhúzta a szemöldökét, de nem mondott semmit, csak tüzet adott. Szívtam két vagy három slukkot, aztán elnyomtam.

Biztosan hallottam csörögni a telefont, de már csak arra lettem figyelmes, hogy a pincérnő visszafelé sétál, odamegy a bukott könyvelőhöz, és megkérdezi tőle, Arthur Devoe-nak hívják-e. A férfi döbbenten nézett a nőre. Skip odament a telefonhoz, én meg követtem őt.

Felvette a kagylót, hallgatott, aztán intett, vegyek elő papírt meg ceruzát. Fogtam a noteszomat, és leírtam, amit mondott.

A bejárat felől nevetést hallottunk. A srácok sült krumplival dobálták egymást. A csapos a pultra könyökölve mondott nekik valamit. Visszafordultam Skiphez, és folytattam a jegyzetelést.

16

– A Tizennyolcadik meg az Ovington sarka – mondta Skip. – Tudod, hogy hol van?

– Azt hiszem. Az Ovington keresztülmegy Bay Ridge-en, de a Tizennyolcadik sugárút attól nyugatra van. Szerintem Bensonhurstben lehet, egy kicsit délre a Washington temetőtől.

– Honnét tudod te ezt? Azt mondtad, Tizennyolcadik sugárút? Tizennyolc sugárútjuk van?

– Ha jól tudom, huszonnyolc, de a Huszonnyolcadik csak két tömb hosszú. A Cropsey-tól a Stillwellig tart.

– Az meg hol van?

– Coney Islanden.

Egyetlen legyintéssel elintézte Brooklynt és az összevissza utcáit. – Te tudod, hogy hova megyünk – közölte. – Majd elkérjük Kasabiantől a térképet. Ó, bassza meg. Ez nem lesz rajta, mert széttéptem a térképet.

– Hát nem.

– Bassza meg. Mi a francért kellett széttépnem a térképet?

Ekkor már az étterem előtt álltunk, mögöttünk villogott a neonfény. – Matt – mondta Skip –, én el vagyok veszve. Miért kellett eljönnünk ide, hogy aztán végül egy templomban kelljen kikötnünk?

– Hogy meg tudjanak nézni minket maguknak.

– Szerinted most is figyel minket valaki? Hogyan fogom megmondani Johnnak, hogy kövessenek minket? Mert ezt kellene tenniük, nem?

– Inkább haza kellene menniük.

– Miért?

– Mert látni fogják, hogy követnek minket, de még előtte látni fogják, hogy beszélünk velük.

– Szerinted figyelnek minket?

– Könnyen lehet. Ez lehetett az egyik oka annak, hogy iderendeltek minket.

– Bassza meg – mormolta. – Nem küldhetem haza Johnnyt. Ha én gyanakszom rá, akkor ő is gyanakszik rám, szóval… És akkor mi lenne, ha egy kocsival mennénk?

– Kettő jobb lenne.

– Éppen azt mondtad, hogy menjenek haza, és ne kövessenek minket.

– Próbáljuk meg azért – feleltem, majd fogtam a karját, és elindultunk. De nem Kasabian kocsija, hanem Skip Impalája felé. Megmondtam Skipnek, hogy mit tegyen. Elindította a kocsit, kétszer felvillantotta a fényszórót, majd elgurultunk a sarokig, befordultunk, és a következő sarkon megálltunk.

Egy perc sem telt bele, Kasabian állt be mögénk.

– Igazad volt – mondta nekem Skip. A többiek felé így folytatta: – Ti meg okosabbak vagytok, mint gondoltam. Szóval felhívtak és elküldtek minket egy kis kincsvadászatra, csak éppen a kincs nálunk van. Egy templomba kell mennünk a Tizennyolcadik sugárúton.

– Ovington – magyaráztam.

Senki sem tudta, hol van. – Kövessetek – szólt Skip. – Maradjatok mögöttünk, ne gyertek túl közel, aztán amikor leparkolunk a templom előtt, kerüljétek meg a tömböt, és mögöttünk álljatok meg.

– És ha eltévedünk? – akarta tudni Bobby.

– Menjetek haza.

– Hogyan?

– Akkor csak kövessetek – felelte Skip. – Mert így nem fogtok eltévedni.

A Coney Island sugárúton és a Kings autópályán keresztül mentünk el a Bay autópályára, ahol egy pillanatra elvesztettem a fonalat, de pár sarok után már tudtam, hogy hol járunk. Kereszteztük az egyik számozott utcát, aztán belefutottunk a Tizennyolcadik sugárútba, és megtaláltuk a templomot az Ovington sarkán. Bay Ridge-ben az Ovington sugárút párhuzamos a Bay Ridge sugárúttal. Aztán valahol a Hort Hamilton autópálya környékén megint párhuzamos a Bay Ridge sugárúttal, de most már északról, míg előzőleg délről. Az ember még akkor is könnyen megőrül és eltéved, ha ismeri a környéket, ráadásul Brooklyn tele van ilyen utcákkal.

A templom előtt nem tiltotta tábla a parkolást, így Skip be is állt a Chevyvel. Lekapcsolta a fényszórót, leállította a motort. Csendben ültünk, amíg Kasabian el nem gurult mellettünk, hogy aztán a sarkon jobbra forduljon.

– Szerinted látott minket? – kérdezte Skip. Igen, feleltem, éppen ezért fordultak be a sarkon. – Jó – bólintott Skip.

Megfordultam, és kinéztem a hátsó ablakon. Pár perc múlva megláttam Kasabian kocsijának fényszóróját, amint a saroktól nem messze megállt.

A környéken főleg háború előtt épült házak álltak, nagyok, a legtöbb nagy gyep közepén, fákkal körbevéve. – Ez nem olyan, mint New York – jegyezte meg Skip. – Érted, hogy mire gondolok, ugye? Olyan itt, mint bárhol máshol

az országban. Egy normális helyen.

– Brooklyn számos része ilyen.

– Meg Queensé is. Nem ott, ahol én nőttem fel, de azért ott is vannak ilyen helyek. Tudod, hogy mire emlékeztet ez engem? Richmond Hillre. Ismered Richmond Hillt?

– Nem igazán.

– Egyszer valami meccset játszottunk ott, és szarrá vertek minket. A házak viszont nagyon úgy néztek ki, mint ezek itt. – Kidobta a csikket az ablakon. – Akkor vágjunk bele – mondta.

– Nem tetszik ez nekem – feleltem.

– Nem tetszik neked? Nekem azóta nem tetszik, hogy ellopták a főkönyvet.

– A másik hely, az étterem, az nyilvános volt – folytattam, majd kinyitottam a noteszomat, és felolvastam, amit leírtam. – A templom bal oldalán lennie kellene egy lépcsőnek, ami a pincébe vezet. Az ajtó elvileg nyitva lesz. Én még egy villanykörtét sem látok a templom mellett.

– Én sem.

– Ha ki akarnak rabolni minket, akkor ez a legjobb hely rá. Szerintem te maradj itt, Skip.

– Azt hiszed, egyedül biztonságosabb?

Megráztam a fejem. – Szerintem mindketten nagyobb biztonságban vagyunk, ha szétválunk. A pénz nálad marad. Én lemegy oda, és megnézem, milyen fogadtatásra számíthatunk. Ha biztonságosnak találom, akkor szólok nekik, hogy kapcsolják le és fel a villanyt háromszor.

– Miféle villanyt?

– Azt ott – hajoltam át az ülésen, megmutatni neki. – A pincében. Az ott a pinceablak. Ha ott várnak minket, villanynak is lennie kell ott.

– Szóval háromszor le- és felkapcsolják a villanyt, én hozom a pénzt. Mi van, ha nem tetszik neked, amit lenn találsz?

– Akkor megmondom nekik, hogy kimegyek érted, aztán gyorsan visszamegyünk Manhattanbe.

– Feltéve, hogy megtaláljuk. – Megrázta a fejét. – És mi van… Nem érdekes.

– Micsoda?

– Azt akartam mondani, mi van, ha nem jössz fel a pincéből.

– Akkor is haza fogsz találni előbb vagy utóbb.

– Milyen vicces vagy ma este, Matt. Minden oké?

Éppen a belső világítást szereltem szét. Leszedtem a lámpa buráját, és

kicsavartam az égőt. – Arra az esetre, ha figyelnek – magyaráztam. – Nem akarom, hogy lássák, mikor szállok ki a kocsiból.

– Az ember, aki mindenre gondol. Még szerencse, hogy nem vagy lengyel. Mert akkor kellene tizenöt másik ember, aki forgatja a kocsit alattad, amíg te fogod az égőt. Kéred a fegyvert, Matt?

– Nem hiszem.

– Puszta kézzel egy hadsereg ellen? Fogd azt a kurva pisztolyt.

– Add ide.

– Előtte egy gyors ital?

A kesztyűtartó felé nyúltam.

Aztán kiszálltam a kocsiból, és kicsit görnyedten odamentem Kasabianékhoz, majd elmondtam nekik, mi fog történni. John a kocsiban marad, és amikor meglátja bemenni Skipet a templomba, azonnal indítja a motort. Bobbynak és Billie-nek mondtam, hogy gyalog szépen kerüljék meg a tömböt. Ha a zsarolók úgy döntenek, hogy a templom hátsó ajtaján, az udvarokon és kerítéseken keresztül akarnak távozni, akkor lehet, hogy Bobbyék megpillantják őket. Tudtam, hogy tenni egyikük sem tud sokat, de abban reménykedtem, talán a kocsijuk rendszámát meg tudják jegyezni.

Visszamentem az Impalához, és elmondtam Skipnek, miben állapodtam meg Johnékkal. Az égőt a helyére csavartam, így amikor kinyitottam az ajtót, a belső világítás fel is gyulladt. Becsaptam az ajtót, és átmentem az utcán.

A fegyvert bedugtam az övembe, pont úgy, hogy ha kell, azonnal elő tudom rántani. Jobb lett volna a tokjában viselni a hónom alatt, de erre nem volt lehetőségem. Járás közben zavart is, így amikor a templom mellé értem, előhúztam, és a kezemben tartottam, de ez se tetszett, ezért visszadugtam a nadrágomba.

A lépcső meredek volt. Beton lépcsőfokok, rozsdásodó korlát a téglafalban. A korlátba inkább nem kapaszkodtam, annyira ingatag volt. Sétáltam le a lépcsőn, és úgy éreztem, elmerülök a sötétségben. Az alján egy ajtó állt. Tapogatóztam, amíg megtaláltam a kilincset, rátettem a kezem, vártam, figyeltem, füleltem, hátha hallok valamit bentről.

Semmit.

Elfordítottam a kilincset, és csak annyira nyitottam ki az ajtót, hogy tudjam, nincs rajta biztonsági lánc. Aztán becsuktam, és kopogtam.

Semmi.

Megint kopogtam. Most már hallottam bentről mozgást, egy hang mondott valamit, de nem értettem. Kinyitottam az ajtót, és beléptem.

A sötét lépcsőn töltött idő az előnyömre szolgált. Az ablakokon keresztül egy kis fény szűrődött be a helyiségbe, a pupillám meg kitágult már annyira, hogy ez a kevés kis fény is elég legyen neki. Egy nagyjából tízszer tizenöt méteres helyiségben álltam. Előttem székek és asztalok. Behúztam magam után az ajtót, és behúzódtam a teljes sötétségbe.

Egy hang szólalt meg: – Devoe?

– Scudder.

– Hol van Devoe?

– A kocsiban.

– Mindegy – mondta egy másik hang. Egyik sem volt ismerős, nem tudtam megmondani, hogy velük beszéltünk-e telefonon. És lehet, hogy ismét eltorzított hangon beszéltek. Nem hangoztak New York-iaknak, ám semmilyen jellegzetes akcentusuk sem volt.

Az első férfi szólalt meg megint: – Pénzt hoztál, Scudder?

– A kocsiban van.

– Devoe-nál.

– Devoe-nál – bólintottam.

Ketten voltak. Az egyik a helyiség túlsó végében, a másik tőle jobbra. A hangjuk alapján tudtam, merre vannak, de a sötétség körbevette őket, és az egyiknek olyan volt a hangja, mintha valami, esetleg egy feldöntött asztal mögül beszélt volna. Ha előjöttek volna, hogy lássam őket, előhúzom a fegyvert, és ha kell, le is lövöm őket. Ugyanakkor az is valószínű volt, hogy ők már fegyverrel a kezükben vártak, és még azelőtt lelőnek, hogy én elő tudom húzni a pisztolyt. És még ha elsőként is tüzelek és mindkettőt eltalálom, akkor sem lehettem benne biztos, hogy nincs mögöttem még pár ember szintén fegyverrel a kezében, akik egyszerűen szitává lőnek.

Istenigazából nem akartam lelőni senkit sem. Csak meg akartam kapni a főkönyvet, odaadni a pénzt, és gyorsan eltűnni.

– Mondd meg a barátodnak, hogy hozza a pénzt – közölte az egyik. Sejtettem, hogy vele beszélhettünk telefonon. Enyhe, nagyon enyhe déli akcentust hallottam a hangjában. – Hacsak nem akarod, hogy az adóhivatalnak küldjük el a főkönyvet.

– Skip ezt nem szeretné – feleltem. – De csak úgy nem fog ide besétálni a pénzzel.

– Folytasd.

– Először is, kapcsoljátok fel a villanyt. Sötétben nem kötök üzletet.

Suttogva megbeszélték, aztán mozgást hallottam. Az egyikük felkapcsolta a

villanyt, a neonlámpa kigyulladt a mennyezeten. A neoncső remegve izzott, aztán egyenletesen sugározta a fényt.

Pislogtam. Egyfelől a remegő fény, másfelől meg amiatt, amit láttam.

Egy pillanatra azt hittem, hippiket látok vagy valamiféle különös hegyi embereket. Aztán rájöttem, hogy jelmezt viselnek.

Mindketten alacsonyabbak voltak nálam, és vékonyabbak. Hosszú álszakállt viseltek, és bozontos parókát, ami nemcsak a hajukat takarta, hanem a fejformájukat is elrejtette. Az arcukra pedig maszkot húztak, ovális maszkot. A magasabbik férfi – az, amelyik felkapcsolta a villanyt – krómsárga parókát viselt, és fekete maszkot. A másik – a székek és a felfordított asztal mögött – barna parókát viselt, és fehér maszkot. Álszakálluk fekete volt, az alacsonyabbik meg fegyvert tartott a kezében.

A villanyfényben mindhárman sebezhetőnek, majdhogynem meztelennek éreztük magunkat. Én biztosan így éreztem magam, és feszült testtartásukon láttam, hogy ők is. Az alacsonyabbik nem igazán rám célzott a fegyverrel, igaz, nem is a föld felé tartotta. A sötétség mindhármunkat megvédett, mi meg félredobtuk.

– Az a baj, hogy félünk egymástól – mondtam. – Ti attól féltek, hogy fizetés nélkül akarom elvinni a főkönyvet. Mi meg attól, hogy semmit sem kapunk cserébe a pénzünkért, aztán fogjátok magatokat, és eladjátok a főkönyvet valaki másnak.

A magasabbik megrázta a fejét. – Ez csak egy egyszeri alkalom.

– Mindannyiunknak. Egyszer fizetünk, és kész. Ha lemásoltátok a könyvet, szabaduljatok meg a másolattól.

– Nem másoltuk le.

– Helyes – feleltem. – Itt van nálatok? – Az alacsonyabbik a sötét parókában a lábával a társa felé rúgott egy szatyrot. Az felemelte, majd visszatette a padlóra. Mondtam, hogy bármi lehet benne. Mutassák meg, mi van a szatyorban.

– Ha látjuk a pénzt – jelentette ki a magasabbik –, akkor majd megnézheted a könyvet.

– Csak látni akarom. Vedd ki a szatyorból, mutasd felém, én meg szólok a barátomnak, hogy hozza a pénzt.

Egymásra néztek. Az alacsonyabbik fegyverrel a kezében vállat vont, aztán rám fogta a fegyvert, miközben a másik lehajolt, kinyitotta a szatyrot, és kiemelt belőle egy nagy, fekete könyvet, pont olyat, amilyet Skip íróasztalán láttam.

– Rendben van – szóltam. – Háromszor kapcsoljátok fel és le a villanyt.

– Kinek jelzel?

– A parti őrségnek.

Egymásra néztek, aztán a magasabbik háromszor fel- és lekapcsolta a villanyt. A neonlámpa fénye egyre csak rángatózott. Ott álltunk, és vártunk. Úgy éreztem, sokáig. Azon tűnődtem, Skip látta-e a fényt, vagy nem bírták az idegei a várakozást a kocsiban.

Aztán meghallottam a lépteit. Kiáltottam, hogy jöjjön be. Az ajtó kinyílt, Skip belépett, az aktatáskát a bal kezében fogta.

Rám nézett, aztán megpillantotta a két férfit parókában, álszakállban, maszkban.

– Jézusom – mondta.

– A következőt csináljuk. Mindegyik oldalon egyvalaki intézi a cserét, a másik pedig fedezi. Így senki sem lesz képes átverni a másikat, ti megkapjátok a pénzt, mi meg a könyvet.

A magasabbik a villanykapcsoló mellett megjegyezte: – Mintha nem először csinálnád.

– Volt időm kitalálni. Skip, én fedezlek. Hozd ide a táskát, és tedd le mellém. Jó. Most te meg az egyik barátunk szépen állítsatok fel egy asztalt a helyiség közepén, és rakjátok el körülötte a székeket.

Azok ketten egymásra néztek, majd a magasabbik – nem meglepő módon – odarúgta a szatyrot a társának, és előrelépett. Megkérdezte, hogy mit csináljon. Elismételtem. Skippel gyorsan átrendezték a bútorokat.

– Nem tudom, mit fog ehhez szólni a szakszervezet – jegyezte meg a férfi. Az álszakáll, a paróka és a maszk ellenére is tudtam, hogy mosolyog.

Megmutattam nekik, hova tegyék az asztalt. Pont a neonlámpa alá. Az asztal két és fél méter hosszú volt, másfél méter széles, és kiválóan választotta szét a helyiséget két részre: az övékre és a miénkre.

Letérdeltem egy kupac szék mögé. A szoba túlsó végében az alacsonyabbik a fegyverrel a kezében ugyanígy tett. Szóltam Skipnek, hogy hozza a táskát, és a sárga hajú férfinak is, hogy hozza a könyvet. Mindegyik darabos mozgással közeledett az asztalhoz. Először Skip tette le az aktatáskát, és kinyitotta. A sárga parókás férfi kihúzta a szatyorból a főkönyvet, és óvatosan letette az asztalra, majd kezét a levegőben tartva hátralépett.

Mondtam mindkettőnek, hogy hátráljanak, és lassan kerüljék meg az asztalt. Skip kinyitotta a vastag könyvet. A férfi vele szemben kivett egy köteg bankjegyet. Átpörgette, visszarakta a táskába, kivett még egyet.

– A főkönyv rendben van – jelentette ki Skip. Becsukta, berakta a szatyorba, és felém indult.

Az alacsonyabbik megemelte a fegyverét: – Állj meg!

– Miért?

– Maradj ott, amíg meg nem számoljuk!

– Itt várjak, amíg megszámoltok ötven lepedőt? Ne viccelődjünk.

– Gyorsan számolj – szólt a fegyveres a társának. – Nézd meg, hogy mind pénz-e. Nem akarok hazavinni egy rakás újságpapírt.

– Milyen jó ötlet – ingatta a fejét Skip. – Pontosan ezt kellett volna tennem. Hozni egy táskányi játékpénzt egy fegyveres zsarolónak. Tartsd már másfelé a fegyveredet, kezd az agyamra menni.

A férfi nem felelt. Skip maradt, ahol volt, a sarkán hintázott. Nekem fájt a hátam és a térdem, különösen az, amelyiken a súlyomat tartottam. Az idő megállt, és csak akkor indult újra, amikor a sárga hajú kijelentette, hogy a táskában valódi pénz van, nem újságpapír vagy játékpénz. Biztosan nagyon igyekezett, de mégis egy örökkévalóságnak éreztem, mire elégedetten becsukta az aktatáskát.

– Rendben – mondtam. – Most ti ketten…

– Várjatok egy percet – szólalt meg Skip. – Mi kaptunk egy szatyrot, de ti egy aktatáskát.

– És?

– Ez nem tisztességes. A táskáért két éve több mint száz dollárt fizettem. Ez a szatyor meg mennyit érhet? Egy dollárt? Kettőt?

– Mire akarsz kilyukadni, Devoe?

– Arra, hogy adhatnátok valamit cserébe – felelte feszült hangon Skip. – Például megmondhatnátok, ki szervezte ezt a bulit nektek.

A két férfi szótlanul bámult rá.

– Nem ismerlek titeket – folytatta Skip. – Egyikőtöket sem. Kiraboltatok, lenyúltátok a pénzt, rendben van, lehet, hogy a húgotok műtétjére kell a lóvé. Mindenkinek élnie kell valamiből, nem igaz?

Semmi válasz.

– De ezt valaki megszervezte, valaki, akit ismerek, valaki, aki engem ismer. Mondjátok meg, ki az. Ennyi.

Sokáig kellett várni a válaszra. Végül a barna parókás szólalt meg: – Felejtsd el. – Lapos hangon, mint aki lezárta a vitát. Skip válla beesett.

– Megpróbáltam – mondta.

Azzal a két férfi hátrálni kezdett az asztaltól. Skip egyik kezében a szatyor,

a másikban az aktatáska. Mondtam Skipnek, hogy menjen ki az ajtón, és fel a lépcsőn. A két férfi azonban nem arra indult, hanem egy függönnyel takart ajtó felé. Skip az ajtóban állt, és éppen lépett volna ki rajta, amikor a barna parókás megszólalt: – Állj meg!

Fegyverét Skipre emelte, és egy pillanatig azt hittem, hogy lőni fog. Kezembe fogtam a.45-ösömet, és célba vettem vele a parókást, aki ekkor leengedte a fegyverét, és így szólt: – Mi megyünk ki elsőnek. Ti tíz percig vártok itt. Értve vagyok?

– Igen – feleltem.

A plafon felé emelte fegyverét, és kétszer belelőtt. A neoncső felrobbant, a helyiségre sötétség borult. A lövések hangosak voltak, a neoncső robbanása is, de valami oknál fogva sem a zaj, sem a sötétség nem ijesztett meg. Figyeltem a férfit, ahogy az ajtó felé ment, a.45-öst végig rajta tartottam, a mellkasára célozva, ujjam a ravaszon.

Nyilván nem vártunk tíz percet. Sietve felmentünk, Skip magához szorította a szatyrot a főkönyvvel, én a kezemben tartottam a pisztolyt. Még el sem indultunk az utca túloldalán Skip Chevyje felé, Kasabian sebességbe rakta a kocsiját, odahúzott mellénk, majd belelépett a fékbe. Gyorsan beültünk a hátsó ülésre, mondtam Johnnak, hogy kerülje meg a tömböt, de a kocsi már mozgásban is volt, mielőtt befejezhettem volna.

Balra kanyarodtunk, aztán megint balra. A Tizenhetedik sugárúton megláttuk Bobby Ruslandert, amint egy fának támaszkodva kapkodta a levegőt. Az utca túloldalán Billie Keegan tett felénk néhány lépést, majd megállt, cigarettát tett a szájába, és rágyújtott.

– Jézusom – lihegte Bobby. – Annyira nem vagyok formában. Szóval megláttam kirohanni őket, én négy házzal lejjebb voltam, de nem akartam rájuk rontani, meg minden. Azt hiszem, az egyiknél fegyver volt.

– Nem hallottad a lövéseket?

Nemcsak Bobby, a többiek sem hallották. Nem voltam meglepve. A barna parókás férfi egy kis kaliberű fegyvert használt, és a zaj ugyan egy zárt helyiségben nagy volt, de kint alig lehetett több egy hangos pukkanásnál.

– Beugrottak egy kocsiba – folytatta Bobby –, gyorsan, és csikorgó kerekekkel indultak. Rögtön utánuk indultam, amikor beültek, hogy megnézzem a rendszámot, és futottam is utánuk, de nem égett a rendszámtábla fölött az égő, és… – Vállat vont. – Semmi.

– Legalább megpróbáltad – mondta Skip.

– Annyira nem vagyok formában – sóhajtott Bobby, majd rácsapott a hasára. – Gyenge a lábam, nagy a hasam, szar a tüdőm, és a szemem sem a régi. Kurvára nem lennék jó kosárbíró. Le meg fel futkosni egész meccsen. Ott halnék meg.

– Megfújhattad volna a sípodat – jegyezte meg Skip.

– Ha nálam lett volna, meg is fújom. Szerinted megálltak volna, hogy megadják magukat?

– Szerintem lelőttek volna – jegyeztem meg. – Ne is törődj a rendszámmal.

– De legalább megpróbáltam – mondta, és odapillantott Billie-re. – Keegan ott volt, sokkal közelebb, mint én, de meg se mozdult. Ült a fa alatt, nézegetett.

– Szagoltam a kutyaszart – felelte Keegan.

– Elvoltál a kisüvegeiddel, Billie?

– Csak szinten tartottam a piát.

Megkérdeztem Bobbytól, látta-e a kocsi márkáját. Összeszorította az ajkát, kifújta a levegőt, majd megrázta a fejét. – Egy viszonylag új szedán volt – mondta. – Manapság mindegyik ugyanolyan.

– Igaz – helyeselt Kasabian, Skip meg bólintott. Éppen kérdezni akartam valamit, amikor Billie Keegan bejelentette, hogy a kocsi egy Mercury Marquis volt, három- vagy négyéves, fekete vagy sötétkék.

Azonnal felé fordultunk mindannyian. Faarccal benyúlt az ingzsebébe, elővett egy papírt, és kihajtogatta. – LJK-914 – olvasta. – Mond nektek ez valamit? – Csak bámultunk rá, ő meg folytatta. – Ez a rendszám. New York-i rendszám. Amikor ideértünk, leírtam az összes itt parkoló kocsi típusát meg rendszámát, hogy ne haljak meg az unalomtól. Meg egyszerűbbnek is látszott annál, hogy rohanjak utána.

– Kurva Billie Keegan – csóválta a fejét mosolyogva Skip, majd odament Billie-hez, és megölelte.

– Maguk itt, uraim, azonnal elhamarkodott ítéletet hoznak, ha valaki iszik egy keveset – mondta Keegan. Elővett egy kisüveget a zsebéből, lecsavarta a kupakját, szájához emelte a whiskyt, és ledöntötte.

– Szinten tartás – jelentette ki. – Semmi több.

17

Bobby képtelen volt túltenni magát a történteken. Szinte fájt neki, hogy Billie ilyen találékony volt. – Miért nem mondtál valamit? – kérdezte. – Én is írhattam volna a rendszámokat. Az összeset leírhattuk volna.

Keegan megvonta a vállát. – Gondoltam, hogy megtartom magamnak – felelte. – Hogy amikor elrohannak az összes kocsi mellett, és felugranak egy buszra a Jerome sugárúton, akkor ne nézzek ki úgy, mint egy hülye.

– A Jerome sugárút Bronxban van – jegyezte meg valaki. Billie azt felelte, tudja, hogy hol van a Jerome sugárút, mert az egyik nagybátyja ott élt. Megkérdeztem, hogy viselték-e a jelmezt, amikor kifutottak az utcára.

– Nem tudom – felelte Bobby mert maszk volt rajtuk. – Mutatóujjaival kis köröket írt le a levegőben, majd a szeméhez emelte a kezét, mintha maszkot húzott volna fel.

– Szakálluk volt?

– Hát persze hogy volt szakálluk. Azt hitted, megállnak megborotválkozni?

– Álszakállt viseltek – jegyezte meg Skip.

– Ó.

– A paróka is rajtuk volt? Az egyiken barna, a másikon sárga?

– Azt hiszem. Nem tudtam, hogy parókát viselnek. Én… A világítás nem volt az igazi, Arthur. Látod, alig van valahol közvilágítás. Gyorsan szaladtak ki az utcára, beugrottak a kocsiba. Nem álltak meg közölni a sajtóval, hogy mit tettek, nem álltak meg pózolni a fotósoknak.

– Mennünk kellene – közöltem.

– Miért? Én szeretek Brooklyn kellős közepén állni, a gyerekkorom jut róla eszembe. Szerinted jönnek a zsaruk?

– Nos, ezek belelőttek a plafonba. Ami akár feltűnő is lehetett.

– Igaz. Menjünk.

Odasétáltunk Kasabian kocsijához, és megkerültük a tömböt. Az egyik piros lámpánál megmondtam Kasabiannek, hogyan tud visszamenni Manhattanbe. A főkönyv a kezünkben volt, a pénzt kifizettük, és még életben is maradtunk. Keegan piás találékonysága meg okot adott az ünneplésre. Mindannyian jobb hangulatra derültünk, így Kasabiannek pontosan tudtam mondani, hogy merre kell menni.

A templom felé közeledve megláttunk egy maroknyi embert a gyepen:

férfiak pizsamában úgy álltak ott, mint akik várnak valamire. A távolból hallottam egy rendőrautó szirénáját.

Szólni akartam Kasabiannek, hogy vigyen minket haza, és majd holnap visszajövünk Skip kocsijáért, de sajnos egy tűzcsap elé állt, márpedig az feltűnő. Kasabian odaállt a kocsi mellé, Skippel kiszálltunk. Egy kopaszodó, sörhasú férfi az utca túloldalán felénk pillantott.

Odakiáltottam neki, hogy miért állnak ott. Azt akarta tudni, a kapitányságról jöttünk-e. Megráztam a fejemet.

– Valaki betört a templomba – közölte. – Valószínűleg gyerekek. Odaálltunk a kijáratok elé, a zsaruk mindjárt megjönnek.

– Kölykök – legyintettem, mire a férfi felnevetett.

– Azt hiszem, most idegesebb vagyok, mint a pincében voltam – mondta Skip pár sarokkal odébb. – Most fizettem ki ötvenezer dollárt a főkönyvünkért, neked meg egy.45-ös van az övedbe dugva. Azt hittem, hasznos lesz, ha fegyverünk van.

– El is felejtkeztem róla.

– Plusz most szálltunk ki egy kocsiból, ami tele van részegekkel.

– Csak Keegan részeg.

– És milyen jó, hogy berúgott. Briliáns volt, amit csinált. Na, ha már piáról beszélünk…

Elővettem a kesztyűtartóból az üveget, és lecsavartam a kupakját. Alaposan meghúzta, aztán visszanyújtotta nekem. Egymásnak adtuk az üveget, amíg ki nem ürült. – Baszódjon meg Brooklyn – jelentette ki Skip, majd kidobta az üres üveget az ablakon. Nem feltétlenül örültem neki: bűzlöttünk a piától, engedély nélküli fegyver volt nálunk, és még értelmes magyarázatot sem tudtunk adni arra, hogy mit keresünk ott. De nem szóltam semmit.

– Ezek nagyon profik voltak – szögezte le Skip. – Paróka, álszakáll meg maszk. Miért lőtték ki a lámpát?

– Hogy lelassítsanak minket.

– Egy pillanatig azt hittem, hogy le fog lőni. Matt?

– Igen?

– Miért nem lőtted le?

– Amikor rád célzott? Lőttem is volna, ha látom, hogy meg akarja húzni a ravaszt. Csak éppen úgy álltunk, hogy ha én lelövöm őt, akkor ő lő le téged.

– Nem, én utána kérdeztem. Miután kilőtte a neont. Akkor is ráfogtad a fegyvered. Végig rajta tartottad a pisztolyt, amikor kiment az ajtón.

Elgondolkodtam a válaszon. – Úgy döntöttél, hogy inkább fizetsz neki, mert nem akartad, hogy az adóhivatal kezébe kerüljön a főkönyv. Szerinted mi történt volna, ha elkapnak azért, mert részese voltál egy lövöldözésnek egy bensonhursti templomban?

– Erre nem gondoltam.

– A pénzt meg nem szereztük volna vissza azzal, ha lelövöm. Mert addigra a társa már kivitte a hátsó ajtón.

– Tudom. Nem is tudom, mi ütött belém. Viszont lehet, hogy én lelőttem volna. Nem azért, mert ezzel bármit is elértem volna, hanem azért, mert elragadott volna a hév.

– Nos – feleltem –, az ember soha nem tudja, mire képes a pillanat hevében.

A következő piros lámpánál elővettem a noteszomat, és nekiálltam rajzolni. Skip megkérdezte, mit csinálok.

– Füleket – feleltem.

– Miket?

– A rendőrakadémián mondta az egyik tanárunk. Az emberek a fülüket ritkán takarják el, pedig nem ártana, hiszen legalább annyira jellegzetes, mint a szem vagy a száj. Ebből a két alakból csak a fülüket láttuk, és le akarom rajzolni, mielőtt elfelejteném.

– Emlékszel a fülformájukra?

– Mivel megfigyeltem, ezért igen.

– Értem. – Szívott egy mélyet a cigarettájából. – Ha engem kérdezel, tőlem még fülük se volt. A paróka nem takarta el? Gondolom, nem, különben nem rajzolnál. A füleket nem gyűjtik össze, mint az ujjlenyomatokat?

– Csak fel akarom ismerni őket – feleltem. – A hangjukat is talán megismerem, persze ha nem torzították el valahogy. Bár szerintem elváltoztatták.

Ami a magasságukat illeti, az egyik olyan százhetvenöt-százhetvennyolc magas volt, a másik meg valamivel alacsonyabb, vagy csak alacsonyabbnak látszott, mert hátrébb állt. – A noteszomra néztem, és megráztam a fejem. – Nem tudom, melyikhez melyik fül tartozik. Rögtön le kellett volna rajzolnom. Az ilyen emlékek hamar elhalványulnak.

– Szerinted van jelentősége, Matt?

– Annak, hogy milyen a fülük? – Eltűnődtem. – Azt hiszem, nem igazán – feleltem. – Egy nyomozás kilencven százaléka nem vezet semmire. Inkább

kilencvenöt. Annyi mindenkivel kell beszélni, annyi mindent kell ellenőrizni. De ha az ember eleget dolgozik, akkor előbb vagy utóbb rábukkan a helyes vonalra.

– Hiányzik neked?

– Zsarunak lenni? Nem túl gyakran.

– Azt hiszem, értem, miért hiányozhat – mondta. – Amúgy nem csak a fülekre gondoltam. Van értelme egyáltalán ennek az egésznek? Kiszedték belőlünk a pénzt, és megúszták. Szerinted jutunk valamire a rendszámmal?

– Nem. Szerintem volt annyi eszük, hogy lopott kocsit használjanak.

– Én is erre gondoltam. Nem akartam semmit sem mondani, mert olyan jó érzés volt, hogy Keegan leírta, és az ő örömét sem akartam elrontani, de ezek a fickók felkészültek. Paróka, álszakáll, maszk, meg először az étterembe küldtek minket, onnét a templomba. Nem hiszem, hogy éppen a rendszámra ne figyeltek volna.

– Néha pedig előfordul.

– Gondolom. Talán még jobban is járunk, ha a kocsi lopott volt.

– Miért?

– Talán megállítják őket a zsaruk, valami éles szemű járőr, aki megnézte a lopott kocsik listáját.

– Arra nem az egyik pillanatról a másikra kerülnek fel a kocsik.

– Lehet, hogy előre terveztek. Egy hete ellopták a kocsit, felkészítették a menekülésre. Mi más miatt lehetne vádat emelni ellenük? Lövöldöztek egy templomban?

– Jézusom – mondtam.

– Mi baj?

– A templom.

– Mi van vele?

– Állítsd meg a kocsit, Skip.

– Mi van?

– Egy pillanatra állj meg, légy szíves,

– Komolyan? – Rám nézett. – Komolyan beszélsz – jelentette ki, és lehúzódott a járda mellé.

Becsuktam a szemem, és igyekeztem fókuszba hozni mindent. – A templom – mondtam. – Megfigyelted, hogy miféle templom volt?

– Nekem mindegyik ugyanolyan. Azt hiszem, ez kőből meg téglából épült. Mit számít?

– Protestáns vagy katolikus templom volt?

– Honnét a fenéből tudjam?

– A bejárat előtt ott volt egy üvegszekrény, benne fehér alapon fekete betűkkel, hogy mikor vannak a misék, és mi a témájuk.

– Mindegyik ugyanarról szól. Találd ki, mi mindent akarsz tenni, aztán ne tedd meg.

Becsuktam a szemem, és magam előtt láttam az üvegszekrényt, csak éppen homályosan. – Nem figyelted meg? – kérdeztem.

– Éppen máson járt az eszem, Matt. Mit számít, hogy miféle templom volt?

– Katolikus volt?

– Nem tudom. Van valami bajod a katolikusokkal? Az apácák vonalzóval körmöst adtak az iskolában? „Tisztátalan gondolatok, te kis disznó, bumm!” Meddig várunk még, Matt? – Becsukott szemmel küzdöttem az emlékképpel, de nem akart kitisztulni. – Mert ha az segít, ott szemben van egy italbolt. Nem nagyon szeretnék pénzt költeni pont Brooklynban, de ha ez kell, akkor már megyek is. Oké?

– Persze.

– Csak gondolj arra, hogy misebort iszol.

Egy üveg Teacher’sszel tért vissza, barna papírzacskóban. Lecsavarta a kupakot, a zacskóból ki sem vette, úgy emelte a szájához, majd odanyújtotta nekem. Egy pillanatig csak fogtam a kezemben, aztán meghúztam.

– Most már mehetünk – jelentettem ki.

– Hova?

– Haza. Vissza, Manhattanbe.

– Nem akarsz visszamenni a templomhoz?

– Ez valamiféle luteránus templom volt.

– Ami azt jelenti, hogy mehetünk vissza Manhattanbe.

– Azt.

Elindította a motort, és kisorolt az úttestre. Felém nyújtotta a kezét, odaadtam neki az üveget, ivott, és visszaadta.

– Nem akarok kíváncsiskodni, Scudder detektív, de… – kezdte.

– Tudni akarod, hogy mi volt ez az egész a templommal?

– Aha.

– Butaság az egész – feleltem. – Tillary mondta pár napja. Nem tudom, egyáltalán igaz volt-e, de Tillary valami bensonhursti templomról beszélt.

– Egy katolikusról.

– Más nem nagyon lehetett – bólintottam, majd elmondtam neki a

történetet, amit Tommy mesélt nekem a két fekete srácról, akik egy maffiavezér templomából loptak, és hogy utána állítólag mi történt velük.

– Tényleg? – kérdezte Skip. – Tényleg megtörtént?

– Nem tudom. És Tommy sem. Ő is hallotta valahol.

– Felakasztották őket húskampókra, és élve megnyúzták…

– Lehet, hogy Tuttónak tetszik a sztori. Más néven Hentes Domnak is hívják. Ha jól tudom, vágóhídi érdekeltségei is vannak.

– Jézusom. És ha ez az a templom volt…

– Az anyja temploma.

– Mindegy. Addig akarod fogni az üveget, amíg megolvad?

– Bocs.

– Ha ez az ő temploma volt, vagy az anyjáé, akkor…

– Nem szeretném, ha megtudná, mi is ott voltunk a templomában, amikor szétlőtték a pincében a villanyt. Persze ez nem ugyanaz, mint ha kipakoltuk volna a templomot, de könnyen lehet, hogy mégis a szívére veszi. Szerinted hogyan reagálna?

– Jézusom…

– De ez biztosan protestáns templom volt, az anyja meg csak katolikusba jár. Szerintem legalább négy vagy öt katolikus templom van Bensonhurstben. Vagy még több.

– Egy napon meg kell számolnunk mindet. – Szívott egyet a cigarettájából, köhögött, majd kidobta a csikket az ablakon. – Miért tenne bárki is ilyesmit?

– Milyesmit?

– Felrakni két gyereket húskampókra, és élve megnyúzni őket. Miért tenne bárki is ilyesmit két kölyökkel, akik csak egy templomból loptak el valami szart?

– Nem tudom – feleltem. – Azt azonban igen, hogy Tuttónak mi lehetett ezzel a szándéka.

– Micsoda?

– Az, hogy megtanítson nekik egy leckét.

Skip ezen elgondolkodott. – Nos, sikerült – mondta. – Lefogadok, hogy azok a nyomorult barmok több templomot nem raboltak ki.

18

Mire hazaértünk, az üveg kiürült. Én alig ittam. Skip kortyolgatott belőle, a végén meg a hátsó ülésre dobta az üveget. A jelek szerint csak a folyó túloldalán dobta ki az ablakon az üres üvegeket.

Amióta Hentes Dom szóba került, nem beszéltünk sokat. A pia elkezdett dolgozni benne, és ez a vezetésén is látszott. Párszor átment a piroson, egy sarkot kicsit gyorsabban vett be a kelleténél, de nem ütöttünk el senkit, nem mentünk neki semminek, és még a rendőrök sem kaptak el minket. New Yorkban az alaplicit egy közlekedési kihágásért ott kezdődik, hogy az ember elüt egy apácát a zebrán.

Amikor megálltunk a Miss Kitty előtt, Skip a kormányra könyökölt. – Nos, a kocsma még nyitva van – mondta. – Valaki beállt ma este a pult mögé, de talán annyit nem lopott tőlünk, amennyit kifizettünk Bensonhurstben. Gyere be, el akarom rakni a főkönyvet.

Az irodában azt javasoltam Skipnek, hogy tegye be a főkönyvet a széfbe. Rám nézett, majd kinyitotta a kombinációs zárat. – Csak éjszakára – mondta. – Holnap szépen elégetjük. Nincs többé kettős könyvelés. Az ember csak a saját fejére hozza a bajt.

Betette a főkönyvet a széfbe, és nekiállt becsukni a vastag, nehéz ajtót. A karjára tettem a kezem. – Ezt is oda kellene tenned – nyújtottam neki a.45-öst.

– Ki is ment a fejemből – felelte. – De ennek nem a széfben a helye. Mit mondok majd a rablónak? „Várjon egy percet, legyen szíves, mindjárt hozom a széfből a fegyvert, amivel szétlőhetem a fejét.” – Elvette a pisztolyt, aztán keresett valamit, amibe beleteheti. Az asztalon volt egy fehér papírzacskó, amiben korábban kávét és szendvicset hozott, és belerakta.

– Tessék – mondta. Becsukta a széf ajtaját, elforgatta rajta a kombinációs zárat, majd megrángatta a kilincsét, hogy rendesen bezárta-e. – Tökéletes – jelentette ki. – Hadd hívjalak meg egy italra.

Kimentünk a kocsmába, Skip beállt a pult mögé, és Teacher’st töltött, amit a kocsiban ittunk. – Nem akarsz inkább bourbont? – kérdezte. – Ne haragudj, elfelejtettem, hogy nem iszol whiskyt.

– Jó ez.

– Biztos? – Megfordult, és valahova eldugta a fegyvert. A pultos, aki

helyette dolgozott, odament hozzá, és kérte, hadd beszéljenek pár szót. Skip néhány perc múlva visszajött, megitta az italát, majd közölte, hogy a kocsijával be akar állni egy parkolóházba, mielőtt elvontatnák. Mindjárt visszajön, de ha akarom, mehetek vele.

– Menj csak – feleltem. – Lehet, hogy elindulok haza.

– És korán lefekszel?

– Nem is olyan rossz ötlet.

– Nem. Nos, ha nem vagy itt, amikor visszajövök, akkor holnap találkozunk.

***

Nem mentem azonnal haza. Előtte beugrottam még pár kocsmába. De nem az Armstrongba. Nem akartam senkivel sem beszélni. És be sem akartam rúgni. Nem tudom, mit akartam.

Éppen a Polly's Cage-ből jöttem ki, amikor megláttam egy kocsit az Ötvenhetedik utcában, ami pont olyan volt, mint Tommy Buickja. Azt már nem láttam, hogy ki ült a volán mögött. Utánaindultam, láttam, hogy a következő sarkon beáll egy ház elé. Mire a sofőr kiszállt a kocsiból, láttam, hogy Tommy az. Öltönyt és nyakkendőt viselt, kezében két csomagot tartott. Az egyikben, a hosszúkásban valószínűleg virág volt.

Figyeltem, ahogy belép Carolyn épületébe.

Valami oknál fogva átmentem az utca túloldalára, és megkerestem, melyik lehet az ő ablaka. A lakásban égett a villany. Egy ideig csak álltam ott, aztán amikor a lakás sötétbe borult, eljöttem.

Beléptem egy telefonfülkébe, és a tudakozót hívtam. Igen, van Carolyn Cheetham nevű előfizetőjük, közölték velem, de a száma titkos. Megint tárcsáztam, most egy nő vette fel, elővezettem a szokásos dumát, amivel még rendőrként szoktam megszerezni titkos telefonszámokat, aztán leírtam a noteszomba, arra az oldalra, amire a füleket rajzoltam. Közönséges, hétköznapi fülek voltak, ezernyi hasonló van egy nagyobb tömegben.

Bedobtam egy tízcentest, tárcsáztam. Amikor Carolyn felvette, nem szóltam semmi. Hallózott. Nem tudom, mire számítottam. Hallgattam, megint hallózott, aztán letette.

Éreztem, hogy a hátam és a vállam majdnem szétrepeszti a zakómat. Vért akartam inni, aztán verekedni. Valamit vagy valakit meg akartam ütni.

Honnét jött a düh? Fel akartam menni Carolyn lakására, lehúzni róla

Tommyt, és belevágni egyet az arcába. Na de mit tett Tommy? Pár napja azért voltam rá mérges, mert elhanyagolta Carolynt. Most meg azért, mert nem.

Féltékeny lettem volna? De miért? Carolyn egyáltalán nem érdekelt.

Őrület.

Visszamentem az ablaka alá. Az ablakok még mindig sötétek voltak. Egy mentő viharzott szirénázva a Kilencediken a Roosevelt Kórház felé. Egy piros lámpánál álló kocsiból rockzene bömbölt. A kocsi gyorsan elhajtott, a mentő szirénája elhalt a távolban, és egy pillanatig a város teljesen csendes volt. Aztán a csend is megszűnt, és lassan meghallottam azokat a háttérzajokat, amik mindig jelen vannak.

Eszembe jutott a dal, amit Keegan játszott le nekem. De csak részleteiben. A dallamot nem tudtam felidézni, és a szöveget is csak töredezetten. Valami egy pózokkal meg versekkel teli éjszakáról. Meg arról, hogy az ember egyedül marad, ha a szent kocsma is bezár.

Hazafelé menet vettem pár sört.

19

A Hatodik körzet a nyugati Tizedik utcában van, a Bleecker és Hudson között a Village-ben. Évekkel ezelőtt, amikor ott szolgáltam, a kapitányság még egy régi, szép épületben kapott helyet a Charles utcában. Ám a házat eladták, és lakásokat alakítottak ki benne, és elnevezték Gendarme-nek.

A kapitányság új épülete egy modem ocsmányság volt, amiből soha senki nem akar lakóházat kialakítani. Kedden kicsivel dél előtt érkeztem, meg sem álltam az ügyeletes tisztnél, hanem egyenesen felmentem Eddie Koehlerhez. Nem kellett megkérdeznem, hogy merre találom.

Eddie felnézett a jelentésből, amit olvasott, és meglepetten megrázta a fejét. – Ez a baj az ajtókkal – mondta. – Mindenki bejöhet rajtuk.

– Te is jól nézel ki, Eddie.

– Tudod. A nyugodt élet. Ülj le, Matt.

Leültem, beszéltünk egy keveset. Régóta ismertük egymást Eddie-vel. Amikor kifogytunk a felületes témákból, Eddie így szólt: – Csak véletlenül jártál a környéken, mi?

– Eszembe jutottál, és arra gondoltam, nem ártana neked egy új kalap.

– Ebben az időben?

– Talán egy panama. Vagy egy szalmakalap. A napsütés ellen.

– Vagy egy pomponosz szapkácka – felelte. – A cajoknak bisztoszan nagyon teccene a környéken, tudod?

Elővettem a noteszomat. – Egy rendszám – mondtam. – Talán megnézhetnéd nekem.

– Mármint hogy hívjam fel a nyilvántartót?

– Először a lopott kocsik között kellene megnézni.

– Miről van szó? Cserbenhagyásos gázolásról? Az ügyfeled tudni akarja, ki ütötte el, és pénzt követel cserébe azért, hogy ne emeljen vádat?

– Remek a képzelőerőd.

– Szóval van egy rendszámod, és azt akarod, hogy nézzem meg, lopott-e. Mondd a rendszámot.

Felolvastam neki. Leírta, aztán felállt: – Egy perc.

Amíg vártam rá, néztem a fülekről készített rajzaimat. Tényleg nincs két azonos fül. Csak az embernek gyakorolnia kell, hogy megfigyelje őket.

Eddie nem volt távol sokáig. Visszajött, és leült a forgószékbe. – Nincs a

nyilvántartásban – közölte.

– Meg tudnád nézni a gépjármű-nyilvántartóban a tulajdonosát?

– Meg tudnám, de nincs rá szükség. A kocsik nem kerülnek fel a lopottak listájára olyan gyorsan. Ezért aztán telefonáltam, és kiderült, hogy lopott. Holnap már rajta lesz a listán. Tegnap éjjel jelentették be az eltűnését, valamikor délután vagy kora este lopták el.

– Sejtettem – jegyeztem meg.

– Hetvenhármas Mercury, igaz? Szedán, sötétkék.

– Igen.

– Ezt akartad tudni?

– Honnét lopták el?

– Brooklynból. Az Ocean autópálya környékéről, annak is a végéről.

– Nem vagyok meglepve.

– Nem? – kérdezte. – Miért nem?

Megráztam a fejem. – Semmi – feleltem. – Azt hittem, hogy a kocsi fontos lehet, de mivel lopott, ezért zsákutca. – Elővettem a tárcámat, kihúztam belőle egy húszast meg egy ötöst. Ennyibe került akkoriban egy rendőrnek egy kalap. A bankjegyeket letettem az asztalára. Rátette a kezét, de nem vette fel őket.

– Na, most nekem van egy kérdésem.

– Igen?

– Miért?

– Tudod, valakinek dolgozom, nem mondhatom meg…

Eddie a fejét rázta. – Miért költesz huszonöt dollárt egy olyan információért, amit telefonon is megtudhattál volna? Jézusom, Matt. Olyan régen viseltél jelvényt, hogy elfelejtetted, hogyan megy ez? Felhívod a gépjárműnyilvántartót, azonosítod magad, és kész.

– Sejtettem, hogy a kocsi lopott.

– Szóval először a lopott kocsikat akarod ellenőrizni. Felhívod a nyilvántartót. Rendőr vagy, éppen terepen dolgozol, megfigyelsz valakit, és megpillantottál egy gyanús kocsit. Meg tudnák nézni? Így nemcsak időt spórolsz, hanem egy kalap árát is.

– Ezt tiltja a törvény – feleltem.

– Tényleg? – Megütögette a bankjegyeket. – *Ez* – folytatta – egy rendőrtiszt megvesztegetése, ha egészen pontosak akarunk lenni. Furcsa, hogy hol húzod meg a vonalat a törvényt illetően.

Kezdtem kényelmetlenül érezni magam. Alig tizenkét órája rendőrtisztnek adva ki magam szereztem meg Carolyn Cheetham telefonszámát. – Lehet, hogy

csak hiányoztál, Eddie.

– Lehet. Vagy csak kezdesz berozsdásodni.

– Az is lehet.

– Talán nem ártana felhagyni a piával, és csatlakozni az emberiséghez. Ez is lehetséges?

Felálltam. – Örülök, hogy láttalak, Eddie. – Akart még mondani valamit, de nem kellett ott maradnom, hogy meghallgassam.

Volt a közelben egy templom, a St. Veronica, egy kupac vörös tégla a Christopher utcában, a folyótól nem messze. Egy hajléktalan rendezkedett be a lépcsőn, kezében egy üres üveg Night Traint szorongatott. Eszembe jutott, hogy talán Eddie telefonált, és iderakatta a részeges férfit, így emlékeztetve arra, mi vár rám. Nem tudtam, nevessek vagy sírjak-e.

Megmásztam a lépcsőket, és bementem. A templom hatalmas volt és üres. Leültem egy padra, és becsuktam a szemem egy pillanatra. A két ügyfelemen gondolkodtam, Tommyn és Skipen, meg azon a nem túl sokat érő munkán, amit számukra végeztem. Tommynak nem volt szüksége a segítségemre, igaz, nem is kapott valami sokat. Skip esetében segítettem, hogy a tranzakció simán menjen, de több hibát is elkövettem. Az isten szerelmére, nekem kellett volna gondolnom arra, hogy Billie és Bobby leírják a rendszámokat. Erre nekem kellett volna gondolnom, nem pedig Billie-nek.

Majdnem örültem, hogy kiderült: a kocsi lopott. Így legalább Billie találékonysága sehova sem fog vezetni, és az én figyelmetlenségemre sem derül fény.

Ostoba voltam, figyelmetlen. De én mondtam nekik, hogy az utcán várakozzanak, nem? Nemhogy a rendszámot, még a kocsit sem látták volna, ha nem a hátsó utcába küldöm őket.

Bedobtam egy dollárt a perselybe, és meggyújtottam egy gyertyát. Egy nő térdelt pár méterre tőlem. Amikor felállt, láttam, hogy transzszexuális. Legalább öt centivel volt magasabb nálam. Vonásaiban láttam latint és távolkeletit is, karja és válla izmos volt, mellei akkorák, mint két sárgadinnye, majdnem széttépték a pöttyös blúzát.

– Helló – üdvözölt.

– Helló.

– Szent Veronikának gyújt gyertyát? Tud róla valamit?

– Semmit.

– Én sem. De bennem úgy él – simított ki egy tincset a homlokából –, mint Szent Veronica Lake.

Az N-metróval elmentem az Ovington és a Tizennyolcadik sarkán álló templomhoz. Egy ijedős, festékfoltos farmert és katonai inget viselő nő megmutatta, hol találom a parókiát. Az irodában csak egy kövérkés fiatalembert találtam, aki az asztalra feltett lábbal egy gitárt hangolt.

Megkérdeztem, hol találom a lelkipásztort.

– Én vagyok az – állt fel. – Miben segíthetek?

Mondtam neki, hogy hallottam, vandálok törtek be a pincébe előző éjjel. Rám vigyorgott: – Vandalizmus lett volna? Valaki kilőtte a mennyezeti lámpát. A kár nem jelentős. Meg akarja nézni, hogy hol történt?

Nem a külső lépcsőn mentünk le, hanem egy folyóson keresztül, ami levezetett minket a függönnyel takart ajtóhoz. Ezen keresztül távoztak parókás és maszkos barátaink. A helyiséget rendbe szedték, a székeket összerakták, az asztalokat összecsukták. Az ablakon keresztül besütött a nap.

– Az ott a lámpa – mutatta. – A padló persze tele volt üvegcseréppel, de összesöpörtük. Gondolom, látta a rendőrségi jelentést.

Nem feleltem, csak körbenéztem.

– Maga rendőr, igaz?

Nem kíváncsiskodott, csak hallani akarta a számból, hogy az vagyok, akinek gondol. De valami miatt másképpen feleltem, mint szoktam. Talán az Eddie Koehlerrel folytatott beszélgetés miatt.

– Nem – feleltem. – Nem vagyok rendőr.

– Nem? Akkor mit keres itt?

– Itt voltam tegnap éjjel.

A férfi csak szótlanul nézett, várta, hogy folytassam. Nagyon türelmes fiatalember volt. Hallani akarta, amit mondani készültem, de inkább kivárta, semmint sürgessen. Gyanítom, ez előnyös tulajdonság egy lelki- pásztor esetében.

– Régen rendőr voltam – kezdtem. – Most magándetektív vagyok. – Technikailag ez nem volt teljesen igaz, de elég közel állt az igazsághoz. – Tegnap éjjel egy ügyfelem képviseletében jártam itt. Pénzt kellett cserébe adnom egy bizonyos áruért, amit elloptak tőle.

– Értem.

– Ezt a helyszínt azok a bűnözők választották a tranzakciónak, akik ellopták az ügyfelemtől, ami az övé. Ők lövöldöztek.

– Értem – ismételte. – És… lelőttek valakit? A rendőrök vérnyomokat kerestek. Nem tudom, hogy minden seb vérzik-e.

– Senkit sem lőttek le. Kétszer lőttek bele a mennyezeti lámpába, és kész.

Sóhajtott. – Ezt megnyugodva hallom, Mr…

– Scudder. Matthew Scudder.

– Nelson Fuhrmann – nyújtotta a kezét. – Eddig még nem mutatkoztunk be egymásnak. – Megsimította szeplős homlokát. – Ha jól sejtem, a rendőrök erről mit sem tudnak.

– Jól sejti.

– És maga azt szeretné, hogy ne is tudjanak róla.

– Sokkal egyszerűbb lenne.

Fuhrmann elgondolkodott ezen, majd bólintott. – Amúgy is kétlem, hogy lenne lehetőségem elmondani nekik – közölte. – Nem hiszem, hogy megint eljönnének. Nem történt komoly bűncselekmény.

– Lehet, hogy valaki még beugrik – mondtam. – De nem lennék meglepve, ha mégsem.

– Írnak egy jelentést – bólintott a pap –, és ezzel le van zárva az ügy. – Megint sóhajtott. – Nos, Mr. Scudder, minden bizonnyal jó oka volt arra, hogy eljött hozzám. Még azt a kockázatot is vállalta, hogy esetleg értesítem a rendőrséget. Mit akar megtudni?

– Azt, hogy kik voltak.

– A huligánok? – Felnevetett. – Nem tudom, mi másnak hívjam őket. Ha rendőr lennék, akkor elkövetőknek hívnám őket.

– Maga hívhatja őket bűnösöknek is.

– De hát mindannyian azok vagyunk, nem? – Rám mosolygott. – Nem tudja, kik voltak a „bűnösök”?

– Nem. Ráadásul eltorzították a külsejüket is. Álszakállt, parókát és maszkot viseltek. Még azt sem tudom, hogy néznek ki.

– Nem tudom, miben tudnék segíteni. Vagy azt gondolja, hogy valami közük van a templomhoz?

– Majdnem biztos vagyok benne, hogy nincs. De ezt a templomot választották, Fuhrmann tiszteletes, és…

– Nelson.

– Ez pedig azt jelenti, hogy ismerik az épületet, a pincét meg különösen. A rendőrök találták valami nyomát erőszakos behatolásnak?

– Azt hiszem, nem.

– Nem bánod, ha én is megnézem az ajtót? – Odamentem, és megvizsgáltam a zárat. Ha mással nyitották ki, mint kulccsal, én semmi nyomát nem láttam. Megkérdeztem, milyen egyéb ajtó vezet még az

utcaszintre. A lelkész megmutatta mindet, de egyiken sem láttam illetéktelen behatolás nyomát.

– A rendőrök azt mondták, hogy biztosan nyitva maradt – közölte.

– Ez logikus következtetés lenne, amennyiben vandalizmusról vagy közönséges huligánkodásról lenne szó. Néhány gyerek meglát egy nyitott ajtót, bemennek, randalíroznak. De ezt előre megtervezték és megszervezték. Nem hiszem, hogy a bűnöseink a véletlenre bízták volna a bejutást. Rendszeresen be szoktatok zárni minden ajtót?

Bólintott. – Igen, mindig, minden ajtót. Még egy ilyen környéken is kénytelenek vagyunk. Amikor a rendőrök megérkeztek éjjel, két ajtót találtak nyitva. Ezt, meg a hátsót. Kizárt, hogy mindkettőt véletlenül nyitva hagytuk volna.

– Ha az egyik nyitva volt, akkor belülről a másikat kulcs nélkül is ki lehetett nyitni.

– Hát persze, erre nem gondoltam.

– Gondolom, sok kulcs van ezekhez az ajtókhoz. Sok embernél. Gyanítom, számos csoport szokott találkozni itt a pincében.

– Hogyne – felelte. – Ez a működésünk egyik fontos feladata. Hogy a közösség rendelkezésére bocsássuk a helyiségeket, amiket nem használunk a saját céljainkra. A bérleti díj pedig komoly bevételi forrást jelent.

– Szóval a pincét gyakran használjátok.

– Igen. Lássuk csak. Az AA tart itt gyűlést minden csütörtök este, ahogy ma is. Péntekenként meg… Ki is van itt péntekenként? Ezt a pincét rengetegen használják azóta, hogy én itt vagyok. Egy színjátszó csoport itt szokott próbálni, havonta egyszer a cserkészek találkoznak, és… Mindegy, rengetegen járnak ide.

– De hétfő esténként senki.

– Senki. Volt egy feminista csoport, ők szoktak hétfőnként összegyűlni, de úgy három hónapja úgy döntöttek, hogy felváltva találkoznak a tagok házaiban. – Lehajtotta a fejét, majd felemelte. – Arra akarsz kilyukadni, hogy a bűnösök tudták, a pince üres hétfő esténként.

– Eszembe jutott.

– De akár ide is telefonálhattak, hogy megkérdezzék. Bárki megteheti. Mi pedig megmondjuk, hogy mikor szabad a pince.

– És volt ilyen hívásotok?

– Állandóan – felelte. – Annyi, hogy össze sem tudom számolni.

– Miért jár maga ide? – kérdezte a nő. – Mindenkit Miki egérről faggat.

– Kiről?

A nő felnevetett. – Miguelito Cruzról. A Miguelito annyit tesz, hogy kis Michael. Tudja? Michael, Mickey. Az emberek Miki egérnek hívják.. Én legalábbis annak.

A Negyedik sugárúton egy Puerto Ricó-i bárban ültünk, aminek az egyik oldalán egy virágbolt állt, a másikon meg egy ruhakölcsönző. Elindultam Bensonhurstből az N-metróval, haza akartam menni, ám arra lettem figyelmes, hogy az Ötvenharmadik utcai megállóból sétálok fel Sunset Parkba. Semmi más dolgom nem akadt, Skip ügyében sem tudtam már mit tenni, így arra gondoltam, hogy egy kicsit megdolgozom Tommy pénzéért.

Különben is, ebédre járt, és kedvem támadt egy tál fekete babra és rizsre.

Jól döntöttem. Az ebédet egy sörrel öblítettem le, aztán Hant rendeltem desszertnek, majd ittam két kávét. Az olaszok egy fél kupicával adnak csak, a Puerto Ricó-iak meg egy egész bögrével.

Aztán sorra jártam a bárokat, maradtam a sörnél, mindenhol egyet ittam, azt is sokáig, most meg találkoztam ezzel a nővel, aki tudni akarta, miért érdekel engem Miki egér. Harmincöt lehetett, sötét hajjal és szemmel, arca meg olyan kemény volt, akár a hangja, amit ital és cigaretta edzett, így akár üveget is lehetett volna vágni vele.

Tekintete lágy volt és meleg, akárcsak a teste, legalábbis annak alapján, amit belőle láttam. Sok élénk színt viselt. Haja köré rózsaszínű sálat tekert, blúza elektromos kék volt, bő nadrágja kanárisárga, magas sarkú cipője narancssárga. A blúzát nem gombolta be nyakig, így láttam melle domborulatát. Bőre olyan volt, akár a sárgaréz, és úgy fénylett, mintha valami belülről világította volna meg.

– Ismeri Miki egeret? – kérdeztem.

– Hogyne ismerném. Mindig látom a képregényekben meg a tévében. Vicces egy egér.

– Miguelito Cruzra gondoltam. Azt a Miki egeret ismeri?

– Maga zsaru?

– Nem.

– Pedig úgy néz ki, úgy mozog, úgy beszél, és úgy kérdez.

– Egyszer zsaru voltam.

– Kirúgták, amiért lopott? – Felnevetett, kivillant két aranyfoga. – Megvesztegették?

Megráztam a fejem. – Gyerekeket lőttem le.

Még hangosabban nevetett. – Az ki van zárva – mondta. – Azért nem rúgják ki. Hanem előléptetik.

Latin akcentusnak nyomát sem hallottam a beszédében. Ízig-vérig brooklyni nő volt. Ismét megkérdeztem, hogy ismeri-e Cruzt.

– Miért?

– Felejtse el.

– Mi van?

– Felejtse el – ismételtem, majd hátat fordítottam neki, és felemeltem a poharamat. Sejtettem, hogy nem fogja annyiban hagyni. Figyeltem a szemem sarkából. Valami színeset ivott szívószállal, láttam, ahogy az utolsó cseppet is kiszívja.

– Hé – szólalt meg. – Nem hív meg egy italra?

Rápillantottam. A szeme sem rebbent. Intettem a pultosnak, egy mogorva, kövér alaknak, aki szemében leplezetlen megvetéssel szemlélte a világot.

Töltött a nőnek. A mögötte lévő üvegek szinte mindegyike kellett hozzá, annyiféle italból keverte a koktélt. Lerakta a nő elé, aztán rám nézett, én felemeltem a poharamat, hogy még van söröm.

– Elég jól ismerem – mondta a nő.

– Igen? És szokott mosolyogni?

– Miki egérre gondoltam, nem a csaposra.

– Értem.

– Mit ért? Cruz egy pisis kis kölyök. Ha felnő, akkor eljöhet hozzám. Ha felnő.

– Meséljen róla.

– Mit meséljek? – Belekortyolt az italába. – Mindig azért került bajba, mert kérkedett, hogy milyen kemény meg okos gyerek. De annyira nem kemény, és annyira nem is okos. – A száját lágy mosolyra húzta. – De azért jóképű srác. Mindig csinosan öltözködik, mindig frissen borotvált. – Kezével odanyúlt az arcomhoz, megsimította. – Sima, tudod? Kicsi, és olyan helyes. Az ember magához akarja ölelni, szorosan, és hazavinni magával.

– De soha nem tetted?

Megint felnevetett. – Enélkül is van nekem éppen elég bajom.

– Szerinted Cruz bajt jelent?

– Ha hazavittem volna magammal – felelte –, csak egy dolgon járt volna az esze. „Megszereztem ezt a nőt, most már csak az a kérdés, hogyan győzöm meg, hogy kiálljon a sarokra strichelni.”

– Cruz strici? Ezt még nem hallottam.

– Azt hiszed, minden strici lila kalapot visel, és Eldoradót vezet? Felejtsd el – nevetett. – Miki patkány csak szeretne ilyen lenni. Egyszer talált egy új lányt, frissen érkezett Santurcéből. Egy Santurce melletti faluból, tudod? Nagyon friss és ropogós és zöld volt a lány, és nem lehetne azt mondani, hogy ő lett volna Señorita Einstein, tudod? Cruz meg mindenféle trükkre rávette. A lány a lakásából dolgozott, naponta két kuncsaftot fogadott, Cruz talált egy pasit, felvitte neki.

– „Hé, Joe nem akarod megtöcskölni a kishugicámat?”

– Elég ócska akcentusod van, de érted, hogy miről beszélek. A csaj két hétig dolgozott, megunta, és elhatározta, hogy az első géppel hazamegy. És ez Miki egér, a strici története.

Addigra már egy újabb italnál tartott, és én is készen álltam egy sörre. A nő rendelt a csapostól egy csomag csipszet, feltépte a zacskót, mire az összes csipsz kiborult közénk a pultra. Az íze valahol a burgonyaszirom és a fűrészpor között volt.

Miki egér problémás gyerek volt, mesélte a nő, mert folyamatosan próbált bizonyítani valamit. Középiskolában azzal akarta bizonyítani, milyen kemény, hogy két haverjával bement Manhattanbe, és a West Village-ben járták az utcákat homokosokat keresve, akiket összeverhetnek.

– Ő volt a csali, tudod? – mesélte a nő. – Kicsi és csinos. Aztán találtak is egy fickót, de az beborult az agyába, és meg akarta ölni Cruzt. A két haverja azt mondta Cruzról, hogy nagy a szíve, aztán később meg azt, hogy agya egy darab se. – Megrázta a fejét. – Szóval soha nem vittem haza. Helyes gyerek, de ha lekapcsolom a villanyt, akkor ez szart sem ér, mert eltűnik. Csak bajom lett volna belőle. – Egyik kifestett körmével megérintette az arcomat. – Nem kell nekem olyan férfi, aki túl helyes, tudod?

Egyértelmű felhívás volt, tudtam jól, de egy olyan felhívás, amire nem akartam válaszolni. Amikor erre rájöttem, hirtelen a semmiből hullámokban tört rám a szomorúság. Semmit sem tudtam adni ennek a nőnek, és ő sem tudott adni nekem semmit. Még a nevét sem tudtam. Talán bemutatkoztunk, de nem emlékeztem rá. De szerintem még erre sem került sor. Két név került szóba a beszélgetés során. Miguelito Cruz és Miki egér.

Említettem neki még egyet. Angel Herreráét. Nem akart Herreráról beszélni. Helyes srác, mondta. Annyira nem helyes, és talán annyira nem is okos, de talán így is volt ez jó. Beszélni viszont nem akart róla.

Mondtam neki, hogy mennem kell. Leraktam egy bankjegyet a pultra, és közöltem a pultossal, hogy a nőnek mindig legyen tele a pohara. A nő

felnevetett. Vagy engem gúnyolt, vagy élvezte a helyzet pikantériáját. A nevetése olyan volt, mint amikor egy zsák törött üveget borítanak le egy betonlépcsőn. Még az utcára is követett.

20

Amikor visszaértem a hotelba, egy üzenet várt Anitától, meg egy Skiptől. Először Syossetbe telefonáltam, beszéltem Anitával és a srácokkal. Mondtam neki, hogy új megbízást kaptam, és hamarosan küldök neki pénzt. Aztán a srácokkal dumáltam a baseballról, meg valami táborról, ahova nemsokára indultak.

Utána Skipet tárcsáztam a Miss Kittyben. Valaki más vette fel, és addig tartottam, amíg szóltak neki.

– Találkozni akarok veled – közölte. – Ma éjjel dolgozom. Nem akarsz beugrani utána?

– Rendben.

– Mennyi most az idő? Tíz perc múlva kilenc? Alig két órája dolgoznék csak? Úgy érzem, legalább öt órája állok a pult mögött. Nos, kettő körül bezárom a boltot. Ugorj be akkor, és iszunk párat.

A Mets meccsét néztem. Chicagóban játszottak, azt hiszem. A szemem a képernyőre szegeztem, de az agyam máshol járt.

Előző estéről maradt egy sör. Meccs közben megittam, de nem túl nagy lelkesedéssel. A meccs után megnéztem a hírek felét, aztán kikapcsoltam a tévét, és ledőltem az ágyra.

Elővettem *A szentek élete*nek papírfedeles kiadását, és megkerestem benne Szent Veronikát. Állítólag abban sem voltak biztosak, hogy létezett, de ha mégis, akkor egy jeruzsálemi asszony volt, aki egy vászondarabbal megtörölte a szenvedő Jézus arcát a Kálváriára menet, és az arca lenyomata megmaradt a vásznon.

Elképzeltem a cselekedetet, ami húsz évszázadnyi hírnevet hozott neki, és nevetnem kellett. A nő frizurája és arca, akit láttam, amint megtörli Jézus arcát, olyan volt, mint Veronica Lake-é.

Amikor odaértem, a Miss Kitty már bezárt. Egy pillanatra azt hittem, Skip fogta magát, és hazament. Aztán megláttam, hogy ugyan az acélrácsot lehúzták, de a lakatot nem kattintották rá, és a helyiségben égett egy villanykörte a pult mögött. Elhúztam a rácsot egy kicsit, és bekopogtam. Skip odajött, kinyitotta az ajtót, majd behúzta a rácsot, és elfordította a kulcsot a zárban.

Fáradtnak látszott. Megveregette a vállamat, örült, hogy újra lát, mondta, majd a bárpult hátsó részéhez vezetett. Kérdés nélkül töltött egy tisztességes mennyiségű Wild Turkey-t, aztán koccintottunk.

– Ma az első – mondtam.

– Tényleg? Nem semmi. Persze az is igaz, hogy friss még a mai nap, alig két óra és tíz perces.

Megráztam a fejem. – Az első azóta, hogy felkeltem. Ittam egy sört, de abból se sokat. – Belekortyoltam a bourbonömbe. Volt ereje.

– Nos, velem is ez van – bólintott. – Néha napokig nem iszom. Olykor még sört sem. Tudod, hogy mi ez? Te meg én, mi ketten, mi úgy döntöttünk, hogy iszunk. Ez egy döntés a részünkről.

– Vannak reggelek, amikor úgy érzem, hoztam már ennél jobb döntést is.

– Nekem mondod? De akkor is, ez egy döntés, amit meghoztunk. Ez a különbség köztünk meg, mondjuk, Billie Keegan között.

– Úgy gondolod?

– Te nem? Matt, Billie állandóan iszik. Ott van a tegnap este. Mindannyian kemény piások vagyunk, de tegnap éjjel visszafogtuk magunkat. Mert van, amikor egyszerűen nem helyes dolog inni. Igazam van?

– Gondolom.

– Hogy utána mi történt, az már egy másik történet. Mert ki akartunk kapcsolni, leereszteni. De Keegan már akkor seggrészeg volt, amikor odaértünk.

– Aztán mégiscsak ő lett a hős.

– Na, erre varrj gombot. A rendszám. Sikerült…

– A kocsi lopott.

– Basszameg. De számítottam rá.

– Én is.

Ivott a whiskyjéből. – Keegan – mondta. – Neki innia kell. Én akkor hagyom abba, amikor akarom. De nem akarom, mert történetesen szeretem a piát, meg a hatását. De bármikor le tudnék szokni. Meg szerintem te is.

– Azt hiszem, igen.

– Hát persze. Viszont Keegan, nem is tudom. Nem akarom lealkoholistázni, de…

– Komoly dolog valakit alkoholistának hívni.

– Egyetértek. Nem azt mondom, hogy Billie az, és istenemre mondom, kedvelem is őt, de szerintem neki problémája van az ivással. – Skip kiegyenesedett. – A pokolba az egésszel. Lehetne Billie egy részeges

hajléktalan is, de azt kívánom, bárcsak ne derült volna ki, hogy a kocsi lopott. Gyere be az irodába, kicsit leeresztünk.

Az íróasztalon két whiskysüveg állt közöttünk, Skip hátradőlt a székben, és feltette a lábát az asztalra. – Szóval megnézted a rendszámot – sóhajtotta. – Akkor dolgozol az ügyön.

Bólintottam. – Brooklynba is kimentem.

– Hova? Ugye nem a templomhoz?

– De.

– És mit akartál megtudni? Azt hitted, az egyikük otthagyta a tárcáját a pincében?

– Soha nem lehet tudni, mit talál az ember. Körbe kell nézni.

– Gondolom. Én azt sem tudnám, hogy hol kezdjem.

– Bárhol. Nincsenek szabályok.

– És megtudtál valamit?

– Pár dolgot.

– Például? Félre ne érts, nem akarlak állandóan baszogatni, csak érdekel. Megtudtál valami hasznosat?

– Talán. Az ember csak később tudja meg, mi hasznos és mi nem. Úgy is lehet nézni a dolgot, hogy minden hasznos, amit kiderítek. Még a lopott kocsi ténye is hasznos információ, annak ellenére, hogy nem tudom, ki vezette.

– Biztosan nem a tulaj. Most már tudod, hogy nyolcmillió ember közül kit húzhatsz le a listádról. Ki a tulaj? Valami öregasszony, aki bingózni jár vele?

– Nem tudom, ki a tulaj, de a kocsit az Ocean autópálya mellől lopták el, és nem az étterem elől, ahova először küldtek minket.

– Ami azt jelenti, hogy Brooklynban élnek?

– Vagy a saját kocsijukkal mentek oda, leparkolták, és ellopták a másikat. Vagy metróval mentek, vagy taxival. Vagy…

– Szóval nem sokat tudunk.

– Még nem.

Hátradőlt, kezét összefűzte a tarkóján. – Bobbyt visszahívták a kosarasreklámhoz – mondta. – Emlékszel? A faji előítéletek ellen küzdő kosárbíró. Holnap megint meg akarják nézni. Rajta kívül még négyen vannak versenyben, és mindenkit meg akarnak nézni.

– Ez jó hír.

– Honnét tudod? Ebben a szakmában az ember állandóan meghallgatásokra rohan, küzd a többiekkel, hogy húsz másodpercig benne legyen a tévében. Tudod, hogy hány színész kell egy villanykörte kicseréléséhez? Az egyik

felmászik a székre, a másik nyolc körbeállja, és ezt kiabálják kórusban: „Nekem kellene ott lennem!”

– Ez nem rossz.

– Nos, egy színész mesélte nekem. – Kortyolt egyet, hátradőlt a székben. – Fura volt a tegnap éjjel, Matt. Kibaszottul fura.

– A templom pincéjében.

Bólintott. – Tudod, azok a parókák meg maszkok. Esküszöm neked, hiányoltam a fejükről a Groucho Marx-féle szemüveget meg műorrot. Tudod, amilyet a gyerekek viselnek. Az álszakáll meg a paróka miatt teljesen valószerűtlenek voltak, de nem viccesek. A fegyver miatt valahogy nem volt vicces.

– Miért viseltek álszakállt?

– Hogy ne ismerjük fel őket. Mi másért visel valaki parókát meg álszakállt?

– Te felismerted volna őket?

– Nem tudom, mert nem láttam, hogyan néznek ki. Mit csinálunk, Matt? Abbott és Costellót játszunk?

– Szerintem ők sem ismertek fel minket – feleltem. – Amikor lementem a pincébe, azt hitték, te voltál az. Persze sötét volt, de megszokta a szemük. Mert mi ketten nem hasonlítunk egymásra.

– Én vagyok a jóképű. – Szívott egy mélyet a cigarettájából, kifújta a füstöt. – Mire akarsz kilyukadni?

– Nem tudom. Azon tűnődöm, hogy miért viseltek álszakállt meg parókát, ha egyszer úgysem ismertük volna fel őket.

– Hogy még nehezebb legyen később megtalálni őket.

– Gondolom. De miért gondolták azt, hogy meg akarjuk találni őket? Mert semmit sem tudnánk tenni velük. Megállapodtunk, adtunk nekik pénzt, mi megkaptuk a főkönyvet. Végül is mit csináltál vele?

– Elégettem, ahogy mondtam. Mit értesz azalatt, hogy semmit sem tudnánk tenni velük? Például megölhetnénk őket az ágyukban.

– Hogyne.

– Megtaláljuk a megfelelő templomot, rászarunk az oltárra, majd közöljük Dominic Tuttóval, hogy ők voltak. Ennek van egy sajátos bája. Rájuk eresztjük a Hentest. Talán ugyanazért maszkírozták el magukat, amiért a kocsit is lopták. Mert profik.

– Neked ismerősnek, tűntek, Skip?

– Az álszakáll meg a paróka ellenére? Semmit sem láttam belőlük, még a

hangjuk sem volt ismerős.

– Szerintem tudod, hogy mire gondolok.

– A mozgásukra. Akár azt is lehet mondani, hogy úgy jártak és mozogtak, akár a táncosok.

A poharam kiürült. Töltöttem egy kis bourbont, hátradőltem, és lassan kortyoltam. Skip belefojtotta a csikket egy kávésbögrébe, majd közölte, hogy ilyet soha ne csináljak. Megnyugtattam, hogy eszembe sem jutna. Rágyújtott egy újabb cigarettára, és csak ültünk a kényelmes csendben.

Egyszer csak megszólalt: – Magyarázz meg nekem valamit. Felejtsük el a parókát meg a többi szart. Miért lőtték ki a lámpát?

– Hogy nyugodtan tudjanak távozni. És ne rohanjunk utánuk.

– Szerinted azt hitték, hogy utánuk rohanunk? Fegyvereseket kergetünk sikátorokban és templomkertekben?

– Talán azt hitték, a sötétben gyorsabban meg tudnak lépni. – Megráztam a fejem. – De ehhez elég lett volna lekapcsolniuk a villanyt. Tudod, mi a legrosszabb a lövöldözésben?

– A szar is megfagy bennem, annyira megijedek.

– Az, hogy felhívják magukra a figyelmet. Egy profi tudja, hogy semmi olyasmit nem szabad tennie, ami odavonzza a zsarukat.

– Talán úgy gondolták, hogy megéri. Figyelmeztetni akartak minket: „Ne akarjatok utánunk jönni, mert megbánjátok.”

– Talán.

– Egy kis dráma soha nem árt.

– Talán.

– Lássuk be, drámai volt. Amikor rám fogta a fegyvert, azt hittem, le fog lőni. Tényleg. Aztán amikor a mennyezetbe lőtt, nem tudtam, összeszarjam-e magam, vagy megvakuljak. Mi a baj, Matt?

– Az isten szerelmére – mondtam.

– Mi van?

– Először rád fogta a fegyvert, aztán kétszer a mennyezetbe lőtt.

– Nem értelek, Matt. Erről beszélünk már egy ideje.

Felemeltem a kezem. – Gondolkozz egy kicsit – kértem. – Végig arra gondoltam, hogy kilőtte a lámpát, és ezért nem vettem észre.

– Mit nem vettél észre?

– Mikor voltál utoljára ilyen helyzetben? Hogy valaki rád fogott egy fegyvert, aztán kétszer a plafonba lőtt?

– Jesszusom.

– Igen?

– Jézus a kereszten.

– Nos?

– Nem is tudom. Ez tiszta őrület. Nem hangzottak írnek.

– Honnét tudjuk, hogy a Morrissey-t írek rabolták ki?

– Nem tudjuk. Csak azt hittük. A zsebkendő az arcuk előtt, meg hogy elvitték a pénzt az adománygyűjtőből. Az egésznek olyan politikai érzete volt. Ugyanolyan volt a mozgásuk is, emlékszel? Olyan precízen mozogtak, nem tettek egyetlen felesleges lépést sem, úgy hajtották végre a rablást, mintha előre megkoreografálták volna.

– Talán tényleg táncosok.

– Hogyne – felelte. – *„A balett-táncos rablók '75.”* Még mindig próbálok gombot varrni erre az egészre. Két bohóc kirabolja Morrissey-éket zsebkendővel az arcuk előtt. És elvisznek ötven lepedőt. Aztán jövünk mi, Kasabiannel, és… Hé, pontosan ugyanennyit szedtek ki belőlünk is. Valamiféle rendszert kezdek látni ebben az egészben.

– Azt nem tudjuk, mennyit vittek el Morrissey-éktől.

– Nem, és azt sem tudták, hogy mennyi pénzt találnak a széfben, de a rendszer az rendszer. Igazad van. És mi van a fülükkel? Tegnap este lerajzoltad a fülüket. Ugyanazok voltak? – Felnevetett. – Nem hiszem el, miket beszélek. Ugyanolyan volt-e a fülük. Mintha egy idegen nyelvről fordítottam volna, nem?

– Skip, Morrissey-nél nem figyeltem meg a fülüket.

– Azt hittem, ti, detektívek mindig dolgoztok.

– Akkor én azon voltam, hogy kikerüljek a tűzvonalból. Frank és Jesse világos bőrűek voltak. Ahogy a tegnap esti két rabló is.

– A szemüket láttad?

– Igen, csak a színét nem.

– Én elég közel voltam ahhoz, aki az asztalnál állt. Csak éppen nem figyeltem meg. Nem mintha lenne bármi jelentősége is. Mondtak valamit a Morrissey-nél?

– Nem hiszem.

Skip becsukta a szemét. – Próbálok emlékezni. Azt hiszem, az egész egy pantomim volt. Két lövés a plafonba, aztán senki sem szólt addig semmit, amíg azok ketten el nem tűntek.

– Én is így emlékszem.

Skip felállt, és járkálni kezdett. – Őrület – mondta. – Lehet, hogy a kígyót

nem is az én fészkemben kell keresni. Mert ez nem egy belsős meló volt. Két vakmerő rablóval van dolgunk, akik arra szakosodtak, hogy kirabolják a Pokol Konyhájának kocsmáit. Ugye nem az a helybéli banda volt, mi is a nevük?

– A Nyugatiak. Nem, mert arról hallottunk volna. Vagy Morrissey. A jutalom, amit felajánlott, kifüstölte volna őket. Ha közük lett volna a Nyugatiaknak hozzá, akkor az egy nap alatt kiderül. – Felvettem a poharamat, és ledöntöttem az italt. Olyan jó íze volt. És a rablók is megvoltak. Az égadta egy világon semmit sem tudtam róluk, csak annyit, hogy el fogom kapni őket. – Ezért maszkírozták el magukat – mondtam. – Lehet, hogy amúgy is ezt tették volna, csak éppen nem akarták, hogy jól megnézhessük őket magunknak. Hibáztak. És el fogjuk kapni őket.

– Hoppá, Matt. Olyan vagy, mint egy öreg kutya a tűzoltóknál. Megszólal a riasztás, azonnal felkapja a fejét, és indul. De mégis, hogy a fenébe akarod elkapni őket? Még mindig nem tudod, hogy kik ők.

– De tudom. Frank és Jesse.

– És? Morrissey jó ideje próbálja megtalálni őket. Még téged is megbíztak, hogy keresd meg őket. Mi változott?

Töltöttem egy kicsit a Wild Turkey-ből. – Ha az ember nyomkövetőt rak egy kocsira – kezdtem amit később meg akar találni, akkor két autóra van szüksége. Egy nem elég, de kettővel már lehet a jelet háromszögelni, és kész.

– Nem értelek.

– Nem ugyanaz, de hasonló. Ők rabolták ki Morrissey-t, és ők voltak ott tegnap is a templomban. Van két jelünk. Most már csak háromszögelnünk kell, és megtaláljuk őket. Két lövés a mennyezetbe, ez a védjegyük. Kezdem azt hinni, azért csinálták, mert az akarják, hogy elkapjuk őket.

– Mindjárt sajnálni kezdem őket – mondta Skip. – Lefogadom, hogy éppen összeszarják magukat. Ebben a hónapban eddig száz lepedőt kerestek. Csak éppen azt nem tudják, hogy maga Matt „Buldog” Scudder van a nyomukban, aki elkapja őket, és egy centet sem tudnak elkölteni a zsákmányból.

21

A telefon ébresztett fel. Felültem, pislogtam a napsütésben. A telefon csak csörgött tovább.

Felvettem, és Tommy Tillary szólt bele: – Matt, egy zsaru járt nálam. Idejött hozzám. Elhiszed ezt?

– Mi a baj?

– Az irodámba jött. Ismered őt. Legalábbis azt mondta, ő ismer téged. Egy detektív. Nagyon kellemetlen alak.

– Nem tudom, kiről beszélsz, Tommy.

– A nevét elfelejtettem. Azt mondta, hogy…

– Mit mondott?

– Hogy együtt voltatok a házamban.

– Jack Diebold.

– Ez az. Igaz, amit mondott? Hogy ott voltatok a házamban?

Megdörgöltem a halántékomat, majd odanyúltam a karórámért. Pár perccel múlt tíz. Megpróbáltam felidézni, hogy mikor fekhettem le.

– Nem együtt mentünk oda – feleltem. – Én már ott voltam, körbenéztem, amikor Jack megjelent. Régről ismerem.

Semmi értelme nem volt. Az éjszaka megszakadt ott, hogy Skipet biztosítottam róla, Frank és Jesse nem bujkálhatnak sokáig. Talán azonnal hazamentem, talán hajnalig ültünk a kocsmában, és piáltunk. Elképzelésem sem volt, mi történt.

– Matt? Ez a detektív Carolynt is zaklatja.

– Zaklatja?

Az ajtómat belülről bezártam. Ez jó jel. Annyira nem voltam elázva, hogy ne zárjam be az ajtót. Ugyanakkor a nadrágom a szék támláján hevert. Az lett volna az igazi, ha a szekrényben lóg. De legalább nem a földön volt, és nem ruhástul aludtam el. A nagy detektív nézi, keresi a nyomokat, hogy kiderítse, mit csinált az éjjel.

– Zaklatja. Kétszer is felhívta, aztán elment hozzá. Meggyanúsította azzal, hogy hazudik, és nem is voltam nála aznap éjjel. Matt, Carolynt ez nagyon felkavarta, ráadásul az irodában is nagyon kellemetlen helyzetbe hozott.

– Azt sejtem.

– Ha jól értem, régről ismered. Nem tudsz szólni neki, hogy akadjon le

rólam?

– Nem hiszem, Tommy. Egy zsaru nem lazít egy gyilkossági ügy nyomozásán, csak mert egy régi barátja megkéri.

– Nem is erre gondoltam, Matt. Félre ne érts. De a gyilkossági nyomozás egy dolog, a zaklatás meg egy másik. Nem igaz? – Nem várta meg, hogy válaszolhassak. – Az a helyzet, hogy ez az alak rám szállt. A fejébe vette, hogy egy utolsó gazember vagyok. Szóval csak azt akartam kérdezni, hogy nem tudnál-e beszélni vele. Hogy megmondd neki, nem vagyok gazember.

Megpróbáltam felidézni, mit mondtam Jacknek Tommyról. Nem emlékeztem rá, de kétlem, hogy valami ragyogó fényben tüntettem volna fel Tommyt.

– És tégy meg nekem egy szívességet, jó? Hívd fel Drew-t is. Tegnap kérdezte, hogy hallottam-e felőled, kiderítettél-e valamit. Tudom, hogy keményen dolgozol az ügyemen, Matt. Hívd fel, hogy ő is lássa.

– Hogyne, Tommy.

Miután leraktam a kagylót, bevettem két aszpirint egy pohár vízzel. Beálltam a zuhany alá, és borotválkozás közben jutott eszembe, hogy megígértem Tommynak: beszélek az érdekében Diebolddal. Most esett le, hogy ez a seggfej miért lehet olyan sikeres a munkájában. Nem csoda, hogy az emberek vesznek tőle befektetéseket. Ráadásul telefonon. Igaz volt, amit hallottam róla. Nagyon meggyőző a telefonban.

Odakint esőnek már nyoma sem volt, a nap erősebben sütött a kelleténél. Beugrottam a McGovernbe egy gyors italért. Az újságos nőtől a sarkon vettem egy újságot, adtam neki egy dollárt, és mondtam, hogy a visszajárót tartsa meg. Még a sarkon is hallottam a hálálkodását, meg azt, hogy az isten áldjon meg a jóságomért. Nem bántam. Rám fért minden segítség.

A Red Flame-ben ittam egy kávét, meg ettem egy muffint. Zavart, hogy nem emlékeztem, mikor jöttem el Skiptől. Mondtam magamnak, annyira nem rossz a helyzet, mert nem voltam borzasztóan másnapos, de a kettő között nincs feltétlenül összefüggés. Néha frissen és tiszta fejjel ébredek egy keményen átpiált éjszaka után, igaz, lyukakkal ez emlékezetemben, máskor meg a másnaposság miatt az ágyból sem vagyok képes kikelni, pedig be sem rúgtam, és semmi különös nem történt, pláne emlékezetkiesés nem.

Mindegy. Nem érdekes.

Rendeltem még egy kávét, aztán elgondolkodtam azon, hogy hogyan fogom háromszögelni azt a két embert, akit Franknek és Jesse-nek neveztem el.

Emlékeztem arra a magabiztosságra, amit Skipnél éreztem, és azon tűnődtem, hova tűnt. Talán volt egy tervem, egy briliáns tervem, talán pontosan tudtam, hogyan fogom megtalálni a két rablót és zsarolót. Belenéztem a jegyzetfüzetembe, hátha leírtam valamit. De nem. Az utolsó bejegyzést a Sunset Parkban írtam.

Nevezetesen azt, hogy Miki egér egészen fiatalon kezdte a karrierjét, homokosok megverésével. Nagyon sok munkásosztálybeli srác vág bele ebbe a sportba, meg vannak győződve, hogy a felháborodásuk jogos, és közben még a férfiasságukat is erősítik, csak éppen azt nem veszik észre, hogy eközben megölik személyiségük egy részét, aminek a létezéséről tudomást sem akarnak venni. Néha túllőnek a célon, és súlyosan megsebesítenek, vagy akár meg is ölnek homoszexuális férfiakat. Nem egy ilyen ügyben tartóztattam el elkövetőket, és a srácok közül többen őszinte megdöbbenéssel szembesültek a ténnyel, hogy nagy bajban vannak, a zsaruk nem mellettük állnak, és könnyen börtönbe kerülhetnek a tettükért.

El akartam tenni a noteszomat, de ehelyett a telefonhoz mentem, és bedobtam egy tízcentest. Kikerestem a noteszból Drew Kaplan telefonszámát, és tárcsáztam. Eszembe jutott a nő, aki Miki egérről mesélt nekem, és örültem, hogy egy ilyen reggelen nem a csiricsáré ruháinak látványára kellett ébrednem.

– Scudder – mondtam, miután a lány bekapcsolt Kaplanhez. – Nem tudom, jut-e vele valamire, de bizonyítékom van arra, hogy a Cruzék nem éppen ministránsfiúk.

Utána sétáltam egy nagyot. Le a Kilencedik sugárúton, ahol beugrottam a Miss Kittybe John Kasabianhez, de nem maradtam sokáig. Megálltam egy templomnál a Negyvenkettedik utcánál, aztán ballagtam dél felé, el a Port Authorty buszállomás mellett, végig a Pokol Konyháján, Chelsea-n és a Village-en. Elmentem a vágóhidak mellett, aztán a Washington meg a Tizenharmadik sarkán bekanyarodtam a hentesek egyik kedvenc kocsmájába, ott álltam a véres kötényű férfiak mellett, akik töményet ittak sörrel. Kimentem, és néztem az acélkampókon lógó fél disznókat, levágott marhákat, bárányokat, a körülöttük zümmögő legyeket a forró napsütésben.

Egy ideig még a környéken bóklásztam, aztán a nap elől bemenekültem a Corner Bistróba a Jane és a Negyedik sarkán, majd egy másikba a Hudsonön. A White Horse-ban ebédre hamburgert ettem, mellé sört ittam.

Közben végig pörgött az agyam.

Esküszöm, nem tudom, hogyan képes bárki is rájönni valamire, és ebbe magamat is beleértem. Nézek egy mozit, amiben valaki elmagyarázza, hogyan jött rá valamire, addig rakja össze a darabokat, amíg össze nem áll a kép, és ahogy hallgatom, bólintok, hogy értem.

De a munkám során ritkán fordul elő az ilyesmi. Amikor még a jardnál dolgoztam, a legtöbb ügyem kétféleképpen mozdult (már ha egyáltalán mozdult) a megoldás felé. Vagy csak a végén állt össze a kép, amikor rábukkantam egy fontos információra, vagy végig tudtam, ki a tettes, és ez a legtöbbször elég volt ahhoz, hogy bíróságra kerüljön az ügy. Alig pár esetben fordult csak elő, hogy ténylegesen dolgoztam a megoldáson. Ám a módszeremet akkor sem értettem, ahogyan most sem. Fogtam, amim volt, bámultam rá, bámultam rá, egyre csak bámultam rá, aztán hirtelen az egész új megvilágításba került, és a válasz ott volt a fejemben.

Olyan, mint a puzzle. Az ember egy ideig jól halad, aztán a kezébe akad egy darab, amit nem tud hova tenni, aztán egyre több ilyen darab gyűlik össze. És akkor keresi az ember a darabok helyét. Ott tartja mutató- és hüvelykujja között, idepróbálja, odapróbálja, keres, próbálkozik. Ide illik? Oda? Vagy amoda? Aztán hirtelen megtalálja a helyét, és meg merne esküdni, hogy egy perce próbálta odatenni, de akkor nem passzolt, most meg igen, és ráadásul olyan könnyen, hogy nem is érti, eddig miért nem szúrta ki a szemét.

Ott ültem a White Horse-ban az asztalnál, amibe valaki belevéste a monogramját, egy sötét faasztalnál, itt-ott lekopott róla a lakk. Megettem a hamburgeremet, megittam a sörömet, majd kávét kortyoltam, benne egy diszkrét adag bourbonnel. Az agyamba képkockák villantak, hangfoszlányok bukkantak elő. Hallottam Nelson Fuhrmannt beszélni mindazokról, akiknek bejárása volt a pincébe. Láttam Billie Keegant, amint előhúz egy lemezt a tokjából, és felteszi a lemezjátszóra. Láttam Bobby Ruslandert, amint a szájába teszi a sípot. Láttam a sárga parókás bűnöst, Franket vagy Jesse-t, amint morogva beleegyezik, hogy átrendezzük a bútorokat a pincében. Frannel, az ápolónővel ültem a színházban, aztán a barátnőivel elsétáltunk a Miss Kittybe.

Az egyik pillanatban nem volt meg a válasz, a másik pillanatban viszont igen.

Nem mondom azt, hogy ezért bármit is tettem. Nem találtam ki semmit, nem oldottam meg semmit. Csak szedtem fel a puzzle darabjait, forgattam őket erre, forgattam őket arra, aztán hirtelen kész volt az egész, minden darab könnyen és magától értetődően csúszott be a helyére.

Vajon az előző este is eljutottam ide, csak minden elveszett az emlékezetkiesés fekete ködében? Nem tartottam valószínűnek, de hát ez már csak az emlékezetkiesések sajátja. Az ember nem tudja, mi történt vele, nem tudja, mi jutott eszébe, mi sem. Mégis úgy éreztem, hogy ebben az esetben ott volt a fejemben a megoldás már előző este. A darabok olyan könnyen, olyan egyértelműen kerültek a helyükre, a válaszok olyan maguktól értetődőek voltak. Olyan egyértelműek, hogy úgy éreztem: olyasvalamit fedeztem fel, amit végig tudtam.

Felhívtam Nelson Fuhrmannt. Nem tudott válaszolni a kérdésemre, de a titkárnője megadta egy asszony telefonszámát, akit felhívtam, és ő már több kérdésemre is válaszolt.

Eddie Koehlert tárcsáztam, amikor rájöttem, hogy pár sarokra vagyok a Hatodik körzettől. Odasétáltam, Eddie-t az asztalánál találtam, és mondtam neki, hogy most megdolgozhat azért a kalapért, amire előző nap adtam neki pénzt. Telefonált párat, és amikor eljöttem tőle, újabb bejegyzések kerültek a noteszomba.

A sarki fülkéből telefonáltam párat, aztán elsétáltam a Hudsonhöz, és fogtam egy taxit. A Tizenegyedik sugárút és az Ötvenegyedik utca sarkán szálltam ki, majd a folyó felé indultam. Megálltam a Morrissey előtt, de nem dörömböltem az ajtón, és nem is csöngettem. Ehelyett elolvastam a színház poszterét. A *The Quare Fellow* gyorsan lekerült a műsorról. Másnap este tartották John B. Keane *The Man from Clare* című darabjának díszbemutatóját. A poszteren ott volt a címszereplő fényképe is. Vörös dróthaj, beesett, üldözött arc.

Lenyomtam a kilincset. Az ajtó zárva volt. Kopogtam, semmi válasz. Kopogtam tovább, és végre kinyílt az ajtó.

Egy a húszas évei elején járó, nagyon alacsony nő nézett fel rám.

– Sajnálom – közölte. – Jegyet csak holnap délután lehet venni. Most éppen nagyon el vagyunk foglalva, készülünk a bemutatóra, és…

Nem jegyet venni jöttem, feleltem. – Csak pár percig rabolnám az idejét – közöltem vele.

– Mindenki csak pár percet kér, de nekem nincs pár percem. – Úgy mondta ezt, mintha egy színdarabból idézett volna, amit neki írtak. – Sajnálom – folytatta békülékenyebben. – Talán majd legközelebb.

– Nem, most kell beszélnünk.

– Istenem, miről van szó? Maga nem rendőr, igaz? Mit tettünk? Elfelejtettünk lefizetni valakit?

– A fenti kocsma tulajdonosának dolgozom – válaszoltam. – Ő kérte az együttműködését?

– Mr. Morrissey?

– Hívja csak fel Tim Patet, és kérdezze meg. A nevem Scudder.

Valaki odakiáltott a folyosó végéről. – Mary Jean, mi a szent szar tart ennyi ideig?

A nő a szemét forgatta, majd kinyitotta az ajtót.

Miután eljöttem az ír színházból, felhívtam Skipet a lakásán, de nem volt ott. A Miss Kittyben John Kasabian azt javasolta, hogy próbáljam meg az edzőteremben.

Először az Armstrongba mentem. Skip nem volt ott, nem is látták, Dennis viszont szólt, hogy valaki keresett.

– Kicsoda?

– Nem mondta meg a nevét.

– Hogy nézett ki?

Elgondolkodott, majd így válaszolt: – Ha egy játékban választanod kellene a rosszfiúk és a rendőrök között, akkor nem a rosszfiúk közt állna.

– Üzenetet hagyott?

– Nem. És borravalót sem.

Elmentem az edzőterembe, egy hatalmas, végig üvegablakos terembe a Broadwayn, egy élelmiszerbolt felett. A pár éve becsődölt bowlingpálya helyén működő edzőterem is olyan hangulatot árasztott, mint ami nem bírja sokáig. Ketten súlyzóztak. Egy fekete, izzadságtól csillogó testű férfi a fekvenyomó padon küzdött, fehér társa mellette állva vigyázott, nehogy a mellkasára ejtse a súlyzót. A jobb oldalon egy nagydarab, mezítlábas férfi ütött egy homokzsákot.

Skipet az egyik bicepszgépnél találtam meg. Szürke melegítőnadrágot viselt, felül semmit, és piszkosul izzadt. Az izmai ugrándoztak a vállán, a karján. Megvártam, amíg befejezi. Szóltam neki, odafordult, meglepetten elmosolyodott, még kettőt húzott a gépen, aztán odajött, és kezet fogtunk.

– Mi a helyzet? – kérdezte. – Honnét tudtad, hogy itt találsz meg?

– A társad mondta.

– Nos, az időzítésed remek. Rám fér egy kis pihenő. Hozom a cigarettámat.

Az egyik sarokban a vizespalack mellett lehetett dohányozni. Leültünk,

Skip rágyújtott. – Tudod, sokat segít az edzés. A fejem majdnem felrobbant, amikor felkeltem. Rendesen piáltunk tegnap este, nem igaz? Rendben hazaértél?

– Annyira el voltam ázva?

– Nem jobban, mint én. Jól érezted magad. Mondtad, hogy elkapod Frank és Jesse tökeit, és jól megszorítod.

– Szerinted túl optimista voltam?

– Igen, de nincs ezzel semmi baj. – Szívott egyet a Camelből. – Végre kezdem magam embernek érezni. Mozog a vér az ereimben, a méreg jó részét kiizzadom, nem mindegy. Te nem szoktál súlyzózni, Matt?

– Évek óta nem.

– De csináltad?

– Száz évvel ezelőtt egyszer úgy gondoltam, bokszolok egy kicsit.

– Komolyan? Kesztyűvel a kezeden, meg minden?

– Még középiskolában. A YMCA edzőtermébe jártam, súlyt emeltem, edzettem. Aztán volt pár amatőr meccsem, és rájöttem, hogy nem szeretem, amikor szétverik az arcomat. Meg ügyetlenül is mozogtam a ringben, ügyetlennek éreztem magam, darabosnak, és ez nem tetszett.

– Szóval inkább olyan állásod lett, ahol fegyvert hordhattál.

– Meg jelvényt és gumibotot.

Skip felnevetett. – A futó és a bokszoló – mondta. – Nézz csak ránk. De biztos jó okod van, hogy idejöttél.

– Igen.

– És?

– Tudom, hogy kik a rablók. A zsarolók.

– Frank és Jesse? Komolyan?

– Komolyan.

– Kik? És hogyan derítetted ki? És…

– Arra gondoltam, hogy este, zárás után összehívhatnád a csapatot.

– A csapatot?

– Mindenkit, aki akkor éjjel ott volt velünk Brooklynban. Szükségünk lesz emberekre, és nem akarok újakat bevonni.

– Szükségünk lesz emberekre? Mit fogunk csinálni?

– Ma este semmit, de szeretnék találkozni mindenkivel, hogy megbeszéljük. Ha nincs ellene kifogásod.

Elnyomta a cigarettáját. – Kifogásom ellene? – kérdezte. – Már hogy lenne? Össze akarod hívni a Hét Mesterlövészt? Nem, várjál csak, mi öten

voltunk. A Hét Mínusz Kettő Mesterlövész. Te, én, Kasabian, Keegan és Ruslander. Mi van ma? Szerda? Billie fél egy körül bezár, ha szépen megkérem. Felhívom Bobbyt, beszélek Johnnal. Tényleg tudod, hogy kik voltak?

– Tényleg.

– Pontosan tudod? Név szerint?

– Mindent – feleltem. – Neveket, címeket. Mindent.

– Mindent. Szóval kik voltak?

– Kettő körül ott leszek a Miss Kittyben.

– Baszd meg, Matt. És mi van akkor, ha addig elütnek vagy valami?

– Akkor magammal viszem a titkot a sírba.

– Milyen egy fasz vagy, de tényleg. Megyek fekvenyomni. Nem akarod te is kipróbálni? Bemelegíteni az izmaidat?

– Nem – feleltem. – Inni akarok egyet.

***

Végül nem ittam. Bementem egy bárba, de tele volt, és amikor visszaértem a hotelba, Jack Diebold várt a hallban.

– Sejtettem, hogy te voltál – mondtam.

– A kínai pultos leírta, hogy nézek ki?

– Filippínó. Azt mondta, hogy egy öreg, kövér ember, aki nem hagyott neki borravalót.

– Ki ad borravalót a bárpultnál?

– Mindenki.

– Komolyan? Az asztalnál mindig adok borravalót. De a bárpultnál soha. Azt hittem, senki sem ad…

– Ugyan már, Jack. Hol a fenében szoktál piálni? A Blarney Stone-ban? A White Rose-ban?

Meglepetten nézett rám. – Mi van, Matt? Mitől ilyen a hangulatod? – kérdezte. – Ugrasz mindenre.

– Nos, éppen valaminek a közepén vagyok.

– Minek?

– Tudod, milyen az, amikor hirtelen minden a helyére kerül? Persze hogy tudod. A délutánom pont ilyen volt.

– Nem egy ügyről beszélünk, ugye?

Megráztam a fejem. – Te semmiről sem beszéltél – feleltem. – Milyen

ügyön is dolgozol? Tommy Tillaryén, igaz? Nem, nem arról beszélek. Azon nincs mit megoldani.

– Tudom.

Eszembe jutott, hogyan kezdődött a napom. – Ma reggel felhívott – mondtam. – És rád panaszkodott.

– Nocsak.

– Azt mondta, hogy zaklatod.

– És milyen sokra jutok vele.

– Szóval arra kért, mondjam meg neked, hogy milyen jó ember.

– Milyen jó ember. Tényleg jó ember?

– Nem. Egy seggfej. De lehet, hogy nekem vannak előítéleteim.

– Értem. Elvégre a te ügyfeled.

– Az. – Ekkor már az utcán sétáltunk, mert felkelt a fotelból, és odajött hozzám. A sarkon egy taxis meg egy virágüzlet teherkocsijának sofőrje vitatkozott.

– Miért jöttél ma hozzám, Jack? – kérdeztem.

– A környéken jártam, és eszembe jutottál.

– Aha.

– A fenébe is. Arra gondoltam, hátha van valamid.

– Tillary ellen? Semmim sincs ellene, de ha lenne is, ő az én megbízóm.

– A latin kölykökre gondoltam. – Sóhajtott. – Mert elkezdtem aggódni, hogy az ügy nem fog megállni a bíróság előtt.

– Komolyan? A betörést már beismerték.

– Be. És ezzel itt is a vége, mert a helyettes államügyész gyilkosság miatt akar vádat emelni, de ha azzal megyünk a bíróságra, akkor az nem fog megállni, és az egészet dobhatjuk ki az ablakon.

– Megvannak a lopott cuccok a sorozatszámokkal, amiket a lakásukon találtatok. Ujjlenyomatok a helyszínen, meg…

– Baszhatom – legyintett. – Te is tudod, mi minden történhet a tárgyalóteremben. A lopott cuccok hirtelen nem lesznek bizonyítékok, mert valaki elbaszott valamit a házkutatásnál. Tudod, amikor a házkutatás során találnak egy lopott írógépet, a házkutatási parancs meg csak egy lopott számológépre szólt. Az ujjlenyomatok? Három hónapja ezek ketten raktak rendet Tillary házában, hordták ki a szemetet. Akkor is hagyhattak ujjlenyomatot, nem? Egy értelmes ügyvéd cafatokra szedi az ügyet. Szóval arra gondoltam, hátha találtál valamit, amiről nem árt tudnom. Az meg segíti Tillaryt, ha Cruz és Herrera rács mögé kerül, nem?

– Gondolom. De semmim sincs.
– Semmid?
– Semmim.

Végül az Armstrongban kötöttünk ki, ahol meghívtam egy italra. Egy dollár borravalót adtam Dennisnek, hogy lássam, Jack mit reagál. Aztán visszamentem a hotelomba, szóltam a recepciósnak, hogy hajnali egykor keltsen fel, majd a biztonság kedvéért az ébresztőórámat is beállítottam.

Lezuhanyoztam, aztán az ágyam szélén ülve néztem a várost. Sötétedett, az ég kobaltkék lett, olyan kobaltkék, amit csak rövid ideig lehet látni.

Lefeküdtem, elnyújtóztam, nem számítottam arra, hogy elalszom. A telefon csörgésére ébredtem, gyorsan letettem a kagylót, lenyomtam az ébresztőórát. Felöltöztem, hideg vizet locsoltam az arcomra, majd elmentem, hogy megdolgozzak a pénzemért.

22

Amikor odaértem, Billie-nek még nyoma sem volt. Skip az iratszekrény tetejét rendezte be bárpultnak: öt vagy hat üveg állt rajta, valami rágcsálnivaló meg jég. A szekrény előtt egy hűtőtáska állt tele sörrel. Megkérdeztem, maradt-e kávé. Kasabian szerint a konyhában volt még egy kevés, aztán megjelent egy termosszal, bögrékkel, cukorral és tejszínnel. Töltöttem magamnak kávét, de piával már nem hígítottam.

Belekortyoltam a kávéba. Valaki kopogott az ajtón. Skip kiment, és Billie társaságában tért vissza. – Uraim, Mr. Billie Keegan – mondta Bobby, Kasabian meg töltött neki egy pohárral abból a tizenkét éves whiskyből, amit Billie az Armstrongban szokott inni.

Dumáltunk, viccelődtünk, ugrattuk egymást, aztán egyszer csak felálltam, és így szóltam: – Van valami, amiről beszélni akartam veletek.

– Életbiztosítás – szúrta közbe Bobby Ruslander. – Ti gondolkodtatok már róla, srácok? Úgy értem, gondolkodtatok róla komolyan?

– Skippel tegnap este beszéltünk – folytattam. – És kitaláltunk valamit. Rájöttünk, hogy láttuk már korábban is a parókás, álszakállas rablókat. Pár héttel ezelőtt ők rabolták ki a Morrissey-t.

– Az arcuk elé zsebkendőt kötöttek – mondta Bobby. – A templomban meg parókát, álszakállt és maszkot viseltek. Honnét tudod, hogy ugyanaz a két férfi?

– Ők voltak azok – felelte Skip. – Hidd csak el. Kétszer belelőttek a plafonba, emlékszel?

– Nem tudom, miről beszélsz – közölte Bobby.

– Hétfő éjjel Bobby meg én láttuk őket távolról – mondta Billie. – John, te túl messze voltál, igaz? Hát persze, a másik utcában parkoltál. És ott voltál, amikor kirabolták a Morrissey-t? Nem emlékszem, hogy ott lettél volna.

Kasabian kijelentette, hogy ő soha nem jár a Morrissey-ba.

– Szóval hármunknak nincs véleménye – összegezte Billie. – Ha azt mondjátok, hogy ugyanaz a két fickó, ám legyen. Viszont ha nem maradtam le valamiről, továbbra sem tudjuk, kik ők.

– De tudjuk.

Mindenki felém kapta a fejét.

– Tegnap éjjel nagyon felpörögtem – folytattam. – Mondtam Skipnek, hogy

mivel tudjuk, hogy ezek ketten voltak az ő zsarolóik és a rablók is a Morrissey-ban, ezért csak az a kérdés, hogy mikor kapjuk el őket. Azt hiszem, alapvetően a Wild Turkey beszélt belőlem, de volt benne igazság, és ma szerencsével jártam. Tudom, hogy kik ők. Skippel igazunk volt, a két bűncselekményt ugyanaz a két fickó követte el. És én tudom, kik.

– Mi a következő lépés? – kérdezte Bobby.

– Arra is mindjárt rátérek – válaszoltam. – Először el akarom mondani nektek, hogy kik ők.

– Halljuk.

– A nevük Gary Atwood és Lee David Cutler. Skip Franknek és Jesse-nek hívta őket, mint a James testvérek. És talán megérezte, hogy ezek ketten is rokonok. Atwood és Cutler unokatestvérek. Atwood az East Village-ben él, Cutler meg Alphabet Cityben, a Kilencedik utcában, a B és a C között. Cutler a barátnőjével lakik együtt, aki tanítónő, és Washington Heightsban van lakása. Rita Donegiannek hívják.

– Örmény – jegyezte meg Keegan. – Biztosan az unokatesód, John. Ez egyre izgalmasabb.

– Hogyan találtad meg őket? – kérdezte Kasabian. – Van priuszuk? Korábban is raboltak meg zsaroltak?

– Szerintem nincs priuszuk – feleltem. – Ezt nem ellenőriztem, mert nincs érdemi jelentősége. Viszont tagkönyvük biztosan van.

– Mijük?

– Színész-szakszervezeti tagkönyvük. Mind a ketten színészek.

– Te viccelsz – nézett rám Skip.

– Nem.

– Hát, ez baromi jó. Színészek. Nem vagyok meglepve.

– Érted?

– Hogy a fenébe ne érteném – felelte. – Ezért volt akcentusuk. Ezért látszottak írnek, amikor kirabolták a Morrissey-t. Ezért nem szóltak egy szót sem, viszont mégis úgy éreztem, hogy írek, mert úgy viselkedtek. – Megfordult, és Bobby Ruslanderre nézett. – Színészek – sziszegte. – Kibaszott kurva színészek raboltak ki.

– Két színész rabolt ki – pontosította Bobby. – Nem az egész színésztársadalom.

– Színészek – ismételte Skip. – John, ötvenezer dollárt fizettünk két színésznek.

– A fegyverükben igazi golyó volt – jegyezte meg Keegan.

– Színészek. Ezt kurvára nem hiszem el.

Töltöttem még magamnak kávét a termoszból. – Nem tudom, hogyan jutott az eszembe. Egyszer csak megjelent a gondolat. És amikor már ott volt, láttam, hogy milyen sok helyről jöhetett. Egyszer volt egy általános benyomásom, hogy valami nem volt rendben azzal a két alakkal. Az volt az érzésem, mintha szerepet játszottak volna. Aztán ott volt a két igencsak különböző előadás. Egyszer a Morrissey-nél, másszor meg a templomban. Akkor, amikor már tudtuk, hogy mind a két alkalommal ugyanaz a két férfi volt az elkövető, a viselkedésük közti különbség is külön értelmet nyert.

– Még mindig nem értem, hogy ettől miért lesznek színészek – jegyezte meg Bobby.

– Más is volt – feleltem. – Úgy mozogtak, mint akik az átlagosnál sokkal jobban tisztában vannak a testükkel és a mozdulataikkal. Skip, te mondtad, hogy akár táncosok is lehettek volna, annyira megkoreografáltnak látszott a mozgásuk. Aztán az egyik mondott valamit, ami egyáltalán nem illett a helyzethez. Egy ilyen mondatot csak az mond, aki szerepet játszik.

– Melyik mondatra gondolsz? – kérdezte Skip. – Én is hallottam?

– A templom pincéjében. Amikor te meg a sárga parókás elraktátok a bútorokat.

– Emlékszem. Mit mondott?

– Valamit arról, hogy a szakszervezet mit fog ehhez szólni.

– Igen, emlékszem. Furcsállottam is, de nem tulajdonítottam neki nagyobb jelentőséget.

– Én sem. Viszont megragadt bennem. És a hangja is más volt, amikor mondta.

– És ettől miért lesz színész? – akarta tudni Bobby. – Ettől csak szakszervezeti tag lesz, más nem.

– A kellékeseknek nagyon erős a szakszervezetük – válaszoltam. – Nagyon figyelnek arra, hogy a színészek nem mozgathatják a kellékeket, és semmi olyasmit nem csinálhatnak, ami a kellékesek munkája. Egy ilyen mondatot csak egy színész mondhatott, ráadásul, utólag belegondolva, nagyon is a helyén volt.

– Egészen pontosan hogyan találtad meg őket? – kérdezte Kasabian. – Értem, kiderítetted, hogy színészek, de azokból több tízezer van a városban.

– Fülek – vágta rá Skip.

Mindenki odakapta a fejét.

– Lerajzolta a fülüket – mutatott rám Skip. – A noteszába. A füleket a

legnehezebb elrejteni vagy elmaszkírozni. Ne rám nézzetek, Matt mondta. És lerajzolta a fülüket.

– Aztán mit csinált? – nézett rá Billie. – Meghallgatást hirdetett, és megnézte a jelentkezők fülét?

– Nem kell ahhoz meghallgatás – közölte Skip. – Sok színész fotóját az ügynökségek albumokba rendezi, elég lett volna azokat átlapoznia.

– Amikor az ember útlevelet csináltat – jegyezte meg Kasabian mindkét fülnek látszania kell a fotón.

– És ha nem?

– Akkor nem kapsz útlevelet.

– Szegény Van Gogh – szúrta közbe Skip. – A Hazátlan Férfi.

– De hogyan találtad meg őket? – kérdezte Kasabian. – A fülük alapján aligha sikerülhetett.

– Nem a fülük alapján – feleltem.

– Hanem a rendszám alapján – szólalt meg Billie. – Mindenki elfelejtette a rendszámot?

– A kocsi lopott volt – mondtam neki. – Amikor rájöttem, hogy színészek voltak, megint elmentem a templomba. Tudtam, hogy nem véletlenül, találomra választották azt a templomot. Ismerték, és be is tudtak jutni, mert valószínűleg kulcsuk is volt. A lelkipásztor szerint a pincébe számos csoportnak volt bejárása, és feltehetően sokaknál van hozzá kulcs is. Futólag említett egy színjátszó csoportot is, akik próbákra és meghallgatásokra használták a helyiséget.

– Ahá! – horkant fel valaki.

– Felhívtam a templomot, és megszereztem a színházi társulat egyik tagjának a nevét. Beszéltem vele, és elmagyaráztam neki, hogy egy olyan színésszel akarom felvenni a kapcsolatot, aki az elmúlt hónapokban velük dolgozott. Olyan személyleírást adtam, ami mindkét férfira illett. Ne feledjétek, a magasságukat leszámítva a két férfi nagyjából azonos testalkatú.

– És kaptál egy nevet?

– Többet kaptam. Az egyik közülük Lee David Cutler volt.

– És megszólalt egy csengő a fejedben – jegyezte meg Skip.

– Miféle csengő? – kérdezte Kasabian. – Ez a név ekkor került először elő, nem? Vagy lemaradtam valamiről?

– Igazad van, semmiről sem maradtál le – nyugtattam meg. – Ekkor Cutler még csak egy név volt a sok közül a noteszomban. Nem volt más dolgom, mint hogy az egyik nevet összekössem egy másik bűncselekménnyel.

– Miféle bűncselekménnyel? A Morrissey-féle rablással? Hogyan? Tim Pat nem hajlandó állástalan színészeket pincérnek felvenni. Elég nagy a családja, mindenkinek jut munka.

– Mi van az épület földszintjén, Skip? – kérdeztem.

– Ó – nézett rám.

– Az ír színház – felelte Billie Keegan. – A Szamár Repertoárszínház vagy mifene.

– Ma délután elmentem oda – folytattam. – Egy új darabot próbáltak, a bemutatóra készültek. Tim Patre hivatkozva sikerült az egyik nővel beszélnem. Az előtérben poszterek vannak, meg a falakon a színészek képei. Megmutatta nekem, ki melyik darabban játszott az elmúlt évben. Mivel egy darabot sem játszanak sokáig, gyakran változik a repertoárjuk.

– És?

– Lee David Cutler játszott Brian Friel *Donnybrook* című darabjában, ami május utolsó és június első hetében volt műsoron. Még azelőtt felismertem Cutler fotóját, hogy megnéztem a nevet alatta. És felismertem az unokatestvére képét is. A rokoni hasonlóság így egyenesen nyilvánvaló volt. Egyértelmű. Lehet, hogy emiatt kaptak szerepeket, mert egyik sem állandó tagja a társulatnak. Egy testvérpárt alakítottak, a hasonlóság kifejezetten jól jött.

– Lee David Cutler – mondta Skip. – És mi a másiknak a neve? Valami Atwood.

– Gary Atwood.

– Színészek.

– Azok.

Cigarettáját a kézfejéhez ütögette, a szájába tette, majd meggyújtotta. – Színészek. Együtt játszottak egy színdarabban a földszinten, majd úgy döntöttek, hogy előrébb akarnak jutni a világban. Most már értem, honnét jött az ötlet, hogy kirabolják Morrissey-éket.

– Talán. – Belekortyoltam a kávémba. A Wild Turkey ott állt az iratszekrényen, szinte vonzotta magához a szememet, de nem akartam, hogy bármi is eltompítson. Örültem, hogy nem ittam, és örültem, hogy mindenki más iszik.

– Szerintem párszor ittak a kocsmában, amikor a társulattal játszottak – folytattam. – Talán hallottak a széfről, talán látták, hogy Tim Pat pénzt tesz be. Így vagy úgy, de leesett nekik, hogy nem nagy kaland kirabolni a kocsmát.

– Az már egy másik kérdés, hogy élnek-e addig, hogy el tudják költeni a

pénzt.

– Talán nem tudtak eleget Morrissey-ékről, hogy féljenek tőlük. Ez könnyen lehet. Gondolom, ez is valami színjátékként indulhatott. Elképzelték, hogy egy ír frakció tagjaiként kirabolják a kocsmát. Ír forradalmárok, egyenesen a forradalom idejéből. Aztán rájöttek, hogy ez nem is olyan rossz ötlet, fogták magukat, szereztek fegyvert, és kirabolták Morrissey-éket.

– És kész.

Vállat vontam. – Vagy már korábban is volt pár balhéjuk. Semmi sem mutat arra, hogy a Morrissey-féle rablás volt az első melójuk.

– Gondolom, jobban fizet, mint a kutyasétáltatás vagy a takarítás – jegyezte meg Bobby. – Egy színésznek meg kell élnie valamiből! Lehet, hogy én is szerzek egy fegyvert meg egy maszkot.

– Te néha csaposként dolgozol – nézett rá Skip. – Nincs azzal semmi baj, és még kellék sem kell hozzá.

– És minket hogyan szúrtak ki? – kérdezte Kasabian. – Akkor kezdtek el hozzánk járni, amikor abban a darabban léptek fel?

– Talán.

– De ez nem magyarázza meg, hogy hogyan tudtak a két főkönyvről – ingatta a fejét Kasabian. – Skip? Dolgoztak nekünk ezek valaha? Atwood meg Cutler? Ismerős neked ez a két név?

– Nem.

– Nekem sem – sóhajtott Kasabian. – Valahonnét ismerték a kocsmát. Mindegy is, hogy honnan. De az biztos, hogy nem dolgoztak itt, mert Skipet nem ismerték fel.

– Lehet, hogy ez is a színjáték része volt – mondta Skip.

– Lehet. Ahogy már mondtam, nincs különösebb jelentősége. Volt egy belső emberük, aki ellopta a főkönyvet, odaadta nekik, és a többit már ők intézték.

– Egy belső ember?

Bólintottam. – Már az elején is erre gyanakodtunk. Emlékszel? Ezért bíztál meg engem, Skip. Egyfelől azzal, hogy intézzem el a zökkenőmentes tranzakciót, másfelől meg azzal, hogy kiderítsem, ki áll az egész mögött.

– Igaz.

– Nos, a főkönyvet így szerezték meg, és így is szúrtak ki maguknak titeket. Lehet, hogy az életben nem jártak a Miss Kittyben. Nem is kellett. Mert már mindent lezsírozott nekik valaki.

– Egy belső ember.

– Az.

– És tudod, hogy ki az a belső ember?

– Igen – feleltem. – Tudom.

Hirtelen nagy csend szállt a helyiségre. Odamentem az iratszekrényhez, és levettem a tetejéről a Wild Turkey-t. Szórtam jeget egy pohárba, öntöttem rá whiskyt. Fogtam a poharat, de nem ittam belőle. Sokkal inkább akartam nyújtani a pillanatot és fokozni a feszültséget, semmint inni.

– Egy belső ember – folytattam –, akinek utána is volt szerepe. Szólnia kellett Atwoodéknak, hogy tudjuk a kocsijuk rendszámát.

– Azt hittem, a kocsi lopott volt – jegyezte meg Bobby.

– Bejelentették, hogy a kocsit ellopták. Így került rá a körözött autók listájára. Hétfő este öt és hét között lopták el az Ocean autópálya mellől.

– És?

– Ez szerepelt a nyilvántartásban, és nem is figyeltem rá. Ma délután viszont megtettem, amit már korábban meg kellett volna tennem. Megtudtam, kié a kocsi. Rita Donegiané.

– Atwood barátnője – mondta Skip.

– Cutleré. Nem mintha lenne jelentősége.

– Össze vagyok zavarodva – közölte Kasabian. – Ellopta a barátnője kocsiját? Nem értem.

– Elhozták a kocsiját – feleltem. – Atwood és Cutler elhozta Rita Donegian kocsiját. Aztán felhívta őket a tettestársuk, és közölte, hogy Billie leírta a kocsi rendszámát. Szóval ekkor Atwoodék bejelentették a kocsi eltűnését. Ekkor és ekkor ilyen és ilyen címről lopták el az Ocean autópálya mellől. Egy kicsit kutakodtam ma délután, és kiderítettem, hogy a kocsi eltűnését csak éjfél előtt jelentették.

Itt összekavarodtak a dolgok. A körözött kocsik listáján nem Rita Donegian neve szerepelt. Hanem egy ír név, Flaherty vagy Farley vagy valami hasonló. A cím pedig valahol az Ocean autópálya mellett. Egy telefonszámot is megadtak, de azt meg kikapcsolták. A telefonkönyvben nem találtam azon a címen egyetlen Flaherty vagy Farley nevű előfizetőt. Szóval felhívtam a gépjárműnyilvántartót, és a rendszám alapján megtudtam, hogy az autó tulajdonosa Rita Donegian, aki a Cabrini sugárúton lakik, ami Washington Heightsban van, igencsak messze az Ocean autópályától, és persze Brooklyntól is.

Ekkor belekortyoltam a Wild Turkey-be.

– Ekkor felhívtam Rita Donegiant, és zsarunak adtam ki magam, aki azt ellenőrizte, hogy mi történt a lopott kocsikkal. Ó, igen, mondta, a kocsija

megkerült. Nem is nagyon hitte azt, hogy ellopták, a férje ivott pár pohárral, és elfelejtette, hol parkolt le vele. Aztán pár sarokkal odébb megtalálta, csakhogy ekkor már Rita bejelentette az eltűnését. Akkor viszont mi követtünk el valamiféle hibát, feleltem, mert a feljelentésben az áll, hogy a kocsit Brooklynból lopták el, ő meg Manhattanben van. Nem, felelte, a férje testvérénél voltak Brooklynban. Akkor egy újabb hibát követtünk el, mert a feljelentésben az áll, hogy a kocsi tulajdonosa valami Flaherty. Nem, felelte, ez sem hiba, ugyanis ez a férje testvérének a neve. Mivel ezt nem nagyon értettem, elmagyarázta, hogy Flaherty valójában a férje sógora, ugyanis a férje húga egy Flaherty nevű férfihez ment feleségül.

– Szegény örmény kislány – ingatta a fejét Keegan. – Kellett neki összekavarodni az írekkel.

– Igaz volt abból valami, amit mondott? – kérdezte Skip.

– Megkérdeztem tőle, hogy Rita Donegiannek hívják-e, és ő-e a tulajdonosa egy Mercuy Marqusinak, rendszáma LJK-914. Mindkét kérdésre igennel felelt. Ez volt az utolsó alkalom, amikor igazat mondott. Mert utána folyamatosan hazudozott, és tudta, hogy mit csinál. Falazott Atwoodéknek, különben nem lett volna ennyire találékony. Ugyanis nincs férje. Lehet, hogy Cutlerre a férjeként utalt, de Mr. Donegiannek hívta, márpedig Mr. Donegianből egy van, az apja. Nem akartam nagyon erőlködni, mert attól tartottam, hogy gyanút fog.

– Valaki *azután* hívta fel, hogy odaadtuk nekik a pénzt, és megkaptuk a főkönyvet – bólintott lassan Skip. – Hogy megmondja nekik, felírtuk a rendszámukat.

– Pontosan.

– Ki tudta ezt még rajtunk kívül? Keegan? Nem mesélted el véletlenül az Armstrongban mindenkinek, hogy mekkora egy hős voltál, mert leírtad a rendszámot?

– Nem – felelte Billie. – Viszont elmentem gyónni O'Houlihan atyához, és neki elmondtam.

– Baszd meg, komolyan kérdeztem.

– Soha nem bíztam abban a papban. A szeme sem áll jól.

John Kasabian szólalt meg halkan. – Skip, szerintem senki sem beszélt arról, hogy mi történt hétfő este. Szerintem Matt arra akar kilyukadni, hogy a belső ember egy közülünk. Egy ötünk közül, akik itt vagyunk. Igaz, Matt?

– Egy közülünk? – nézett körbe Skip. – Egy közülünk?

– Igaz, Matt?

– Igaz – feleltem. – Bobby az.

23

A csend egyre hosszabbra nyúlt az irodában, végül Skip törte meg egy hangos nevetéssel, ami vadul visszhangzott a falak között.

– Matt, te barom – mondta. – Majdnem bedőltem neked. Majdnem bedőltem.

– Igaz, amit mondtam, Skip.

– Csak azért, mert én is színész vagyok? – vigyorgott rám Bobby. – Azt hiszed, a színészek ismerik egymást, ahogy Billie szerint Kasabiannek is ismernie kellene az örmény tanítónőt. Az isten szerelmére, több színész van a városban, mint örmény.

– Két elnyomott csoport – jegyezte meg Keegan. – A színészek meg az örmények. Mind a ketten sokat éheznek.

– Soha nem hallottam erről a két alakról – közölte Bobby. – Atwood és Cutler? Így hívják őket? Soha nem hallottam róluk.

– Nem fog menni, Bobby – ingattam a fejem. – Gary Atwooddal egy osztályba jártál a Drámai Művészetek Akadémiáján itt, New Yorkban. Tavaly a Második sugárúton léptél fel a Galinda Színházban egy darabban, és Cutler a partnered volt.

– Arról a Strindberg-darabról beszélsz? Hat előadás egy teremnyi üres szék előtt. Még a rendező sem tudta, miről szól a darab. Cutler volt az, aki Berndtet játszotta? Róla beszélsz?

Nem mondtam semmit.

– A Lee összekavart. Mindenki Dave-nek hívta. Most már rémlik, de…

– *Baszd meg, Bobby, baszd meg, hazudsz!*

Mindenki Skip felé fordult.

– Hazudok? – kérdezte Bobby. – Ezt gondolod, Arthur?

– Kibaszottul ismerlek. Amióta az eszemet tudom, ismerlek Tudom, hogy mikor hazudsz.

– Az Emberi Poligráf. – Bobby sóhajtott. – Ami azt illeti, igazad van.

– Nem hiszem el.

– Döntsd el, Arthur. Nehéz ám veled, tudod? Vagy hazudok, vagy nem. Melyiket akarod?

– Kiraboltál. Megloptál. Elloptad a főkönyvet, és eladtál azoknak a faszoknak. Hogy tehetted? Te mocsok kis faszszopó, hogy tehetted?

Skip felállt. Bobby még mindig ült, kezében üres pohár. Keegan és John Kasabian Bobby két oldalán álltak, de lassan elhúzódtak mellőle, mintha helyet akartak volna adni.

Skip jobbján álltam, és Bobbyt figyeltem, aki nem siette el a választ, mintha alapos megfontolást érdemelt volna.

– A pokolba is – mondta végül. – Ki tudja, ki mit, miért tesz? Kellett a pénz.

– Mennyit adtak neked?

– Hogy őszinte legyek, nem olyan sokat.

– Mennyit?

– Én a harmadát akartam. Kinevettek. Tízezret kértem, azt mondták, adnak ötöt, végül megállapodtunk hétben. – Széttárta a karját. – Nem értek én ehhez. Színész vagyok, nem üzletember. Mit tudok én az ilyen dolgokról?

– Átbasztál rongyos hétezer dollárért.

– Hidd el, én is keveselltem.

– Ne viccelődj velem, te fasz!

– Akkor meg ne dobj fel nekem magas labdákat. Seggfej.

Skip becsukta a szemét. Homlokán izzadság gyöngyözött, az erek kidagadtak a nyakán. Keze ökölbe szorult, széttárta ujjait, majd megint ökölbe szorította a kezét. A száján keresztül lélegzett, akár egy bokszoló két menet között.

– Mire kellett a pénz? – kérdezte.

– Nos, tudod, a kishúgomat meg kell műteni, és…

– Bobby, ne bohóckodj. Esküszöm, hogy kinyírlak.

– Igen? Hidd el, kellett a pénz. Műtétre. Mert el akarták tömi a lábamat.

– Mi a fenéről beszélsz?

– Arról, hogy kölcsönkértem, ötezer dollárt, beszálltam vele egy kokainüzletbe, amiből semmi sem lett, és vissza kellett fizetnem a pénzt, ugyanis nem a Chase Manhattantől vettem fel. Ott nincsenek ilyen jó barátaim. Egy fickótól kértem kölcsön Woodside-ban, aki azt mondta, eltöri a lábam, ha nem fizetek.

– Mi a faszért szálltál bele egy kokainüzletbe?

– Mert pénzt akartam keresni. Hogy egy kicsit talpra álljak.

– Úgy beszélsz, mintha az amerikai álmot akartad volna megvalósítani.

– Egy kibaszott rémálom volt. Az üzlet bedőlt, én meg tartoztam a pénzzel. Heti százat kellett fizetnem, csak kamatot. Tudod, hogy megy ez. A végtelenségig fizeted a heti százat, és az ötezerrel még mindig tartozol.

A megélhetésemre alig volt pénzem, nemhogy még ki tudtam volna fizetni heti száz dollárt. Késtem a fizetéssel, a kamatot is kamat terheli, az a hétezer, amit Cutleréktől kaptam, már nincs is meg. Hatezret adtam annak a cápának, meg még kifizettem pár adósságot, és maradt kétszáz dollárom. Ennyi. – Vállat vont. – Könnyen jött, könnyen ment.

Skip egy cigarettát rakott a szájába, és az öngyújtóval játszott. Leejtette, és amikor lehajolt érte, véletlenül berúgta az asztal alá. Kasabian megfogta, hogy ne essen el, aztán gyufával tüzet adott neki. Billie Keegan letérdelt, és megkereste az öngyújtót.

– Tudod, hogy mennyit szedtél ki belőlem? – kérdezte Bobbytól.

– Belőled húszat, Johnból harmincat.

– Fejenként huszonötöt. Mert Johnnak tartozom öttel, és tudja, hogy vissza fogom fizetni neki.

– Fizesd.

– Kiszedtél belőlünk fejenként huszonötöt, hogy a végén maradjon nálad hét. Miről beszélek? Ötvenezret szedtél ki belőlünk rongyos hétezer dollárért.

– Mondtam, hogy nem értek az üzlethez.

– Semmihez sem értesz, Bobby. Ha pénzre lett volna szükséged, akkor feladod a haverjaidat tíz lepedőért. Mert Tim Pat ennyit ajánlott értük. Ez háromezerrel több, mint amennyit kaptál.

– Nem akartam beköpni őket.

– Hát persze hogy nem. De Johnt meg engem elárultál, mi?

Bobby vállat vont.

Skip a földre dobta a cigarettát, és eltaposta. – Pénz kellett neked – mondta. – Akkor miért nem kértél tőlem? Megmondanád? Nyugodtan fordulhattál volna hozzám, mielőtt megkeresel egy uzsorást. Vagy ha már olyan hülye voltál, hogy tőle kértél kölcsön, akkor szólhattál volna, hogy nem tudod visszafizetni.

– Nem akartam tőled kérni pénzt.

– Nem akartál tőlem pénzt kérni. De lopni igen. Kérni nem akartál, de lopni igen.

Bobby hátravetette a fejét. – Így igaz, Arrrthurrr. Nem akartam kérni tőled.

– Mikor mondtam neked nemet?

– Soha.

– Kellett valaha csúsznod-másznod valamiért?

– Igen.

– Mikor?

– Mindig. Hadd játsszon a színész pultost egy ideig. Álljon csak be egy kicsit a pult mögé, hátha nem lop el mindent. Kibaszott nagy vicc az én színészségem. Én vagyok a te felhúzós játékod, a házi színészed.

– Szerinted nem veszem komolyan, hogy színész vagy?

– De nem ám.

– Nem hiszem el. Ezt egyszerűen nem hiszem el. Hány embert vonszoltam el magammal arra a szar Strindbergre a Második sugárúton? Huszonöten voltunk, abból húsz embert én hoztam.

– Hogy megnézzék a házi színészedet. „Az a szar Strindberg." Ennyire veszel komolyan engem, Skip. Ez aztán komoly támogatás.

– Ezt kibaszottul nem hiszem el – hitetlenkedett Skip. – Te utálsz engem. – Körbenézett az irodában. – Utál engem.

Bobby szótlanul nézte őt.

– Azért csináltad, hogy kibassz velem.

– A pénzért csináltam.

– *Én odaadtam volna neked azt a kurva pénzt!*

– Nem akartam kérni tőled.

– Nem akartál kérni tőlem? Mit gondolsz, ki a fasztól szedted el? Istentől, te állat? Mert hogy nem az utcán találtad, az is biztos.

– Megdolgoztam érte.

– Mit csináltál?

Bobby vállat vont. – Ahogy mondtam. Megdolgoztam érte. Veled voltam, nem tudom, hányszor, onnantól kezdve, hogy elhoztam a főkönyvet. Ott voltam veled hétfő éjjel, meg minden. Te meg nem gyanakodtál. Azért ez nem volt rossz alakítás.

– Szóval ez egy szerep volt.

– Akár így is mondhatod.

– Júdás is egészen jó volt. Jelölték is az Oscarra, de nem tudott ott lenni a díjátadón.

– Vicces egy Jézus vagy, Arthur. A szerep nem neked való.

Skip égő szemmel bámulta. – Nem értem – mondta végül. – Még csak nem is szégyelled magad.

– Ettől boldog lennél? Ha szégyellném magam egy kicsit?

– Szerinted ezzel semmi baj sincs, mi? A legjobb barátodat a pokolra küldöd, és pénzt szedsz ki belőle? Lopsz tőle?

– Te soha nem loptál, igaz, Arthur?

– Miről beszélsz?

– Honnét szedted a húsz lepedőt, Arthur? Apránként félretetted?

– Elcsaltuk. De ez nem nagy titok. Úgy érted, hogy loptam a kormánytól? Mutass nekem valakit, aki nem teszi.

– És honnét szerezted a pénzt, amivel beszálltál a kocsmába? Hogyan indítottátok el a krimót Johnnal? Azt is elcsaltad?

– És?

– Lófaszt! Amikor Jack Balkinnál dolgoztál, annyit loptál, amennyit nem szégyelltél. Ha rajtad múlt volna, még az üres üvegeket is visszaváltod. Olyan sokat loptál Jacktől, hogy máig nem értem, miért nem ment tönkre.

– Jack nem ment tönkre. Pénzt keresett.

– Aha, és te is. Loptál, és Johnny is lopott, és amikor eleget loptatok össze, megnyitottátok ezt a kocsmát. Az amerikai álomról beszéltél? Ez az amerikai álom. Lopj annyit a főnöködtől, amiből már meg tudod nyitni a konkurenciáját.

Skip mondott valamit, amit nem hallottam.

– Mit mondtál, Arthur? Nem hallottalak.

– Azt, hogy a csaposok lopnak. Ezt mindenki tudja.

– És ettől nem bűn?

– Én nem basztam ki Balkinnal. Hanem pénzt kerestem neki. Forgathatod, ahogy csak akarod, Bobby, attól én még nem leszek olyan, mint te.

– Nem. Te egy kibaszott szent vagy, Arthur.

– Jézusom – mondta Skip. – Nem tudom, mit tegyek. Nem tudom, mit tegyek.

– Én viszont igen. Nem fogsz tenni semmit.

– Nem?

Bobby megrázta a fejét. – Mit tudnál tenni? Fogod a pisztolyt, és agyonlősz? Nem fogsz agyonlőni.

– Pedig kellene.

– Aha, de nem fogod megtenni. Meg akarsz ütni? Már dühös sem vagy, Arthur. Tudod, hogy dühösnek kellene lenned, de nem vagy az.

– Én…

– Nézd, én hullafáradt vagyok – közölte Bobby. – Ha senkinek nincs kifogása, én hazamegyek. És egyszer visszafizetek mindent. Mind az ötvenezret. Ha sztár leszek, tudjátok? Állom a szavam.

– Bobby…

– Szevasztok.

Miután elkísértük Skipet a sarokig, és elbúcsúztunk tőle, John Kasabian leintett egy taxit, én meg ott álltam Billie Keegannel, és mondtam, hogy hibát követtem el. Nem lett volna szabad elmondanom Skipnek, amit megtudtam.

– Nem – felelte. – El kellett mondanod.

– Most csak annyit tud, hogy a legjobb barátja gyűlöli őt. – Megfordultam a Parc Vendome felé. – Majdnem a tetején lakik – mondtam. – Remélem, nem veti ki magát az ablakon.

– Ő nem olyan.

– Nem.

– Meg kellett mondanod neki – ismételte Billie Keegan. – Hagytad volna, hogy azt higgye, Bobby a legjobb barátja? Ezt nem tudni inkább átok, mint áldás. Szívességet tettél neki. Most fáj neki, kegyetlenül, de helyre fog jönni. Ha nem mondod el neki, csak rosszabb lett volna.

– Gondolom.

– Biztos lehetsz benne. Ha Bobby megúszta volna ezt, akkor vérszemet kap. Addig használta volna ki, verte volna át, amíg Skip meg nem tudja, és akkor Bobby jól beledörgöli az orrát. Értesz?

– Igen.

– Igazam van?

– Talán. Billie? Hallani akarom azt a dalt.

– Mi van?

– A szent kocsmását. Amit lejátszottál nekem.

– „Az utolsó pia.”

– Nem bánod?

– Dehogyis. Gyere fel, iszunk pár pohárral.

Nem sokat ittunk. Felmentünk a lakására, meghallgattuk a dalt ötször vagy hatszor. Kicsit dumáltunk, de főleg a lemezt hallgattuk. Amikor eljöttem, Billie mondta, hogy helyesen cselekedtem. Le kellett lepleznem Bobby Ruslandert. Még mindig nem voltam benne biztos, hogy igaza volt.

24

Aznap sokáig aludtam. Éjjel Danny Boy Bell és két barátja társaságában elmentem a Sunnyside Gardensbe, Queensbe. Két középsúlyú srác bokszolt, az egyik Bedford-Stuyvesantból származott, és Danny Boy barátai komoly pénzzel fogadtak rá. A srác könnyedén nyert, de nem mutatott túl sokat.

Másnap, pénteken délután az Armstrongban ittam, amikor Skip megjelent, és leült mellettem egy sörrel. Éppen végzett az edzőteremben, és nagyon megszomjazott.

– Nagyon keményen nyomtam ma – mondta. – Az összes düh az izmaimba ment. A tetőt is fel tudtam volna emelni. Matt? Szerinted lekezeltem Bobbyt?

– Mire gondolsz?

– Arról beszélt, hogy ő volt a házi színészem. Szerinted igaz?

– Szerintem csak valami indokot keresett a tettére.

– Nem tudom – sóhajtott. – Talán tényleg lekezelő voltam vele. Fölényes. Emlékszel, hogy felkaptad a vizet, amikor kifizettem a számládat?

– És?

– Talán vele is ezt tettem. Csak nagyban. – Rágyújtott, köhögni kezdett. Miután összeszedte magát, így folytatta: – Bassza meg. Bobby egy mocsokláda. Egy szemét. És kész. El akarom felejteni az egészet.

– Mi mást tehetnél?

– Bárcsak tudnám. Amikor gazdag lesz, majd megadja a pénzt. Ez baromira tetszett. Nem tudjuk valahogyan visszaszerezni a pénzt attól a két fasztól? Tudjuk a nevüket meg minden.

– Mivel tudnád megfenyegetni őket?

– Nem tudom. Gondolom, semmivel. Akkor éjjel azt mondtad, beszélni akarsz mindenkivel, hogy kitaláljuk, mit tegyünk. De ez nem igaz, ugye? Csak azt akartad, hogy mindenki legyen ott, amikor leleplezed Bobbyt.

– Akkor jó ötletnek tartottam.

– Aha. Szóval akkor mindenről beszéltünk, csak erről nem. Hogy mit tehetnénk velük. Hogy hogyan szerezhetnénk vissza a pénzünket.

– Nem sokat.

– Azt sejtem. Mit csinálunk? Kiraboljuk azokat, akik kiraboltak minket? Nem az én stílusom. A helyzet meg az, hogy csak pénzről van szó. Semmi másról. Ez a pénz a bankban pihent, semmit sem kezdtem vele, így aztán

kurvára nem számít, hogy Bobby kiszedte belőlem. Érted, hogy mire akarok kilyukadni?

– Azt hiszem.

– Bárcsak el tudnám felejteni – sóhajtott. – Mert állandóan csak ezen jár az agyam. Bárcsak tudnám hagyni az egészet a francba.

A hétvégét velem töltötték a fiaim. Ez volt az utolsó hétvégénk azelőtt, hogy táborba mentek. Szombat reggel kimentem értük a vasútállomásra, vasárnap este meg vissza. Megnéztünk egy filmet, hogy mit, arra már nem emlékszem, a vasárnap reggelt és délelőttöt a Wall Street és Fultoni a halpiac környékén töltöttük. De lehet, hogy ez másik hétvége volt. Összefolynak az emlékezetemben ezek a napok.

A vasárnap estét a Village-ben töltöttem, és csak hajnalban értem vissza a hotelomba. A telefon csörgése rángatott ki egy frusztráló álomból: egy veszélyes futóhídról igyekeztem lejutni, de csak nem bírtam lejjebb kerülni.

Felvettem a telefont. Egy mogorva hang szólt bele: – Nos, erre nem számítottam, de legalább nem kell amiatt aggódnunk, hogy a bíróságon veszítünk.

– Ki beszél?

– Jack Diebold. Mi bajod van? Olyan a hangod, mintha most keltél volna fel.

– Már felkeltem – feleltem. – Miről beszélsz?

– Nem láttad az újságot?

– Aludtam. Mi…

– Tudod, hogy mennyi az idő? Majdnem dél. A stricik szoktak ilyenkor felkelni.

– Nem mondod.

– Vegyél egy újságot – mondta. – Egy óra múlva hívlak.

A *News* a címlapján hozta a hírt. A GYILKOSSÁG GYANÚSÍTOTTJA FELKÖTÖTTE MAGÁT A CELLÁJÁBAN. A sztori a harmadik oldalon folytatódott.

Miguelito Cruz széttépte a ruháját, összekötötte a csíkokat, odalára állította a vaságyát, felmászott rá, egy vízvezetékre kötötte a ruhacsíkokat, és leugrott az ágyról, át, a másik világba.

Jack Diebold nem hívott vissza, de az esti határás hírekből mindent megtudtam. Miután közölték vele barátja halálhírét, Angel Herrera

visszavonta eredeti meséjét, és elismerte, hogy Cruzzal közösen tervelték ki és hajtották végre a betörést Tillaryékhez. Miguelito hallott zajt az emeletről, és a kezében egy konyhakéssel felment megnézni, mi az. Halálra szúrta az asszonyt, Herrera meg elborzadva figyelte. Miguelitóban gyorsan felment a pumpa, mondta Herrera, de barátok voltak, unokatestvérek, és közösen találták ki a meséjüket, hogy megvédjék Miguelitót. De most, hogy a barátja halott, Herrera végre elmondta, mi történt.

Az a vicces, hogy úgy éreztem, ki kell mennem Sunset Parkba. Az ügyet lezártam, mindenki lezárta az ügyet, de én mégis úgy éreztem, hogy végig kell járnom a bárokat a Negyedik sugárúton, rumra kell meghívnom hölgyeket, és közben csipszet ennem.

Persze nem mentem ki. Még csak nem is gondolkodtam rajta komolyan. Ugyanakkor mégis úgy éreztem, ezt kellett volna tennem.

Aznap este az Armstrongban voltam. Nem ittam sem túl gyorsan, sem túl sokat, hanem lassan és módszeresen, és valamikor fél tizenegy körül nyílt az ajtó, és már azelőtt tudtam, ki az, hogy megfordultam volna. Tommy Tillary állt ott kicsípve, frissen borotválva, az első látogatása az Armstrongban a felesége halála óta.

– Nézzétek csak, ki van itt – szólalt meg nagy hangon, aztán kiült az arcára az a nagy-nagy vigyor. Emberek siettek oda hozzá, kezet fogtak vele. Billie állt a pult mögött, és megelőzte Tommyt. Bejelentette, hogy mindenki a ház vendége, éppen akkor, amikor Tommy erősködni kezdett, hogy következő kört ő állja. Nagylelkű gesztus volt, mivel harmincan vagy negyvenen voltunk a kocsmában, de szerintem Tommyt az sem érdekelte volna, ha három- vagy négyszázan vagyunk.

Maradtam a helyemen, hagytam, a többiek hadd zsongják körül, de ő átküzdötte magát a tömegen, és átkarolta a vállamat. – Ez itt az ember – jelentette be. – Az ember, akinél jobb detektív még nem született. Ennek az embernek a pénze – közölte Billie-vel – ma semmit sem ér. Nem vehet piát, nem vehet kávét, és ha a vécé fizetős lenne, azért sem fizethetne.

– A vécé még mindig ingyenes – felelte Billie. – De ne adjunk ötleteket Jimmynek.

– Ne mondd, hogy nem jutott még eszébe – nézett rá Tommy. – Matt, te drága, jó ember, hát én szeretlek téged. Szarban voltam, minden összeesküdött ellenem, de te kiálltál mellettem.

Mi a fenét csináltam én? Nem én kötöttem fel Miguelito Cruzt, és nem is én

szedtem ki a vallomást Herrerából. Még csak nem is láttam őket. Tommy pénzét elfogadtam, és most nagyon úgy látszott, hogy még a piámat is ő fogja fizetni.

Nem tudom, mennyi ideig maradtunk. Különös módon az én piálásom úgy lassult, ahogy Tommyé gyorsult. Azon tűnődtem, miért nem hozta magával Carolynt. Nem gondoltam, hogy ad egyáltalán valamit a látszatra, hiszen az ügynek vége. És azon is tűnődtem, vajon nem sétál-e be Carolyn. Elvégre ez volt az egyik kedvenc kocsmája, és gyakran szokott odajárni.

Tommy egy idő után kiterelt az Armstrongból, gondolom, neki is eszébe jutott, hogy ez Carolyn egyik törzshelye. – Ma este ünnepiünk – jelentette ki. – Nem akarunk egyetlen helyen gyökeret ereszteni. Annyi még a kocsma.

A Rivierával jött, beültem mellé. Beugrottunk pár helyre. Az egyik egy görög kocsma volt az East Side-on, ahol a pincérek úgy néztek ki, mint a maffia bérgyilkosai. Megnéztünk néhány felkapottabb krimót is, köztük Jack Balkinét, ahonnét Bobby szerint Skip ellopta a pénzt, amiből aztán megnyitották a Miss Kittyt. Végül egy sötét, barlangszerű becsületsüllyesztőben kötöttünk ki a Village-ben. Lassan rájöttem, hogy mire emlékeztetett. Arra a norvég bárra Sunset Parkban, a Fjordra. Akkoriban elég jól ismertem a kocsmákat a Village-ben, de ezen a helyen még nem jártam, és nem is voltam képes soha többé megtalálni. Talán nem is a Village-ben volt, hanem valahol Chelsea-ben. Tommy vezetett, és én nem figyeltem rá, hogy hol járunk.

Akárhol is volt a kocsma, a változatosság kedvéért a vendégek nem hangoskodtak, így beszélgetni is tudtunk. Egyszer csak megkérdeztem tőle, mivel érdemeltem ki a dicséretét. Egy ember megölte magát, egy másik meg beismerő vallomást tett. Mi szerepem volt nekem ebben?

– Hát amit megtudtál – felelte.

– Mit tudtam meg? Mit derítettem ki? Mert ha hoztam volna neked pár hajszálat meg körömdarabot tőlük, és te egy vudupapnak adod, akkor még megértem.

– Sok mindent kiderítettél Cruzról.

– Gyilkossággal vádolták. Nem azért kötötte fel magát, mert attól félt, hogy a buziverések miatt elítélik.

Tommy kortyolt egyet a whiskyjéből. – Pár nappal ezelőtt egy fekete fickó ment oda Cruzhoz. Akkora, mint egy ruhásszekrény. „Majd megtudod, milyen az igazi börtön, amikor felvisznek Green Havenbe.” Ezt mondta neki. „Mindenkinek te leszel a csaja. A doktor egy új segglyukat vág a valagadon,

mire kikerülsz onnan.”

Nem mondtam semmit.

– Kaplan – folytatta Tommy – beszélt valakivel, aki beszélt valakivel, és ő beszélt Cruzzal. Az meg belegondolt, milyen lesz mindenki macájának lenni, aztán mindenki arra lett figyelmes, hogy a kis rohadék lóg a levegőben, alatta meg semmi sincs.

Nem bírtam formába lendülni. Néztem az italomat magam előtt, amíg Tommy odament a pulthoz egy újabbért. Ugyan nem ittam, de nekem is hozott egy pohárral.

Amikor visszaért, így szóltam: – Herrera.

– Bevallott mindent.

– És Cruzra kente a gyilkosságot.

– Miért ne? Cruznak nem volt kifogása ellene. Különben is, valószínűleg tényleg Cruz ölte meg Peget, de ki tudja, valójában ki volt. És ha már itt tartunk, kit érdekel? Az van, Matt, hogy hasznos dolgokat tudtál meg.

– Hogyne – feleltem. – Ami miatt Cruz megölte magát.

– Herrerának meg ott vannak a gyerekei Puerto Ricóban. Drew beszélt Herrera ügyvédjével, aki beszélt Herrerával, és átadta neki az üzenetet: akármit is csinálsz, betörésért leültetnek, talán még gyilkosságért is, de ha jó történetet mondasz el a rendőröknek, akkor kevesebbet fogsz kapni, és ezenfelül Mr. Tillary megbocsát neked, és a feleséged meg a gyerekeid minden hónapban kapnak egy szép kis csekket Santurcéban.

A bárpultnál két idős férfi a Louis-Schmelling összecsapást elevenítette fel. A másodikat, amikor Louis szándékosan büntette meg a német bajnokot. Az egyik a levegőbe bokszolva mesélte, mi történt.

– Ki ölte meg a feleséged? – kérdeztem.

– A kettő közül valamelyik. Ha tippelnem kellene, akkor azt mondom, hogy Cruz. Olyan gonosz szeme volt. Az ember belenézett, és látta, hogy egy gyilkos.

– Mikor néztél bele a szemébe?

– Amikor a házban dolgoztak. Tudod, kitakarították a pincét meg a padlást. Mondtam, hogy segítettek, nem?

– Mondtad.

Szélesen mosolygott, én meg merev arccal megvártam, amíg lefagy a mosoly az arcáról. – Herrera segített neked a ház körül – mondtam. – Cruzzal soha nem találkoztál.

– Dehogyisnem. Ott volt vele. Segített neki.

– Ezt még nem említetted.

– Dehogynem. Vagy elfelejtettem. Mit számít?

– Cruz nem volt oda a fizikai munkáért – feleltem. – Ő nem jött el kihordani a szemetet a házatokból. Akkor meg mikor láttad a szemét?

– Jézusom, Matt. Talán az újságban láttam a fotóját, vagy csak megéreztem, hogy milyen lehet a szeme. Mit lovagolsz ezen? Akármilyen is volt a szeme, most már nem lát vele semmit.

– Ki ölte meg Peget, Tommy?

– Nem azt kértem, hogy szállj le a témáról?

– Felelj a kérdésre.

– Már válaszoltam.

– Te ölted meg, igaz?

– Megőrültél? És ne kiabálj, az isten szerelmére. Még a végén meghallanak.

– Megölted a feleséged.

– Cruz ölte meg, és erre Herrera megesküdött. Nem elég ez neked? A kibaszott zsaru haverod meg rám szállt, és nem hagyott békében. Kurva piócája. Én nem ölhettem meg Peget.

– Dehogyisnem.

– Mi van?

Egy hímzéssel letakart fotel. A kilátás az Owl's Head Parkra. A por szaga, ahogy lassan elnyomja a gyöngyvirág illatát.

– Gyöngyvirágok – mondtam.

– A mik?

– Így csináltad.

– Miről beszélsz?

– A második emeleten, a feleséged nagynénjének a szobája. Ott éreztem a parfümjét. Azt hittem, csak benne maradt az illat az orromban, de nem. A feleséged ott volt fenn, abban a szobában, ezért éreztem az illatát. Ezért nem eresztett az a szoba, ezért éreztem ott a jelenlétét. A szoba mondani akart nekem valamit, amit én nem tudtam megérteni.

– Nem tudom, miről beszélsz. Tudod, mi vagy te, Matt? Egy kicsit részeg, az. Holnap felébredsz, és…

– Munka után eljöttél az irodából, hazasiettél Bay Ridge-be, és felvitted a feleséged a harmadik emeletre. Hogyan csináltad? Elkábítottad? Altatót kevertél az italába, aztán felvitted a második emeletre, és megkötözve otthagytad. Megkötözted, betömted a száját, és otthagytad eszméletlenül.

Aztán visszarohantál Manhattanbe, és elmentél Carolynnal vacsorázni.

– Én nem fogom ezt végighallgatni.

– Herrera és Cruz éjfél körül törtek be, pont, ahogy megbeszélted velük. Azt hitték, hogy egy üres házat pakolnak ki. A feleséged ott feküdt elkábítva a másodikon, ahova nem volt miért felmenniük. Gondolom, a biztonság kedvéért az ajtót is bezártad. Kipakolták a házat, és szépen hazamentek. Elégedetten, mert ilyen gyorsan és könnyen már régen kerestek ennyi pénzt.

Felemeltem a poharamat. Aztán eszembe jutott, hogy ő fizette, így letettem. Ekkor meg az jutott eszembe, hogy ez nevetséges. Ahogy a pénznek sincs tulajdonosa, úgy a whisky sem tudja, ki fizette ki.

Nyeltem egy nagyobb kortyot.

– Aztán pár óra múlva megint kocsiba ültél – folytattam és visszarohantál Bay Ridge-be. Lehet, hogy a barátnőd italába is tettél valamit, nehogy felébredjen. Egy órára volt szükséged, maximum másfélre. Akkor hajnalban alig volt forgalom, hamar hazaértél. Senki sem látta, hogy megérkeztél a házhoz. Csak fel kellett menned a másodikra, levinni a feleséged az elsőre, agyonszúrni, megszabadulni a késtől, majd visszamenni a városba. Így tetted, Tommy, igaz?

– Nem is hiszem, mennyi szart hordasz össze.

– Mondd, hogy nem te ölted meg.

– Már mondtam.

– Mondd megint.

– Nem én öltem meg őt, Matt. Nem öltem meg senkit.

– Na, még egyszer.

– Neked meg mi a bajod? Nem öltem meg Peget. Te magad segítettél bebizonyítani, most meg az egészet ellenem akarod fordítani. Esküszöm az istenre, hogy nem én öltem meg.

– Nem hiszek neked.

A pultnál egy férfi Rocky Marcianóról beszélt. A legjobb bokszoló, aki valaha élt, mondta. Nem volt jóképű, nem volt izmos, de az a vicces, hogy minden meccs végén ő maradt talpon, és nem az ellenfele.

– Jézusom – mondta Tommy.

Becsukta a szemét, fejét a kezébe temette. Nagyot sóhajtott, majd felnézett. – Tudod, mókás egy dolog ez. A telefonban vagyok olyan jó üzletkötő, mint amilyen bokszoló Marciano volt. Nálam jobb a világon nincs. Esküszöm neked, az araboknak adok el homokot, télen jeget, de szemtől szemben már szart sem érek. Ha nem lenne telefon, meg sem tudnék élni. Szerinted miért

van ez?

– Majd te megmondod nekem.

– Esküszöm neked, hogy nem tudom. Régebben azt hittem, az arcom, a szemem meg a szám miatt van. Nem tudom. A telefonon minden úgy megy, mint ahogy a nagykönyvben van megírva. Beszélek egy idegennel, nem tudom, hogy néz ki, nem látom az arcát, ő sem az enyémet. Mindent el tudok adni. Viszont szemtől szemben. Ez már más történet. – Rám nézett, de nem a szemembe. – Ha telefonon beszélnénk, már meg lennél győzve. Régen.

– Lehet.

– Biztos. Kibaszottul biztos. Az egészet beszlopáltad volna. Matt, tegyük fel a vita kedvéért, hogy én öltem meg Peget. Baleset volt. Hirtelen történt minden, idegesek voltunk a betörés miatt, én félig piás voltam, és…

– Az egészet eltervezted előre, Tommy. Eltervezted, és működött.

– Amit itt elmondtál, az egészet, na, abból semmit sem tudsz bizonyítani.

Nem mondtam semmit.

– És te segítettél nekem. Ezt ne feledd.

– Nem fogom.

– És nem ültetnének le, Matt, akármit is teszel vagy nem teszel. Még a bíróságig sem jutna el az ügy, de ha mégis, akkor is én nyernék. Mindenkit megkímélsz a fölösleges kellemetlenségtől meg munkától. Mondok én valamit.

– Mit?

– Ma este a pia beszélt belőlünk. Két üveg whisky dumált. Ennyi. Reggelre el is felejthetjük az egészet. Nem öltem meg senkit, te nem állítottad az ellenkezőjét, minden oké, haverok vagyunk. Ugye? Ugye?

Csak néztem rá szótlanul.

25

Ez hétfő este történt. Nem emlékszem pontosan, hogy mikor beszéltem Jack Diebolddal, de vagy kedden, vagy szerdán. Először a kapitányságon kerestem, végül otthon találtam meg. Kicsit beszéltünk, aztán megszólaltam: – Tudod, azt hiszem, kitaláltam, hogy hogyan tehette.

– Te hol jártál eddig? Van egy halottunk, meg egy másik, aki mindent bevallott.

– Tudom – feleltem. – De azért hallgass meg. – Azzal elmagyaráztam neki, Tommy Tillary miként ölhette meg a feleségét. Párszor el kellett ismételnem, ám Jack még akkor sem volt meggyőzve.

– Nem is tudom – kételkedett. – Elég komplikáltnak hangzik. A nőnek ehhez végig a padláson kellett volna lenni. Nyolc vagy tíz órát. Ilyen sokáig egyedül hagyta volna? És mi van, ha magához tér, és kioldja a köteleit? Akkor aztán Tommy nagy szarban van.

– De nem gyilkossággal vádolják. A felesége feljelenthette volna azért, mert megkötözte, de mutass nekem egy férjet, akit ezért börtönbe zártak.

– Igaz, addig nem nagyon vállal rizikót, amíg meg nem öli. Ha pedig megölte, akkor nincs miért aggódnia. Illetve van, de ez más kérdés. Értem, hogy mit mondasz, Matt. Egy kicsit meredek, nem gondolod?

– Nos, csak gondolkodtam, hogy hogyan ölhette meg a feleségét.

– A való életben ilyenek nem történnek.

– Gondolom, nem.

– És ha mégis, akkor sem jutsz vele semmire. Gondolj csak bele, mennyi ideig magyaráztad nekem, pedig én ebből élek. Ha az esküdtszék előtt kezdesz bele, valami faszkalap ügyvéd harminc másodpercenként félbeszakít. Te is tudod, hogy az esküdtszék tagjai mit szeretnek. Hátranyalt hajú, barna bőrű vádlottat, a kezében kés, az ingén vér. Ezt szeretik.

– Tudom.

– Különben is, ez már lejárt lemez. Tudod, hogy most min dolgozom? Egy családon Borough Parkban. Olvastad?

– Az ortodox zsidók?

– Három ortodox zsidó, apa, anya, fiú. Az apának hosszú a szakálla, a fiúnak a barkója, ott ülnek az asztalnál, vacsoráznak, és mindegyiket fejbe lőtték. Ezen dolgozom. Ami Tommy Tillaryt illeti, kurvára nem érdekel, ha ő

ölte meg a két Kennedyt és Martin Luther Kinget.

– Csak egy ötlet volt – feleltem.

– Nos, jó kis ötlet, ezt elismerem. De nem túl életszerű, és még ha az is lenne, kinek van rá ideje?

Úgy döntöttem, itt az ideje egy italnak. A két ügyemet lezártam, igaz, egyiket sem megnyugtatóan. A fiaim táborba mentek. A lakbéremet kifizettem, és még maradt is pár dollárom a bankban. Úgy éreztem, minden okom megvan arra, hogy egy hétig részeg legyek.

De a testem tudta, hogy még nincs vége, és ugyan nem voltam végig józan, azért annyira nem rúgtam be, amennyire terveztem. Egy vagy két nap múlva az Armstrongban ültem, bourbonnel hígított kávét ittam, amikor megjelent Skip Devoe.

Az ajtóból bólintott felém. Aztán odament a pulthoz, ivott egy gyorsat, majd odajött az asztalomhoz, kihúzott egy széket, és leült.

– Tessék – tett elém egy barna borítékot. Olyasfajtát, amilyet a bankban adnak az embernek.

– Ez meg mi? – kérdeztem.

– A tied.

Kinyitottam. Tele volt pénzzel. Elővettem a bankjegyeket, és átpörgettem őket az ujjaimon.

– Az isten szerelmére, Matt – mondta. – Ne csináld már. Azt akarod, hogy mindenki lássa? Tedd szépen zsebre, és számold meg otthon.

– Ez meg mi?

– A te részed. Tedd már el.

– Az én részem? Minek a része?

Türelmetlenül sóhajtott. Mérgesen beleszívott a cigarettájába, majd elfordította a fejét, nehogy az arcomba fújja a füstöt. – A te részed a tíz lepedőből – felelte. – A fele neked jár. Tíz lepedő fele öt, öt van a borítékban. Tedd már meg azt a szívességet, hogy elrakod.

– Minek a része, Skip?

– A jutalomé.

– Miféle jutalomé?

Skip állta a tekintetemet. – Nos, valamit visszaszereztem. Mert azoknak a faszszopóknak nem tartoztam semmivel sem. Igaz?

– Nem tudom, hogy miről beszélsz.

– Atwoodról és Cutlerről – válaszolta. – Szépen felnyomtam őket Tim

Patnél. A jutalomért.

Csak néztem rá.

– Nem mehettem oda hozzájuk, hogy adják vissza a pénzt. Attól a kibaszott Ruslandertől sem remélhettem egyetlen kurva centet sem, mert mindet elköltötte. Szóval elmentem Tim Pathez, leültünk, megkérdeztem, hogy még mindig ki akarja-e fizetni a jutalmat. Úgy csillant fel a szeme, mint valami tűzijáték. Megmondtam neki a két nevet meg a címet, és azt hittem, odahajol, és megcsókol.

Leraktam kettőnk közé a borítékot. Felé toltam, ő visszatolta. – Ez nem az enyém, Skip.

– Dehogyisnem. Tim Patnek is mondtam, hogy a fele téged illet, mert te dolgoztál meg érte. Tedd csak el.

– Nem akarom. Már megkaptam a pénzt a munkámért. Az információ a tiedé. Megvetted tőlem. Ha eladtad Tim Patnek, akkor a teljes összeg téged illet.

Szívott egy mélyet a cigarettájából. – A felét már odaadtam Kasabiannek. Az ötezret, amivel tartoztam neki. Ő sem akarta elfogadni. Mondtam neki, hogy fogadja csak el, és kvittek vagyunk. Elvette. Ez meg a te részed.

– Nem akarom.

– Pénz, Matt. Mi a bajod vele?

Nem feleltem.

– Nézd – mondta. – Tedd csak el. Nem akarod megtartani, ne tartsd meg. Égesd el, oszd szét, add oda valakinek. Kurvára nem érdekel, mit csinálsz vele. Mert én nem tarthatom meg. Nem. Értesz?

– Miért ne tarthatnád meg?

– Bassza meg – sóhajtott. – A kibaszott kurva életbe. Nem tudom, miért tettem.

– Miről beszélsz?

– De megint megtennem. Ez az őrület benne. Itt zabái fel bent, de ha megint meg kellene tennem, megint megtenném.

– Mit?

Rám nézett. – Tim Patnek három nevet adtam – felelte. – Három nevet és három címet.

Hüvelyk- és mutatóujja közé fogott egy cigarettát, azt bámulta. – Ezt soha ne csináld – mondta, és a kávémba dobta a csikket. – Mit művelek? A bögréd félig volt. Azt hittem, az én kávém, pedig nem is rendeltem. Mi a fene van velem? Sajnálom, Matt, hozok egy új bögrével.

– Nem érdekes.
– Reflexből tettem. Nem gondolkodtam, hanem…
– Skip, a kávé nem érdekes. Ülj vissza.
– Biztos, hogy nem kérsz…
– Biztos.
– Oké – mondta, aztán elővett egy cigarettát, és kézfejéhez ütögette.
– Három nevet adtál Tim Patnek.
– Igen.
– Atwoodét, Cutlerét és…
– Bobbyét – bólintott. – Eladtam neki Bobby Ruslandert.

A szájába tette a cigarettát, elővette az öngyújtóját, és rágyújtott. A füst a szemébe szállt. – Beköptem Bobbyt – sóhajtotta. – A legjobb barátomat, persze már nem a legjobb barátom, de azért én szépen fogtam magam, beköptem és eladtam. Azt mondtam Tim Patnek, hogy Bobby volt a belső ember, ő szervezte az egészet. – Rám nézett. – Szerinted egy rohadék vagyok?
– Nincs véleményem, Skip.
– Meg kellett tennem.
– Értem.
– De azt már érted, hogy miért nem tarthatom meg a pénzt, igaz?
– Igen, azt hiszem, értem.
– Meg fogja ám úszni. Valahogyan mindig megússza. Emlékezz csak. Akkor éjjel úgy ment ki az irodámból, mintha az övé lett volna. A Színész. Majd ebből is kiszínészkedi magát, igaz?

Nem szóltam semmit.
– Meg tudja tenni. Képes rá. Ezt is megússza.
– Lehet.

Kézfejével megtörölte a szemét. – Szerettem azt a barmot – mondta. – Azt hittem, ő is szeret engem. – Vett egy mély levegőt, majd kifújta. – Mostantól kezdve nem szeretek senkit – jelentette ki. – Szerintem ki fogja dumálni magát – állt fel. – És megússza.
– Lehet.

De Bobby nem úszta meg. Egyikük sem úszta meg. A hét végére mindhárman belekerültek az újságokba: Gary Michael Atwoodot, Lee David Cutlert és Robert Joel Ruslander holttestét a város különböző pontjain találták meg, fejükre fekete csuklyát húztak, kezüket a hátuk mögött összekötözték, és mindegyik tarkójába egy golyót eresztettek egy.25-ösből.

Rita Donegian holttestét Cutleré mellett találták meg. Gondolom, útban volt a nő.

Amikor olvastam a cikket, a pénz még mindig ott volt a barna borítékban. Nem döntöttem el, mit tegyek vele. Nem tudom, hogy végül tudatosan hoztam-e meg a döntést, de másnap ötszáz dollárt beletömtem a St. Paul perselyébe. Elvégre sok gyertyát kellett meggyújtanom. A pénz egy részét elküldtem Anitának, egy részét betettem a bankba, mert valahol útközben megszűnt vérdíj lenni, pénz lett belőle, egyszerű pénz.

Gondoltam, itt a történet vége. De tévedtem.

A telefon az éjszaka közepén csöngött. Pár órája aludtam, a telefon felébresztett, odanyúltam érte. Egy percbe is beletelt, mire felismertem a hangot.

Carolyn Cheetham volt az.

– Fel kellett hívjalak – kezdte –, mert bourbonivó vagy, és úriember. Tartozom neked ezzel a hívással.

– Mi a baj?

– Közös barátunk kirúgott – felelte. – És még a cégtől is kirúgatott, hogy ne kelljen látnia. Amikor már nem volt rám szüksége, egyszerűen elhajított. Tudod, hogyan csinálta? Telefonon keresztül.

– Carolyn…

– Minden benne van a búcsúlevelemben – mondta. – Mert hagyok egyet.

– Carolyn, ne csinálj semmit – ültem fel, és bújtam bele gyorsan a ruháimba. – Mindjárt ott vagyok. Leülünk, megbeszéljük.

– Nem tudsz megállítani, Matthew.

– Nem akarlak megállítani. Csak leülünk, beszélünk, aztán azt csinálsz, amit akarsz.

Letette.

Gyorsan odarohantam hozzá, remélve, hogy altatót vett be. A lépcsőházban betörtem az ablakot, hogy ki tudjam nyitni az ajtót, aztán egy régi hitelkártyával jutottam be a lakásába. Ha a biztonsági láncot is beakasztotta volna, akkor be kell rúgnom az ajtót, de szerencsére nem tette.

Még azelőtt éreztem a lőpor szagát, hogy kinyitottam volna az ajtót. Az egész lakás bűzlött tőle. Carolyn a kanapén hevert, feje félrefordult. A fegyver még a kezében volt, a halántékán fekete lyuk.

Volt búcsúlevél is, egy noteszból kitépett lapon, a dohányzóasztalra tette, egy üveg Maker's Mark bourbon alá. Az üres üveg mellett egy üres pohár állt.

Láttam a kézírásán, hogy ivott. És a szavakban is, amiket használt.

Elolvastam a búcsúlevelet. Pár percig csak álltam ott, nem sokáig, aztán hoztam egy törlőruhát a konyhából, és letöröltem az üveget meg a poharat. Fogtam egy hasonló poharat, elmostam, eltöröltem, és beraktam a szárítóba.

A búcsúlevelet zsebre vágtam. A kis fegyvert kivettem a kezéből, rutinból megfogtam a pulzusát, aztán egy párnát fogtam a fegyver elé, hogy tompítsam a lövés zaját.

Egy golyót eresztettem a hasába, a szív alá, majd még egyet a szájába.

A fegyvert zsebre vágtam, és eljöttem.

A fegyvert Tommy Tillary házában találták meg a Colonial úton a nappaliban, a szófa párnái közé dugva. A fegyvert tisztára törölték, de a rendőrök találtak a táron egy ujjlenyomatot, és az Tommyé volt.

A fegyverszakértő megállapította, hogy a golyók minden kétséget kizáróan abból a fegyverből származnak. Amikor a lövedék csontot ér, eltorzul, de az egyik Carolyn hasába fúródott, és teljesen sértetlen maradt.

Miután a sztori megjelent a lapokban, felhívtam Drew Kaplant. – Nem értem – mondtam. – Tommy megúszta, tisztán, még csak vádat sem emeltek ellene. Akkor meg miért ölte meg Carolynt?

– Kérdezze meg maga tőle – felelte Kaplan. Nem hangzott boldognak. – Ha a véleményemre kíváncsi, szerintem Tommy őrült. Amikor megkeresett, úgy gondoltam, hogy talán ő ölte meg a feleségét, talán nem, de nem az én feladatom elítélni őt, igaz? De azt nem néztem volna ki belőle, hogy egy vérszomjas gyilkos.

– Nem kérdés, hogy ő ölte meg Carolynt?

– Szerintem nem. A fegyver elég erős bizonyíték. Mindig arról beszélünk, hogy milyen jó úgy elfogni a gyilkost, hogy a fegyver ott füstölög a kezében. Tommyval majdnem ez történt. A kanapéba dugni. Barom.

– Nem is értem, miért tartotta meg.

– Talán másokat is le akart lőni. Ki tudja, mi járt a fejében? A fegyver nagyon erős bizonyíték, ráadásul valaki telefonon odaszólt a rendőrségnek, persze név nélkül, hogy látott egy férfit elrohanni a házból, és személyleírást is adott róla. Tökéletesen illett Tommyra. Jobban, mint a ruhái. Mert a hívó azt is leírta. Vörös zakó, meg az a sok szar, amitől úgy néz ki, mint egy jegyszedő a régi Brooklyn Paramountban.

– Akkor Tommy nagy szarban van.

– Nos, valaki másnak kell kihúznia őt – felelte Kaplan. – Azt mondtam,

nem lenne elfogadható, ha most is én védeném. Mosom kezeimet.

Ezen gondolkodtam éppen, amikor olvastam az újságban, hogy Angel Herrera kiszabadult a börtönből. Mind a tíz évet letöltötte, mert a börtön falai mögött is annyi bajba került, mint kívül.

Valaki egy házilag barkácsolt késsel megölte Tommy Tillaryt, miután két év és három hónapot már letöltött a büntetéséből. Azon gondolkodtam, vajon Herrera egyenlítette-e ki a számlát, de soha nem fog kiderülni. Lehet, hogy egy idő után már nem hozott a postás több számlát Santurcébe, és Herrera ezt a szívére vette. Vagy Tommy rosszat szólt valamelyik rabtársának. Szemtől szembe, amiben ugye nem volt annyira sikeres.

Olyan sok minden változott, olyan sokan haltak meg.

Bezárt az Antares & Spiro, a görög kocsma a sarkon. Most egy koreai zöldséges van a helyén. A Polly's Cage-t ma Cafe 57-nek hívják, puccos hely lett belőle, a vörös tapéta és a bejárat fölötti neonpapagáj már régen eltűnt. A Red Flame is bezárt, meg a Blue Jay is. A McGovern helyén most egy Desmond nevű étterem működik. A Miss Kitty úgy másfél évvel azután zárt be, hogy Skipék visszavásárolták a főkönyvüket. John és Skip eladtak mindent. Az új tulaj egy homokosbárt nyitott a helyén Kid Gloves névvel, két évvel később ez is bezárt, most meg már más van a helyén.

Az edzőterem, ahova Skip járt, szintén bezárt, alig egy év múlva. Egy moderntánc-stúdió költözött a helyére, majd két év múlva az egész épületet lebontották, és újat húztak fel a helyére. A két oldalán lévő két francia étterem közül az egyik, ahol Frannel vacsoráztam, megszűnt, egy flancos indiai éttermet nyitottak. A másik francia étterem még megvan, és azóta sem ettem ott.

Annyi változás.

Jack Diebold halott. Szívinfarktus. Már hat hónapja halott volt, amikor hallottam a hírt, mert a Tillary-ügy után nem tartottuk a kapcsolatot.

John Kasabian elment a városból, miután eladták a Miss Kittyt. Egy hasonló kocsmát nyitott Long Islanden, és azt hallottam, hogy megnősült.

A Morrissey '77 végén húzta le a rolót. Tim Patet fegyverkereskedelem vádjával letartóztatták, óvadék ellenében szabadon bocsátották, azóta sem látta senki. A testvérei is eltűntek. Különös módon a színház a földszinten még mindig megvan.

Skip is halott. Miután a Miss Kitty bezárt, egyre több időt töltött otthon, magában. Egy napon heveny hasnyálmirigy-gyulladást kapott, és a

Rooseveltben a műtőasztalon halt meg.

Billie Keegan ’76 elején hagyta ott az Armstrongot, ha jól emlékszem. Amikor utoljára hallottam felőle, teljesen leszokott a piáról, és San Franciscótól északra élt, gyertyákat csinált vagy selyemvirágokat, vagy valami hasonlóan valószerűtlen dolgot. Dennisszel pár hónapja futottam össze egy könyvesboltban az Ötödik sugárúton. A keze tele volt könyvekkel a jógáról, a spiritualizmusról meg a holisztikus gyógyulásról.

Eddie Koehler pár éve ment nyugdíjba a New York-i rendőrségtől. Kétszer kaptam tőle karácsonyi lapot, egy kis floridai halászfaluból küldte, de tavaly már nem jött tőle semmi, ami azt jelenti, hogy lehúzott a levelezőlistájáról. Ez történik azokkal, akik nem küldenek karácsonyi lapot.

Jézusom. Hova tűnt tíz év? Az egyik fiam egyetemre jár, a másik meg katona. Meg nem tudom mondani, mikor voltunk utoljára együtt meccsen. Vagy múzeumban.

Anita újra férjhez ment. Még mindig Syossetben él, de pénzt már nem küldök többé neki.

Annyi a változás, amik úgy marják szét a világot, ahogy a sziklát a rácsöppenő víz. Az isten szerelmére, tavaly nyáron bezárt a szent kocsma is, már ha így akarom hívni. Az Armstrong bérleti szerződése lejárt, Jimmy nem újította meg, most meg egy istenverte kínai étterem van a régi törzskocsmám helyén. Jimmy nyitott egy másik kocsmát egy kicsit távolabb, az Ötvenhetedik és a Tizedik sarkán, de már nem esik útba.

Több értelemben sem. Ma már nem iszom. Egyszerre csak egy nap, így aztán nem is érdekelnek a kocsmák, legyenek szentek vagy profánok. Kevesebb időt töltök gyertyák gyújtásával, és többet templomok pincéjében, ahol kávét iszom bourbon nélkül, papírpohárból.

Szóval, amikor visszanézek az elmúlt tíz évre, azt mondom, sok mindent másképpen csináltam volna, de ma minden más. Minden megváltozott. Minden. Teljesen. Ugyanabban a hotelban élek, ugyanazokat az utcákat rovom, ugyanúgy járok kosár- és bokszmeccsre, mint régen, de tíz éve mindig ittam, most meg soha. Egyetlen italt sem bánok, amit megittam, és remélem, hogy soha nem iszom többet.

Mert manapság kevésbé járt úton járok, és most ezen múlik minden. Ó, igen. Ezen múlik minden.